

1987 ஏப்ரல் 20] [திரு. வே. கு. சின்னசாமி]

மாண்புமிகு திரு. எ. அருணாசலம்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, ஆதிதிராவிட மக்கள் நலனைக் கருதித்தான் ஒரு ஆலையைத் திறப்பதற்கு, ஒரு அலகுக்கு 9,46,800 ரூபாய் வீதம் கிட்டத்தட்ட இந்தத் திட்டத்தின் வாயிலாக ரூ. 1,42,02,000-இல் அந்தப் பணிகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் மாண்புமிகு உறுப்பினர் சொன்ன ஈரோட்டுப் பகுதியைச் சேர்ந்த இடங்களுக்கு—அங்கே மயில்ரங்கம். மாயனூர் போன்ற அந்த இடங்களுக்கு எல்லாம்—சில இடங்களில் இடம் கிடைக்காத சூழ்நிலையால் தாமதம் ஏற்படுகிறது. இடம் கிடைக்கின்ற நேரத்தில் அந்த இடத்தை எடுத்து, அந்தப் பகுதியிலே கட்டிடங்களைக் கட்டி தாட்கோ மூலமாக கட்டிடத்தினைக் கட்டி, கதர் வாரியத்தின் மூலமாக அந்த மெஷினைப் பொருத்துவதற்கு உத்தரவிடப்படும்.

4. வரவு-செலவுத் திட்டம், 1987-88—வாக்கெடுப்பு (தொடர்ச்சி).

(அ) கோரிக்கை எண் 29—தொழிலாளர் நலனும் தொழிற்சாலைகளும்.

மாண்புமிகு திரு. ச. இராமச்சந்திரன்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை மொழிகிறேன்:

“மானியக் கோரிக்கை எண் 29—தொழிலாளர் நலனும் தொழிற்சாலைகளும் என்ற தலைப்பின்கீழ், ரூ. 29,63,16,000-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப் பெறவேண்டும்.”

திரு. ஆர். செங்காளியப்பன்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, கொள்கை பற்றி விவாதிக்க நான் கீழ்க்கண்ட வெட்டுத் தீர்மானத்தை மொழிகிறேன்:

“மானியக் கோரிக்கை எண் 29—தொழிலாளர் நலனும் தொழிற்சாலைகளும் என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப் பெறுகின்ற ரூ. 29,63,16,000-இல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்.”

திரு. கே. சுப்பராயன்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, திருப்பூர் பணியன் தொழிற்சாலைகளில் 95 சதவீதத் திற்கு மேற்பட்ட கம்பெனிகளில் தொழிற்சாலை சுட்ட விதிகள்

[திரு. கே. சுப்பராயன்] [1987 ஏப்ரல் 20]

அமுல்படுத்தப்படாமல் இருப்பதால் தொழிலாளர்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள நிலை பற்றி விவாதிக்க நான் கீழ்க்கண்ட வெட்டுத் தீர்மானத்தை மொழிகிறேன் :

“மானியக் கோரிக்கை எண் 29—தொழிலாளர் நலனும் தொழிற்சாலைகளும் என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப் பெறுகின்ற ரூ. 29,63,16,000-இல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்.”

திரு. பி. கே. எம். முத்துராமலிங்கம்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, மதுரை மகாலட்சுமி நூற்பாலை மூடப் பட்டுள்ளதால் அவதியுறும் தொழிலாளப் பெருமக்களுக்கு ஏற்படுத்த உள்ள நிவாரணம் பற்றி விவாதிக்க நான் கீழ்க்கண்ட வெட்டுத் தீர்மானத்தை மொழிகிறேன் :

“மானியக் கோரிக்கை எண் 29—தொழிலாளர் நலனும் தொழிற்சாலைகளும் என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப் பெறுகின்ற ரூ. 29,63,16,000-இல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்.”

(ஆ) கோரிக்கை எண் 44—எழுதுபொருள்-அச்சத்துறை.

மாண்புமிகு திரு. ச. இராமச்சந்திரன்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை மொழிகிறேன் :

“மானியக் கோரிக்கை எண் 44—எழுதுபொருள்-அச்சத் துறை என்ற தலைப்பின்கீழ் ரூ. 19,31,51,000-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப் பெறவேண்டும்.”

(முற்பகல் 11-20)

திரு. மு. இராசாங்கம்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, தஞ்சை மாவட்ட அரசு அலுவலகங்களுக்குத் தேவையான எழுதுபொருள்களை கும்பகோணம் பகுதியில், அச்சகம் நிறுவி தயாரிப்பது குறித்து விவாதிக்க நான் கீழ்க்கண்ட வெட்டுத் தீர்மானத்தை மொழிகிறேன் :

“மானியக் கோரிக்கை எண் 44—எழுதுபொருள்-அச்சத் துறை என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்பெறுகின்ற ரூ. 19,31,51,000-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்.”

1987 ஏப்ரல் 20]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மானியக் கோரிக்கைகளும் வெட்டுத் தீர்மானங்களும் பேரவைமுன் விவாதத்திற்கு வைக்கப் பெறுகின்றன. மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் முன்னுரையாக ஏதாவது கூற விரும்பினால் கூறலாம்.

மாண்புமிகு திரு. ச. இராமச்சந்திரன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, அவைமுன் வைக்கப் பெற்றுள்ள கொள்கை விளக்கக் குறிப்புகளை* நான் படித்ததாகக் குறிப்பேட்டில் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும்.

* **திரு. மா. கதிர்வேலு :** மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு தொழிலாளர் நலத்துறை அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிற தொழிலாளர் நலத்துறை மானியத்தின் மீதும், அச்சுத் துறை குறித்த மானியத்தின் மீதும் நான் சார்ந்திருக்கிற இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் சார்பில் ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

(மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் தலைமை)

இன்றையதினம் தொழிலாளர் நலனைப் பொறுத்தவரையில் பல திட்டங்களை நாம் அறிவித்திருந்தாலும்கூட நடைமுறையில் பார்க்கிறபோது அவைகள் சரியாகச் செயல்படுத்தப்பட்டு, அவை தொழிலாளர்களுக்குப் பலன் அளிக்கிறதா என்று பார்க்கிற போது, இல்லாத நிலை இருக்கிறது என்பதைத்தான் நான் இங்கே உண்மைநிலையை சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். காரணம் உதாரணத்திற்கு என்னுடைய மாவட்டத்தை எடுத்துக் கொண்டால் பீடித் தொழிலாளர்கள் நிறைந்த பகுதி; தோல் பதனிடும் தொழிலாளர்கள் நிறைந்த பகுதி; மிகப் பெரிய தொழிற்சாலைகளைக் கொண்ட இராணிப்பேட்டை சிப்காட்டை உள்ளடக்கிய பகுதி. இவ்வாறு ஏறத்தாழ ஒரு லட்சம் தொழிலாளர்கள் வசிக்கிற பகுதி என்னுடைய பகுதி. அப்படிப்பட்ட பகுதியில் தோல் பதனிடும் தொழிலை எடுத்துக் கொண்டால் இங்கே அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிடும்போது தோல் தொழிற்சாலைகளின் பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்பட்டுவிட்டன என்று கூறியிருக்கிறார்கள். ஆனால் நான் வேதனையோடு

* 171-287-ஆம் பக்கங்களில் இணைப்புகள் I; II ஆக அச்சிடப் பெற்றுள்ளன.

[திரு. மா. கதிர்வேலு] [1987 ஏப்ரல் 20]

ஒன்றைச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். தோல் தொழிற்சாலைகளைப் பொறுத்தவரையில் அவைகள் நடைமுறையில் செயல்படுகிற நிலையைப் பார்க்கிறபோது உண்மையிலேயே அங்கே இருக்கிற முதலாளிகள் தொழிலாளர்களைச் சுரண்டுகிற நிலைதான் இருக்கிறது. ஆறு ரூபாய் அல்லது எட்டு ரூபாய் தினக் கூலி என்ற பெயரில் அட்டென்டென்ஸ் ரெஜிஸ்டர் கூட. மெயின்டெயின் பண்ணாமல் தொழிலாளர்கள் நிரந்தரப்படுத்தப் படாமல் தொடர்ந்து பல ஆண்டுகளாக இருந்து வருகிறார்கள். ஆண்டுக்காண்டு இந்த நிலைமைதான் நீடித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் அங்கே இருக்கிற தொழிலாளர் நல அதிகாரிகள் என்பவர்கள் தொழிற்சங்கத் தலைவர்களை கூப்பிட்டு வைத்துப் பேசி ஒரு நிரந்தரமான முடிவை எடுத்திருக்கிறார்களா என்றால் இல்லை என்பதுதான் என்னுடைய கருத்தாகும். காரணம் அங்கே இருக்கிற தோல் தொழிற்சாலைகளின் முதலாளிகளுடைய ஏ.சி. ரூம்களுக்குள் சென்று அங்கே தொழிலாளர்களின் நலன் காக்க வேண்டிய அதிகாரிகள்—தொழிலாளர் நல அதிகாரிகளாக இல்லாமல் முதலாளிகள் நல அதிகாரிகளாகப் பணி புரிபவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதை வேதனையோடு இங்கே சுட்டிக்காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

தோல் பொருள்களைத் தயாரிக்கும் வேலையில் பல தரப்பட்ட பொருட்கள் தயாரிக்கும் பணியில் பெண்கள் பயன்படுத்தப் படுகிறார்கள். இத்தொழிலில் எங்கள் மாவட்டத்தில் சுமார் 5,000 பெண்கள் பணிபுரிகிறார்கள். பெண்களின் சம உரிமையைப் பற்றி பேசுகிற இந்தக் காலத்தில் அந்தப் பெண்கள் வாங்குகிற சம்பளம் 150 அல்லது 200 ரூபாய்தான். அங்கு அவர்கள் கொத்தடிமைகளைப் போல் கசக்கிப் பிழியப்படுகிறார்கள். அரசு தரப்பில் கொடுக்கப்படும் சலுகைகள் ஒன்றுகூட அவர்களுக்குத் தரப்பட் டிருக்கிறதா என்று மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களிடம் நான் மெத்தப் பணிவன்போடு கேட்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அங்கு பெண் தொழிலாளர்களுக்கு அங்கே காப்பகங்கள் உண்டா? பெண்களுக்கான தனி உணவு அறைகள் உண்டா என்று கேட்க விரும்புகிறேன். எந்தத் தொழிற்சாலையிலும் இவைகள் இல்லாத

1987 ஏப்ரல் 20] [திரு. மா. கதிர்வேலு]

நிலைமைதான் இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளின் தவறு காரணமாக உண்மையிலேயே அரசுக்குத்தான் கெட்ட பெயர் ஏற்படுகிறது. எனவே அதிகாரிகளின் இந்தப் போக்கை அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்து பெண்களுக்கான கூலி நிர்ணயம் செய்யப்பட்டு கடுமையான சட்டங்கள் மூலமாக அவை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும் என்றும் பணிவன்போடு கேட்டுக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

பீடித் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தவரையில் ஒன்றை குறிப்பிட விரும்புகிறேன். கந்தாடகத்திலும், கோளத்திலும் அவர்களுக்குக் குறைந்தபட்ச கூலியை நிர்ணயித்திருப்பதைப் போல் இங்கே குறைந்தபட்ச கூலி நிர்ணயிக்கப்படவில்லை. உதாரணத்திற்குச் சொல்ல வேண்டுமென்றால் வெளி மாநிலங்களில் உள்ள முதலாளிகள் இங்கே வந்து தொழிலாளர்களைச் சுரண்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மங்களூர் பீடித் தொழிற்சாலையின் முதலாளி இங்கே வந்து தொழிலாளர்களைச் சுரண்டி லாபம் சம்பாதிக்கிறார். அங்கே அவருடைய மாநிலத்தில் தொழில் நடத்தத் தயாராக இல்லை. காரணம் இங்கேதான் தொழிலாளர்களுக்குக் குறைந்த கூலி கொடுக்க முடிகிறது.

பீடித் தொழிலாளர்கள் இங்கே மிகவும் பின்தங்கிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். சுறுவர்கள் இந்தத் தொழிலில் ஈடுபடுத்தப் படுகிறார்கள். பெண்களும் ஆண்களும் ஈடுபடுத்தப்படுகிறார்கள். என்றாலும்கூட அவர்கள் பெண்களைக் கணக்கில் வைப்பதேயில்லை. பெண்களைக் கணக்கில் வைத்தால் அவர்களுக்குச் சில வசதிகளைச் செய்துகொடுக்கவேண்டும் என்று ஆண்களை மட்டும் கணக்கில் வைத்து அதிகமான லாபத்தைச் சம்பாதித்து அவர்கள் பங்கிட்டுக் கொள்ளும் சூழ்நிலைதான் இருக்கிறது. இன்னும் சொல்லப் போனால் 18 வயதுக்குட்பட்ட பெண்கள் விடுகளில் பணிபுரிகிறார்கள். தமிழகம் முழுவதுமாக ஏறத்தாழ 2 லட்சம் தொழிலாளர்கள் இப்படிப் பணிபுரிகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட இரண்டு இலட்சம் தொழிலாளர்களைப் பணி நிரந்தரம் செய்வதற்கு மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் உத்தரவிட வேண்டும் என்று இந்த நேரத்திலே கேட்டுக்கொள்வேன்.

[திரு. மா. கதிர்வேலு] [1987 ஏப்ரல் 20]

பீடி தொழிலாளர்களைப் பொறுத்த வரையில் வீடு இல்லாத சூழ்நிலையில் இருக்கிறார்கள். இன்றைய தினம் தமிழக முதல்வர் அவர்கள் பலதரப்பட்டவர்களுக்கு வீடுகளைக் கட்டிக் கொடுக்கிறார்கள். பீடி சுற்றும் தொழிலாளர்களுக்கும் வீடுகளைக் கட்டித் தருவதற்கு உத்தரவிட வேண்டும். ஏன் பகுதியில் உள்ள மேல் விசாரத்தில் உள்ள ஆயிரக்கணக்கான பீடி தொழிலாளர்களுக்கு குடியிருப்புகளைக் கட்டித் தருவதற்கு அமைச்சர் அவர்கள் உத்தரவிட வேண்டும் என்று இந்த நேரத்திலே கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

SIPCOT தொழிற்பேட்டையைப் பொறுத்த வரையில் கடந்த இரண்டாண்டுகளாகவே நானும் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறேன். இராணிப்பேட்டையில் உள்ள தொழிற்சாலைகளைப் பொறுத்த வரையில் ஸ்டீல் நிதி ஸ்டீல்ஸ் பிரைவேட் லிமிட்டெட், அப்பர் இந்தியா போங்ஸ், ஸ்டீல்மேக் கேபிள்ஸ், மற்றும் இரசாயனத் தொழிற்சாலைகளான டியூப்ஸ் பார்மா கெமிக்கல்ஸ், போசாக் கெமிக்கல்ஸ், பல்லவா கெமிக்கல்ஸ், ரால்சன் கெமிக்கல்ஸ், மற்றும் ராணிப்பேட்டை லெதர் ஃபினிஷிங், எண்ணெய் தொழிற்சாலைகளான சுவரன் சால்வன்ட்ஸ், சால்வக்ஸ் ஆயில்ஸ், மற்றும் அகஸ்தியர் பேப்பர் போர்ட் ஆகிய இந்த தொழிற்சாலைகளில் கிட்டத்தட்ட ஆயிரம் பேர் பணி புரிகிறார்கள். இந்த தொழிற்சாலைகள் இரண்டு வருஷங்களாக மூடப்பட்டு செல்லிக்கப்பட்ட தொழிற்சாலைகளாக, இயந்திரங்கள் எல்லாம் பழுதடைந்த நிலையில், எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் இல்லாமல் இருந்து வருகின்றன. இதனால் அந்த தொழிற்சாலைகளில் பணிபுரிந்த கிட்டத்தட்ட ஆயிரம் தொழிலாளர்கள் நடுத்தெருவில் பரிதாபத்திற்குரிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய குடும்பங்கள் பட்டினி சாவுக்குரிய நிலையிலே இருக்கின்றன. ஆகவே மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் இதை கவனத்திலே எடுத்துக்கொண்டு முதல்வர் நிவாரண நிதியிலிருந்தாவது அவர்களுக்கு பணத்தைக் கொடுத்து அவர்களுடைய குடும்பங்களை வாழ வைக்கத் துணை நிற்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அந்த தொழிற்சாலைகளை விற்றாவது தொழிலாளர்களுக்கு செட்டில்மென்ட் சொ்ுவதற்கு அமைச்சர் அவர்கள் உடனடியாக உத்திரவிட வேண்டும் என்று நான் இந்த நேரத்திலே கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1987 ஏப்ரல் 20] [திரு. மா. கதிர்வேலு]

அடுத்து, இன்றைய தினம் நகரங்களில் பணிபுரிகின்ற ரிக்ஷா தொழிலாளர்கள், மூட்டை தூக்கும் தொழிலாளர்கள் மீது அரசு தனிக் கவனம் செலுத்த வேண்டும். ஏனென்றால் ரிக்ஷா தொழிலாளியாக நடித்து தமிழக முதல்வர் அவர்கள் அவர்களுடைய உள்ளங்களில் இடம் பெற்றிருக்கிறார்கள். அவர்கள் கடும் வெய்யிலுக்கும், கடும் மழைக்கும் தங்க இடம் உண்டா? ஆகவே சாதாரண ஏழை மக்களாக உள்ள ரிக்ஷா தொழிலாளர்களுக்கும், மூட்டை தூக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் அவர்கள் தங்கி உணவு அருந்துவதற்கும் இளைப்பாறவும் குளிக்கவும் ஒவ்வொரு நகரத்திலும் தங்கும் விடுதிகளை கட்டுவீர்களே யானால் அந்த ஏழைகள் என்றென்றும் உங்களைப் பாராட்டு வார்கள் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

மேலும் இன்றைய தினம் பலருக்கு விகிதாசாரம் என்ற பெயரால் உரிமை கொடுக்கிறோம். பலவகைகளில் முன்னுரிமையைக் கொடுக்கிறோம். இன்றைய தினம் அடிப்படை ஊதியத்தில் குறைந்த ஊதியம் பெறுகிற தோல் தொழிலாளர்கள், பிடித் தொழிலாளர்கள், ரிக்ஷா தொழிலாளர்கள், மூட்டை தூக்கும் தொழிலாளர்கள் ஆகியவர்களுடைய பிள்ளைகள் படிக்க வசதியற்றவர்களாக இருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு தமிழக முதல்வரும், அமைச்சர் அவர்களும் கருணை உள்ளத்தோடு உயர் கல்வி கற்க, மற்றவர்களோடு சம அந்தஸ்தோடு வர பொறியியல் கல்லூரிகளிலும், மருத்துவக் கல்லூரிகளிலும் 10 சதவீதம் இடம் ஒதுக்கிடு செய்து உத்தரவிட வேண்டும் என்று இந்த நேரத்திலே கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

E.S.I -யைப் பொறுத்த வரையில் நான் ஒன்றை மெத்தப் பணிவோடு சொல்லிக்கொள்கிறேன். தொழிலாளர்களிடமிருந்து 2.5 சதவீதத்தை வாங்குகிறார்கள். அவற்றையெல்லாம் முதலாளிகளிடமிருந்து முழுமையாகப் பெற்றுத் தர நீங்கள் துணைபுரிய தொகுதியில் இராணிப்பேட்டையில் 27 ஆயிரம் தொழிலாளர்கள் வேண்டும். E.S.I. -யைப் பொறுத்த வரையில் என்னுடைய இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய மனைவிமார்கள் கருவுற்றால் அங்கிருந்து 35 கிலோமீட்டர் தாண்டி வேலாருக்குப் போகிறார்கள். ஒரு ஆக்சிடென்ட் நடந்தால்கூட மருத்துவ மனையில் அனுமதிக்க வேண்டுமென்றால், 35 கிலோமீட்டர்

[திரு. மா. கதிர்வேலு] [1987 ஏப்ரல் 20]

தாண்டிதான் சென்று மருத்துவமனையில் சிகிச்சை பெற வேண்டும். ஆனால் அப்படி சென்றாலும் அங்கே பராமர்ப்பு சரியாக இல்லை. பராமர்ப்பு சரியாக இல்லாததால் எம். எம். லேபாமில் பண்புரியும் ஒரு தொழிலாளியின் மனைவி கருவுற்று பிரசவத்திற்காக மருத்துவமனையில் அனுமதித்தபோது பிரசவ நேரத்தில் டாக்டர் இல்லாமல் நாஸ் இல்லாமல் பிரசவத்தை ஆயா பார்த்து குழந்தை கால் ஒடிந்து பிறந்தது. அதே தொழிற்சாலை தொழிலாளி வயிற்று வலி என்று சென்றால் எந்தவிதமான சிகிச்சையும் அளிக்காமல் பரிசோதித்துப் பார்க்காமல், மாத்திரையைக் கொடுத்து இதை சாப்பிட்டால் உன் வியாதி தீர்ந்துவிடும் என்று சொல்லிவிட்டார்கள். பிறகு தொழிலாளர்கள் எல்லாம் ஒன்று திரண்டு அவரை சி.எம்.சி. மருத்துவமனையில் சேர்த்த பிறகு ஒன்றரை கிலோ அளவுள்ள இரணக் கட்டி வயிற்றிலே இருக்கிறது என்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இப்படி கேட்பாரற்ற நிலையிலே ஈ.எஸ்.ஐ. மருத்துவமனைகள் இருப்பதை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

(முற்பகல் 11-30)

அடுத்து, எங்கள் பகுதியில் மத்திய அரசின் குழு ஒன்று வந்தது. 100 படுக்கைகள் கொண்ட மருத்துவமனையை அமைக்க சர்வே செய்தது. இதற்கு முன்னால் இருந்த மாண்புமிகு அமைச்சர், திரு. கே.ஏ.கே. அவர்கள் என்னுடைய தொகுதிக்கு வரும்போது தொழிற்சாலை உரிமையாளர்கள், பத்திரிகை யாளர்கள் ஆகியோரை வைத்துக்கொண்டு, 100 பெட் கொண்ட மருத்துவ மனை அமைக்கப்படுமென்று ஸ்டேட்மென்ட் கொடுத்தார்கள். அது சம்பந்தமான புள்ளி விவரங்களை எல்லாம் எடுத்து வந்து அமைச்சரவர்களுக்குக் கொடுத்து, இலாக்காவுக்குக் கொடுத்து, மருத்துவ மனை அந்த சிப்காட் தொழிற்பேட்டைக்கு வருமென்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கும்போது, அது இல்லாமல் இருக்கிறது. அங்கே 100 பெட் கொண்ட மருத்துவ மனையை அமைத்தால்தான் ஏறத்தாழ 27,000 தொழிலாளர்களின் குடும்பங்கள் வாழ்த்தும் நிலைமை ஏற்படும். விபத்துக்கு உள்ளாக்கப்பட்ட தொழிலாளர் அங்கே மருத்துவ மனை இல்லாமல், அவர்கள் 35 கிலோ மீட்டர் தூரம் செல்லும்போது,

1987 ஏப்ரல் 20] [திரு. மா. கதிர்வேலு]

உயிர் இழப்புகள் ஏற்படுகின்றன. அங்கே மருத்துவ மனை அமைத்தால், அதைத் தவிர்க்க முடியும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, தொழிலாளர்களுக்காக வழங்குகின்ற பணத்தில் தொழிலாளர்களுக்காக திருமணக் கூடங்கள், தொழிலாளர் விடுதி, தொழிலாளர் கூட்டுறவு அங்காடிகள், விளையாட்டுத் திடல் ஆகியவற்றை என்னுடைய பகுதியில் அமைத்துத் தர வேண்டும்—இராணிப்பேட்டை பகுதிக்கு அமைத்துத் தர வேண்டும் என்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, மாண்புமிகு தொழில்மைச்சர் திரு. இராஜாராம் அவர்கள் என்னுடைய தொகுதிக்கு வந்தபோது 1,000 வீடுகள் ஓசூரில் கட்டியதுபோல், கட்டித் தரப்படுமென்று சொன்னார்கள். அவருக்கு வரவேற்பு கொடுத்த நேரத்தில் அவர்கள் சொன்னார்கள். வீட்டு வசதி வாரியத்தின் மூலமாக சிப்காட் நிர்வாகத்திற்கு 22 ஏக்கர் நிலத்திற்குப் பணம் கொடுத்தும், அந்தப் பணத்தைத் திரும்பவும் கொடுத்துவிட்டார்கள். தொழிலாளர்கள் ஆயிரம், ஐநூறு என்று வாடகை கொடுத்து எப்படி வாழ முடியும்? குறைந்த சம்பளம் வாங்கும் அவர்களுக்கு, குறைந்த செலவில் வீடுகளைக் கட்டிக் கொடுக்க வேண்டாமா? எந்தவிதப் பிரச்சினையும் இல்லாமல் இருக்கும் தொழிற்பேட்டை அல்லவா அது. அவர்களுக்கு வீட்டு வசதி ஏற்படுத்தித் தருவது அரசின் கடமையல்லவா? எனவே ஆயிரம் வீடுகளை அங்கே கட்ட மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் துணை புரிய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மின் வாரியத்தைப் பொறுத்தவரையில் அங்கே தற்காலிக ஊழியர்களாக இருக்கிறவர்கள் நிரந்தரமாக்கப்பட வேண்டும். அடுத்து, சுகாதாரப் பாதுகாப்பு பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். எந்த ஒரு தோல் பதனிடும் தொழிற்சாலையிலாவது தொழிலாளர்கள் சேறிலும், சகதியிலும் இல்லாமல் பணி செய்கிறார்களா? அந்த விஷத் தன்மையோடு கூடிய வாயுவினாலே அவர்கள் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மலாடி டிராக்ஸ் J.C.C. திருமலை கெமிக்கல்ஸ், பாரி போன்ற தொழிற்சாலைகளால் சுகாதாரத் தன்மைகள் கெட்டிருக்கின்றன. அங்கே சுற்றுப்

[திரு. மா. கதிர்வேலு] [1987 ஏப்ரல் 20]

புறச் சூழல் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலைகளை மாற்றி அமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இன்னும் ஒன்று. நம்முடைய அச்சத் துறையைப் பொறுத்த வரையில் ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அரசு ஊழியர்களுக்கு 6 நாட்களாக வேலை செய்யும் நாட்கள் இருந்ததை 5 நாட்களாகக் குறைத்தபோது, விடுமுறை நாட்களும் குறைக்கப்பட்டது. ஆனால் அரசு அச்சத்தில் பணி புரியும் தொழிலாளர்கள் வாரம் 6 நாட்கள் வேலை செய்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் விடுமுறை நாட்கள் குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது நியாயமா? அவர்கள் பணியாற்றுவது 6 நாட்கள். அவர்கள் 6 நாட்கள் பணி புரிந்தும், அவர்களுக்கு விடுமுறையைக் குறைப்பது எந்த விதத்தில் நியாயம்? அவர்கள் சேவை செய்கிறார்கள். அப்படி சேவை செய்யும் அவர்களுக்கு, பழைய அளவு விடுமுறையை நடைமுறைப்படுத்த மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் உத்தரவிட வேண்டும்.

மேலும், தமிழக அரசாலே கொடுக்கப்படும் பேப்பர்களைப் பார்க்கும்போது தரமில்லாத பேப்பர்களாக இருக்கின்றன. இவற்றை மாற்றி அமைக்க வேண்டும். சட்டமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு அரசு முத்திரையோடு லெட்டர் பேப் கொடுக்கும்போது, பெயரையும் அச்சிட்டு கொடுக்க அமைச்சரவர்கள் துணையாக இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தவரையில் அரசு முழுக் கவனம் செலுத்தி, அவர்களுடைய வாழ்வுக்கும், வளர்ச்சிக்கும் துணை இருக்கும் வகையில் ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். லேபர் கமிஷனர்கள் 2, 3 ஆண்டுகளுக்கு ஒரு வழக்கை எடுத்துச் செல்லுகிறார்கள். எனவே குறித்த காலத்திற்குள் வழக்குகள் முடிக்கப்பட வேண்டும். ஓராண்டுக்கு மேல் சென்றால், சம்பந்தப்பட்ட நிர்வாகத்தின் முதலாளிகளை நிர்ப்பந்தம் செய்ய அரசு துணையாக இருக்க வேண்டும். மேலும் அரசு அப்படி நிர்ப்பந்தப்படுகும்போது, சில தொழிற்சாலைகள் அதைக் கேட்கவில்லை என்ற நிலை இந்த வரிகளையிலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அரசு அவர்களுக்குச் சொல்லியும்

1987 ஏப்ரல் 20] [திரு. மா. கதிர்வேலு]

கூட, நிர்வாகம் செய்யச் சொல்லியும்கூட அந்தத் தொழிற்சாலை கேட்கவில்லை என்றால், அந்தத் தொழிற்சாலையை அரசு ஏற்று நடத்த தயாராக இருக்க வேண்டும். அரசு சொல்வதைக் கேட்கவில்லை என்றால், எப்படி அரசு நிர்வாகம் நிர்வாகமாக இருக்குமென்று சொல்லி, தொழிலாளர்களை வாழ வைக்கும் நிலை இருந்தால்தான் உற்பத்தித் திறன் அதிகமாக இருக்குமென்று சொல்லி, வாய்ப்புக்கு நன்றி கூறி விடை பெறுகிறேன்.

திரு. பு. கோ. நாராயணன் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, தொழிலாளர் நலனும் தொழிற்சாலைகளும் பற்றிய மானியக் கோரிக்கையை வரவேற்று என்னுடைய கருத்துக்களைக் கூறவிரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் புரட்சித் தலைவர் அவர்களுடைய அரசு பொறுப்பேற்ற பின்னர் தமிழ்நாட்டில் தொழில்கள் பெருகி வருவதற்கும் அதன் மூலம் தொழிலாளர்கள் வேலை வாய்ப்பைப் பெறுவதற்கும் காரணம் இந்த அரசு தொழில் அமைதியை பாதுகாத்து வருவதுதான் என்பதை சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

கடந்த பத்து ஆண்டு காலமாக வேலையில்லாமல் இருக்கின்ற லட்சக்கணக்கான இளைஞர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பை ஏற்படுத்தி மறுவாழ்வு அளிக்கின்ற வகையில் சிறு தொழில்கள், மத்தியரசு தொழில்களை பெருத அரசு ஊக்கமும் ஆதரவும் அளித்துவருவது பாராட்டத் தக்க ஒன்றாகும். ஒரு பக்கம் புதிய தொழில்கள் உருவாவதற்கு நடவடிக்கைகள் சீராக எடுத்து வருவதுடன், தொழிலாளர்கள் நலனைக் காக்க பல புதிய முற்போக்கு சட்டங்கள் இங்கே போடப்பட்டு நிறைவேற்றி தொழில் அமைதியை ஏற்படுத்தி சிறப்பான முறையில் இந்த அரசு செயல்பட்டு வருவதை கொள்கை விளக்க குறிப்பிலிருந்து அறிய முடிகிறது.

அமைப்பு இல்லாத (unorganised) தொழிலாளர்களுக்காக மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் அரசில் கொண்டு வந்ததைப் போன்று சட்டங்கள் வேறு எந்த மாநிலத்திலும் கொண்டு வரப்படவில்லை என்பதை உறுதியோடு கூறவிரும்புகிறேன்.

[திரு. பு. கோ. நரசாயணன்] [1987 ஏப்ரல் 20]

அமைப்பு உள்ள (Organised) தொழில்களைப்பற்றித் தான் சிந்தித்துக்கொண்டு இருந்தோம். அன்றாட கூலிக்கு வழியில்லாமல் எந்தவிதமான பாதுகாப்பும் இல்லாமல் இருந்த தொழிலாளர்களுடைய நல்வாழ்வுக்காக அதிக அளவில் அக்கறை எடுத்துக் கொண்டு சட்டங்களின் மூலம் பாதுகாப்பு திட்டத்தை அளித்த டாக்டர் புரட்சித் தலைவர் அவர்களை விவசாய கூலிகள், கல் உடைக்கும் தொழிலாளர்கள், பாரம் தூக்கும் தொழிலாளிகள் ஆகிய அனைவரும் மனதார பாராட்டி வாழ்த்திக் கொண்டு இருக்கின்றார்கள்.

போக்குவரத்துத் துறையிலே பணியாற்றுகின்ற ஊழியர்களுக்கு ஊதிய உயர்வு ஐந்து வருடங்களுக்கு ஒரு முறை என்று இருந்ததை மூன்று வருடங்களுக்கு ஒரு முறை என்று மாற்றி, மூன்று வருடங்கள் முடிவதற்கு முன்பே ஊதிய உயர்வு, அவர்களுடைய மனநிறைவு அடைகின்ற வகையில், கொடுத்துக் கொண்டு இருப்பது பாராட்டத் தகுந்த ஒன்றாகும்.

போக்குவரத்துத் துறையில் வேலைநிறுத்தம் என்ற பேச்சுக்கு இடமில்லை என்ற அளவிற்கு கேட்காமலேயே சலுகைகளைத் தாராளமாக அள்ளிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். மற்ற மாநிலங்களை ஒப்பிட்டுப்பார்த்தால் பேருந்து கட்டணம் நமது மாநிலத்தில் மிகக் குறைவாகவே இருந்து வருகிறது.

டாக்டர் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் கையாளுகிற தடை முறை, அணுகுமுறை நல்ல முறையில் இருப்பதால் தொழில் தகராறு காரணமாக தொழிற்சாலைகள் மூடப்படுவது தமிழகத்தில் பெரும்பாலும் தவிர்க்கப்பட்டு வந்து இருக்கின்றது. தமிழ் நட்டிால் பொருள்கள் உற்பத்தி குறையாமல், பொருளாதார வளர்ச்சி தடைப்படாமல் சீரான முன்னேற்றம் தமிழகத்தில் ஏற்பட்டு இருப்பதற்குக் காரணம், புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் கையாளுகிற அணுகுமுறை, தொழிலாளர்கள் நலனில் காட்டி வருகிற அக்கறை, நிலி வாகுகின்ற தொழில் அமைதி என்பதை மற்ற மாநிலத்தைச் சார்ந்தவர்கள் போற்றிப் பாராட்டுகிறார்கள்.

1987 ஏப்ரல் 20] [திரு. பு. கோ. நாராயணன்]

டாக்டர் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள், தொழிலாளர்கள் நலன் பாதுகாப்பாக இருப்பதற்கு யோசனையாக ஒரு கருத்தை வெளியிட்டார்கள். அந்தந்த தொழிற்சாலைகளிலே வேலை பார்க்கின்ற தொழிலாளர்களிலே ஒருவர் தலைவராக வந்தால்தான் தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்பட வாய்ப்பு ஏற்படும். இந்த கருத்தைப் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் வலியுறுத்தி வந்தார்கள். அண்ணாவின் கனவை நினைவாக்க வேண்டும் என்றுதான் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் தொழிற்சாலையிலே வேலை செய்கின்ற ஒருவர் அந்த தொழிற்சாலை யின் சங்கத்திற்குத் தலைவராக வர வேண்டும் என்று வலியுறுத்திக் கூறியிருக்கிறார்கள். இப்படி எந்த மாநிலத்திலும் ஒரு முதலமைச்சரும், தொழிலாளர்களிலேயிருந்து யாராவது ஒருவர் தலைவராக வரவேண்டுமென்று சொன்னதாக வரலாறு இல்லை. புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் சொன்ன அந்த கருத்தை பல்வேறு தொழிற்சங்கங்களில் இன்றையதினம் நடைமுறைப்படுத்தி வருகிறார்கள்.

அதிக தொழிலாளிகள் வேலை செய்கின்ற தொழிற்சாலைகளில்தான் போனஸ் கொடுக்கப்படும் என்ற நிலையை மாற்றி 10 தொழிலாளர்கள் வேலை செய்யும் தொழிலகத்தில்கூட போனஸ் கொடுக்கவேண்டும் என்று டாக்டர் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் சட்டம் கொண்டு வந்தார்கள்.

அது மட்டுமல்லாமல், 24 மாதங்களில் 480 நாட்கள் வேலை செய்த தொழிலாளிகள் அனைவரையும் நிரந்தரமாக்கவேண்டும் என்ற சட்டத்தையும் பணிக்கொடை திருத்தச் சட்டத்தையும் தொழிலாளர்கள் நலன் காக்க புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் கொண்டு வந்தார்கள்.

உழைக்கும் வர்க்கத்தை பழி வாங்குவதற்காக ஆனால் அதிபர்கள் தொழிலாளர்களை தற்காலிக வேலை நீக்கம் செய்து ஆண்டுக்கணக்கில் ஸ்திரீகளை எங்கிற பெயரில் காலம் கடத்திப் பட்டினிப் போட்டு பணிய வைத்த காலம் உண்டு. ஆனால் அந்த நிலையை மாற்றி தற்காலிக வேலை நீக்க காலத்திற்கு வாழ்க்கை

[திரு. பி. கோ. நாராயணன்] [1987 ஏப்ரல் 20]

ஊதியம் வழங்க வகை செய்த ஒரே தலைவர் புரட்சித் தலைவர் எனாத நினைவூட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அதன்படி தற்காலிக வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்ட முதல் 90 நாட்களுக்கு 50 சதவிகித ஊதியமும், 90 நாட்களுக்கு மேல் 180 நாட்கள் வரை 75 சதவிகித ஊதியமும், 180 நாட்களுக்கு வேலை நிறுத்தம் நீடித்தால் முழு ஊதியத்தையும் கொடுக்கவேண்டும் என்று ஆலை நிர்வாகத்திற்கு உத்தரவிடும் சட்டத்தை தமிழகத்தில் நடைமுறைப்படுத்தி வருவது நமது புரட்சித் தலைவர் அவர்கள்தான்.

(முற்பகல் 11-40)

240 நாட்களுக்கு குறைவாக பணி செய்திருக்கும் தொழிலாளிகளுக்கும் பணிக் கொடை வழங்க வேண்டும் என்று பணிக்கொடை திருத்தச் சட்டத்தையும் இங்கே நாம் நடைமுறைப்படுத்தி வருகிறோம். தொழிலாளர் பிரச்சினையில் தீர்வு காணவும், முதலாளிகளை இணங்க வைக்கவும் தொழிலாளர் நலன் கருதி தொழிற் தகராறு சட்டம் 10-பி என்ற பிரிவை அறிமுகப்படுத்தி, அதன்மூலம் பஞ்சப்படி, போனஸ் போன்ற பல சலுகைகளை தொழிலாளர்களுக்காக இந்த அரசு வாங்கித் தந்து கொண்டிருக்கிறது. இதுபோன்ற முற்போக்கான சட்டங்கள் வேறு எந்த மாநிலத்திலும் கொண்டு வரப்படவில்லை. தொழிலாளர் நல சட்டங்களைக் கொண்டு வருவதில் மற்ற மாநிலங்களுக்கு முன்னோடியாக, வழிகாட்டியாக தமிழகம் விளங்கி வருகிறது என்று பெருமையோடு கூற விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, இந்த அரசுக்கு முன்பு இருந்த 7½ ஆண்டுக்கால தி.மு.க. ஆட்சியில் தொழிலாளர்கள் பிரச்சினையில் எந்தவிதமான முற்போக்கு நடவடிக்கைகளையும் எடுக்காதது மட்டுமல்ல, தொழிலாளர்களுக்கு விரோதமான முடிவுகளையும் எடுத்தார்கள். அப்போது தொழிலாளர்களுக்கும் பாதுகாப்பு இல்லை, தொழிற் சங்கத் தலைவர்களுக்கும் பாதுகாப்பு இல்லை. 1974 ஆம் ஆண்டில் மரியாதைக்குரிய தொழிற் சங்கத் தலைவர் வி. பி. சிந்தன் அவர்கள் ஓடுகின்ற பேரூந்தில் பாதுகாப்பற்ற நிலையில், அரசுக்கு எதிராக, தொழிலாளர்கள் வர்க்கத்திற்கு அகரவாக சில கருத்துக்களைச் சொன்னார் என்பதற்காக கத்தியால் குத்தப்பட்டார். அதேபோல திரு. குசேலர் அவர்கள்

1987 ஏப்ரல் 30] [திரு. பு. கோ. நாராயணன்]

பட்டப்பகலில் பலர் முன்னிலையில் தாக்கப்படுகிற கோர காட்சி யெல்லாம், தொழிலாளர் தலைவர்களுக்கு பாதுகாப்பு இல்லாமல் நடைபெற்றது. அதுமட்டுமல்லாமல் தி.மு.க. ஆட்சியில் தொழிலாளர்களின் பல்வேறு கோரிக்கைகளை முன்வைத்து வேலை நிறுத்தம் செய்ததை 19 முறை தடை செய்து இருக்கிறார்கள். ஆனால் எங்கள் மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் ஆட்சியில் வேலை நிறுத்தத்தை எப்போதுமே தடை செய்தது கிடையாது. தொழிலாளர் நலன் கருதி அவர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்ததாகவும், அதனை மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் அரசு தடை செய்ததாகவும் வரலாறு கிடையாது.

அடுத்தபடியாக, மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் ஆட்சியில் தொழிலாளர்களின் நலன் கருதி தங்கும் ஓய்வு விடுதி குற்றாலத்தில் கட்டியிருக்கிறார்கள். அதுபோல சென்னையில் 3 ரூபாய், 5 ரூபாய் வாடகைக்கு தொழிலாளர்களுக்கு கிடைக்கும் வகையில், தங்கும் விடுதி ஜீவா இல்லம் என்ற பெயரில் கட்டியிருக்கிறோம். அதுமட்டுமல்லாமல் உழைப்பவர் உலகம் என்கிற பத்திரிகையையும் தொழிலாளர் நலன் கருதி மாதம் ஒரு முறை வெளிவரும் வகையில் நடத்தி வருகிறோம்.

அடுத்து, வேலையின்மையைப் போக்க இந்த அரசு தனிக் கவனம் செலுத்தி வருகிறது. இன்றைக்கு கல்வித் தகுதி இருந்தாலும், தொழில் சூழ்நிலை திறமை இல்லாவிட்டால் வேலை கிடைப்பது அரிதாக உள்ளது. அதை உணர்ந்து இந்த அரசு மாநில அளவில் 42 தொழிற் பயிற்சி நிலையங்களை ஏற்படுத்தி பல்வேறு தொழில் பிரிவுகளில் தொழில் பயிற்சி நல்ல முறையில் கொடுத்து வருகிறது. அதுமட்டுமல்லாமல் பெண்களுக்கு 5 தனி தொழிற் பயிற்சி நிலையங்கள் செயல்பட்டு வருகின்றன. வேலையில்லா திண்டாட்டத்தை சமாளிக்கும் பொருட்டு மாண்புமிகு டாக்டர் புரட்சித் தலைவர் அவர்களின் அரசு கடுமீப்பத்தில் ஒருவருக்கு வேலை அளிக்கும் திட்டத்தை கொள்கையாக ஏற்றுக் கொண்டு சிறப்பாக செயல்படுத்தி வருகிறது. பெண்கள் அதிக அளவில் வேலைவாய்ப்பு பெறுவதும் மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்களுடைய

[திரு. பு. கோ. நாராயணன்] [1987 ஏப்ரல் 20]

ஆட்சியில் தான். சத்துணவுத் திட்டத்தின் மூலம் கிட்டத்தட்ட 1 லட்சம் தாய்மார்கள் வேலை வாப்ப்பைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். அதுபோல இலவச காலனி வழங்கும் திட்டத்தின் மூலம் கிராமத்தில் வாழுகின்ற ஏழையெளிய தொழிலாளர்கள் ஆயிரக் கணக்கான பேர் வேலைவாய்ப்பைப் பெற இருக்கிறார்கள். அதேபோல சுய வேலைவாய்ப்பு திட்டத்தின்கீழ் பல தொழில் பிரிவுகளில் பயிற்சி பெற்றவர்களுக்கு கடன் உதவி வழங்கப் படுவதும் பாராட்டத்தக்க ஒன்றாகும்.

ஆகவே, தொழிலாளர்களுக்கு எல்லா சலுகைகளையும், உதவிகளையும் சட்ட பாதுகாப்புடன் கொடுத்து வருகிற காரணத்தால் மாண்புமிகு டாக்டர் புரட்சித் தலைவர் அவர்களுடைய அரசை தொழிலாளர் நல அரசு என்று மக்கள் எல்லாம் மனதார பாராட்டுகிறார்கள் என்று நான் கூறி பேச வாய்ப்பளித்தமைக்கு மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி கூறி விடைபெறுகிறேன்.

* திரு. ஆ. நடராசன்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இங்கே மாண்புமிகு தொழிலாளர் நல அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கின்ற இந்த மானிய கோரிக்கையின் மீது திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பில் என்னுடைய கருத்துக்களை எடுத்து வைக்கின்றேன்.

எனக்கு முன்னால் பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர், ஆளும் கட்சியின் சார்பாக பேசுகின்றபோது தி.மு.க. ஆட்சிக் காலத்திலே தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் எல்லாம் தாக்கப்பட்டதாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். நான் அதை மறுக்கவில்லை, ஒரு சில இடங்களில் அப்படி நடந்திருக்கலாம். ஆனால் இன்றைய தினம் வேலை நிறுத்தம் செய்து, உண்ணாவிரதம் இருந்த, மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களாலே குறிப்பிடப்பட்ட மரியாதைக்குரிய சட்டமன்ற உறுப்பினர் திரு. வி. பி. சிந்தன் அவர்கள் உண்ணாவிரதம் இருந்த நேரத்தில் பந்தலிலேயே தாக்கப்பட்ட குரூமான காட்சி இந்த ஆட்சியிலே தான் நடை

1987 ஏப்ரல் 20] [திரு. ஆ. நடராசன்]

பெற்றது என்பதை நான் உங்களுடைய கவனத்திற்கு கொண்டு வர விரும்புகிறேன். இன்றையதினம் எந்தத் தொழிற்சங்கமாக இருந்தாலும் அவைகள் வேலை நிறுத்தம் போன்ற நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவதற்கே அச்சப்படுவதற்கு என்ன காரணம்? திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சியிலிருந்தபொழுது உங்களுடைய கோரிக்கைகளை எழுப்பிவார்கள். 'தட்டிவால் திறக்கப்படும்' என்ற கொள்கையைக் கொண்ட ஒப்பற்றத் தலைவர் கலைஞர் ஆட்சியில் தொழிலாளர்களுடைய உரிமைகள் காக்கப்பட்டன. ஆனால் உங்களுடைய ஆட்சியிலே என்ன நிலைமை?

பல சட்டங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால், அந்தச் சட்டங்களை—நீங்களே கொண்டு வந்த சட்டங்களை—அமல்படுத்துகின்ற சக்தியற்ற ஒரு அரசாங்கமாக, ஒரு நிர்வாகத் திறமையற்ற அரசாங்கமாக இருக்கிறது என்று நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஏன்? அது மாத்திரம் அல்ல. இரண்டாண்டுக் காலத்திலே நீங்கள் மூன்று தொழிலாளர் நல அமைச்சர்களைப் போட்டிருக்கிறீர்கள். தற்காலிகமாக இருக்கக் கூடிய தொழிலாளர்களை நிரந்தரம் செய்யுங்கள் என்கிற கோரிக்கையை நாங்கள் ஆண்டுக்கு ஒருமுறை உங்களிடத்திலே எடுத்துச் சொன்னதற்குப் பதிலாக, நீங்கள் தொழிலாளர் நல அமைச்சரை நிரந்தரப்படுத்துங்கள் அல்லது அந்த இலாக்காவை அந்த அமைச்சரிடத்திலே பர்மனென்ட் செய்யுங்கள் என்று சொல்ல வேண்டிய துரப்பாக்கியமான நிலைமைதான் இந்த அரசாங்கத்திலிருக்கிறது என்பதை வேதனையோடு நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினுடைய ஆட்சிக்காலத்திலே மத்திய அரசாங்கம் அவசர காலத்தைக் கொண்டு வந்து போட்ட சட்டம், போனஸ் சட்டம், இருபது சதமானத்திற்கு மேல் போனஸ் வழங்கக் கூடாது என்று அறிவித்த நேரத்தில், இராணுவ பலம் மிக்க ஒரு ஆட்சி நடைபெறுகிறது. 'இம்' என்றால் சிறைவாசம், 'என்' என்றால் சிறைத்தோட்டத்திலே கொண்டுபோய்க் தள்ளுகின்ற நிலைமையிலே, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினுடைய ஒப்பற்ற முதல்வர் கலைஞர்

[திரு. ஆ. நடராசன்] [1987 ஏப்ரல் 20]

அவர்கள் இருபது சதமானத்திற்குமேல் போனஸ் வாங்கிக் கொடுத்ததைப் பஞ்சாலைத் தொழிலாளர்கள் மறந்திருக்க மாட்டார்கள் ; மறக்கவும் முடியாது.

குறைந்தபட்ச போனஸ் 8.33 என்று இருக்கிறது. அதை மாற்றுவதற்கு இந்த அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டாமா? எங்களுடைய ஆட்சிக் காலத்திலே அவசரக் காலச் சட்டத்தையே எதிர்த்தோம். ஆனால் நீங்கள் எந்தச் சட்டத்தையும் அமல்படுத்துவதற்குத் தயாராக இல்லை என்கிற நிலைமைகளைத்தான் பார்க்கிறோம். 240 நாட்களிலே பணிக் கொடையை வழங்குகிறோம் என்று பெருமிதமாகப் பேசுகிறீர்கள். 480 நாட்கள் வேலை செய்த தொழிலாளர்களை நிரந்தரம் செய்ய வேண்டுமென்று நீங்கள் சட்டம் கொண்டு வந்தீர்களே அந்தச் சட்டத்தை அமல்படுத்த முடிந்ததா? தனியார் துறையில் தேவையில்லை; உங்களுடைய பொதுத் துறையிலே, பொதுப் பணித் துறை மற்றும் பல்வேறு துறைகளிலே இன்றையதினம் என்ன நிலைமை? அவர்களையெல்லாம் நிரந்தரம் செய்வதற்கு கோரிக்கை போட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். என்.எம்.ஆர், தொழிலாளர்களை, பத்தாண்டுகள் முடிந்து விட்டால் நீங்கள் நிரந்தரம் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்கிறீர்கள். ஆனால் இரண்டாண்டுகள்—480 நாட்கள் பணியாற்றிய தொழிலாளர்களை நிரந்தரம் செய்ய வேண்டுமென்று நீங்களே சட்டம் கொண்டு வருகிறீர்கள். இது முன்னுக்குப் பின் முரணாக இல்லையா என்பதை நான் கேட்க விரும்புகிறேன்.

பஞ்சாலைகளைத் திறக்க வேண்டிய பிரச்சினை. இன்றைய தினம் கோவை மாவட்டத்திலேயும், தமிழ்நாட்டிலேயும் ஏறக்குறைய பத்து ஆலைகள் மூடப்பட்டு இருக்கின்றன. இங்கே நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. செங்காரியப்பன் அவர்கள் உட்பட திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினுடைய சார்பிலே. மதிப்பிற்குரிய திரு. துரைசாமி அவர்களும், எ.ஐ.டி.யூ.சி. சங்கத்திலே திரு. ஏ. கணபதி அவர்களும், ஐ.என்.டி.யூ.சி. சங்கத்தின் சார்பிலே திரு. பி. எஸ். சுப்பையா

1937 ஏப்ரல் 20] [திரு. ஆ. நடராசன்]

அவர்களும், எச்.எம்.எஸ். சங்கத்திலே திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம் அவர்களும், சி.ஐ.டி.யூ. சங்கத்திலே திரு. கணேசன் அவர்களும் ஆகிய ஆறு தலைவர்கள் தொடர்ந்து பத்து நாட்கள் உண்ணாவிரதம் இருந்தார்கள். என்ன நிலைமை? இந்த அரசாங்கத்திலே அன்றையதினம் கல்வியமைச்சராக இருந்த மதிப்பிற்குரிய திரு. அரங்கநாயகம் அவர்கள் அங்கே போய்ப் பார்த்தார்கள். ஆனால் பிரச்சினையைத் தீர்க்கின்ற சக்தி உங்களிடத்திலே இருந்ததா? நான் உங்களைப் பார்த்துக் கேட்கிறேன். ஆறு மாத காலமாகி விட்டது. ஸ்ரீஹரி மில் திறக்கப் பட்டிருக்கிறது. பவானி மில் திறக்கப்பட்டது ஆடிக்கொண்டிருக்கிறது, ஓடவில்லை. எனவே, அரசாங்கம் கொடுத்த சலுகைகளை, வாக்குறுதி அளித்த சலுகைகள் இன்னும் தரப் படாமல், சம்பளத்தைக் குறைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று நிர்வாகம் கேட்கின்ற பரிதாபமான நிலைமையிலே இருக்கிறது. இவைகளை மாற்றுவதற்கு நீங்கள் எடுத்த நடவடிக்கை என்ன? மீதி ஆலைகளைத் திறப்பதற்கு ஆறு மாத காலமாக அனைத்துச் சங்கங்களும்—உங்களுடைய தோழமையாக இருக்கின்ற இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் கட்சி உட்பட—தொழிற்சங்கங்களிலே அவர்களுடைய அமைப்பிலே தீர்மானம் போட்டு இங்கே சட்ட மன்றத்திலே இருக்கக்கூடிய எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களிடத்திலே கொடுத்தோம். ஆனால் இதுவரை முதல்வர் அவர்கள் பேசியிருக்கிறார்களா? கொள்கைக் குறிப்பிலே என்ன சொல்கிறீர்கள்? அமைச்சர்கள் நிலையிலே நாங்கள் பேசுகிறோம் என்று. எந்த அமைச்சர் பேசுகிறார்? பேசுவதும் இல்லை, கூப்பிடுவதும் இல்லை. எந்தவிதமான பிரச்சினைகளையும் தீர்ப்பதற்கு உங்களுக்குச் சக்தி இல்லாத நிலைமைகளை நாம் பார்க்கிறோம்.

12,000 தொழிலாளர்கள் இன்றைக்குப் பரிதவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய வாழ்க்கைக்காக இங்கே நாங்கள் சூரல் கொடுக்கிறோமே தவிர, அந்தக் சூரலை மதிக்கக் கூடிய நிலைமை இருக்கிறதா என்பதை அறன்கூர்ந்து அமைச்சரவர்கள் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். எனவே, இந்தக் குறைகளை நீங்கள் நீக்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். ஏதோ திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினுடைய காலத்திலே தவறு நடந்து விட்டதாக 11 ஆண்டுக் காலமாகச் சொல்கிறீர்கள்.

[திரு. ஆ. நடராசன்] 1987 ஏப்ரல் 20]

உங்களுடைய ஆட்சியினுடைய அலங்கோலங்களை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். இன்றையதினம் ஒரு தொழிலாளி போராடுவதற்கு அஞ்சுகிறான். போராடினால் அந்தத் தொழிலாளர்கள் தண்டிக்கப்படுகிறார்கள்; காலிகளால் தூக்கப்படுகிறார்கள் என்பதன் நிலைமைகளைப் பார்க்கிறோம்.

(முற்பகல் 11-50)

அது மட்டுமல்ல. நீங்கள் சரதனைகள் என்று பல்வற்றைச் சொல்கிறீர்கள். ஆனால் கோவையிலே துணை ஆணையாளர் இல்லாமல் எத்தனையோ வருஷமாக அந்த இடம் காலியாக இருக்கிறது. மொத்தமாக இன்றைக்கு 7, 8 துணை ஆணையாளர்கள் இடம் காலியாக இருக்கிறது; நீயமனம் செய்யப் படாமல் இருக்கிறது. நீதிபதி மோகன் அவர்கள் இதுபற்றி ஒரு தீர்ப்பு அளித்திருக்கிறார்கள். *

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: அது வேண்டாம். அவைக் குறிப்பிவிருந்து அது நீக்கப்படுகிறது. நீங்கள் நேராக கருத்தைச் சொல்லுங்கள்.

திரு. ஆ. நடராசன்: நீதிபதி ஒரு தீர்ப்பைத் தந்த பின்னாலும் நீங்கள் எட்டு துணை ஆய்வாளர்களை இன்னும் நியமிக்கவில்லை. அது நியாயம்தான் என்று நீங்கள் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். அவர்கள் இல்லாத காரணத்தால் தொழிலாளர்களுடைய பிரச்சினைகள் குறித்து தொழிற்சங்கங்கள் பேச்சு வார்த்தை நடத்த வாய்ப்பு இல்லாமல் இருக்கிறது என்பதை நீங்கள் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

தமிழ்நாடு தொழிலாளர் நல வாரியத்திற்கு ஒரு பெரிய கட்டடத்தை, ஆறு மாடிக் கட்டடத்தை டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் கட்டினார்கள். அந்தக் கட்டடத்தில் ஒரு மாடியை காலி செய்து, வங்கிகள் நடத்த வாடகைக்கு விட்டிருக்கிறீர்கள்.

* மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவரின் ஆணைக் கீழ் அகற்றப் பெற்றது.

1937 ஏப்ரல் 20] [திரு. ஆ. நடராசன்]

தொழிலாளர் நலனுக்கு என்று, தொழிலாளர் நல வாரியத்திற்குக் கட்டப்பட்ட கட்டடத்தை காலிசெய்துதான் வங்கி நடத்த வேண்டுமா? அதற்கு தனியாக ஒரு கட்டடத்தைக் கட்டுவது தானே! ஜ்வா இல்லம் கட்டினோம் என்று சொல்லிப் பெருமைப்படுகிறீர்கள். இன்றைக்கு அந்தத் தொழிலாளர் நல வாரியக் கட்டடத்தில் ஒரு மாடியை காலி செய்து வங்கி நடத்த வாடகைக்கு விட்டதால், தொழிலாளர் நல அலுவலகங்கள் மூலைக்கு ஒன்றாக இயங்க வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதன் காரணமாக தொழிற்சங்கப் பிரதிநிதிகள் பிரதிபலகரமாகச் சுற்றுகின்ற நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

கோவையிலேகூட ஏ.சி.எல். அலுவலகம் இருக்கிறது. டி.சி.எல். அலுவலகம் இருக்கிறது. அவையும் மூலைக்கு ஒன்றாகத்தான் இருக்கின்றன. கோவையில் ஜெயில் காம்ப்வுண்ட் இருக்கிறது. பல்வேறு அலுவலகங்கள் அங்கே வந்திருக்கின்றன. போக்குவரத்துத் துறை அலுவலகம் இருக்கிறது; பி.எஃப். அலுவலகம் இருக்கிறது; ஆதிதிராவிடர் மாணவர் ஜஸ்டல் இருக்கிறது. ஆனால் அந்த இடத்திலே உழைக்கின்ற மக்களுடைய பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு வசதியாக ஒரு கட்டடம் இல்லை. அந்தக் கட்டடத்தை அங்கே கட்டுவதில் இந்த அரசுக்கு என்ன ஆட்சேபணை இருக்க முடியும்? அதைக் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தொழிற்சாலைத் தொழிலாளர் மலிவு வீலை வீட்டு வசதி திட்டம், தனியார் துறை தொழிலதிபர் திட்டம் என்று ஒரு திட்டம் இருக்கிறது. 1948 ஆம் ஆண்டு தொழிற்சாலைகள் சட்டத்தின் 2(1) பிரிவின்கீழ் வரும் தொழிலாளர்களின் பயனுக்காக வீடுகள் கட்ட தனியார் தொழிலதிபர்களுக்கு இத்திட்டத்தின் கீழ் நிதி உதவி அளிக்கப்படுகிறது. இப்படிச் செயல்பட்டு வந்தத் திட்டம் 1982-ல் நிறுத்தப்பட்டது. எனினும் நிதி உதவி அளிக்கப்பட்டு, 1,374 வீடுகள் கட்டியிருக்கிறார்கள். ஆனால் தமிழ் நாட்டில் இலட்சக்கணக்கானத் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இந்தத் திட்டத்தை நிறுத்திவிட்டு 30 இலட்சம் வீடுகள் கட்டப் போகிறோம் என்று டாம்பீகமாகப் பிரச்சாரம் செய்கிறீர்கள். இது நியாயமா?

[திரு. ஆ. நடராசன்] [1987 ஏப்ரல் 20]

அதைப்போன்று ஆசிரியர் வீட்டுவசதி வாரியம் ஒன்றை அமைத்தீர்கள். புலவர் அறிவுடை நம்பி அநிலை தலைவராக இருந்தார். இப்போது முன்னாள் மேலவை உறுப்பினர் திரு. மாசிலாமணி தலைவராக வந்திருக்கிறார். அந்த ஆசிரியர் வீட்டு வசதி வாரியத்தின் மூலம் நீங்கள் ஆசிரியர்களுக்கு கட்டிய வீடுகள் எத்தனை? இரண்டு ஆண்டுகாலமாக ஒருவர் தலைவர் பதவியில் இருக்கிறார்; அலுவலகம் இருக்கிறது; செலவுகள் எல்லாம் செய்யப்படுகின்றன. ஆனால் வீடுகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றனவா என்றால் இல்லை. ஏன் இந்நிலை?

மேலும் எஸ்.ஐ.எச்.எஸ். காலனி சிங்கநல்லூரில் இருக்கிறது. 350 வீடுகள் கட்டப்பட்டுள்ளன. அந்த வீடுகள் எல்லாம் பழுதடைந்து, ஓட்டையும் உடைசலுமாக இருக்கின்றன. 15 ரூபாய் வாடகை வசூல் செய்யப்பட்டது. இப்போது வாடகையை உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். 25 ஆண்டுகாலம் ஆன கட்டடத்திற்கு, ஓட்டையும் உடைசலுமாக இருக்கின்ற கட்டடத்திற்கு இப்போது இந்த அரசு 174 ரூபாய் என்று வாடகையை உயர்த்தியிருக்கிறது. ஒருபக்கம் வீடு உடைந்திருக்கிறது; மறுபக்கத்தில் வாடகையை உயர்த்தியிருக்கிறீர்கள். இது என்ன நியாயம்?

அதைப்போன்று திருப்பூரிலும் பிளைமேட்டிலும் இந்த காலனி இருக்கிறது. அந்த வீடுகளை எல்லாம் தொழிலாளர்கள் தங்களுக்கு உரிமையாக்க வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். பழுதடைந்த நிலையிலிருக்கிற அந்த வீடுகளை குறைந்த விலையில் அவர்களுக்கு உரிமையாக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அது மட்டுமல்ல. அனைத்துத் தொழிலாளர்களுக்கும் வீட்டு வாடகைப் படி கொடுக்க சட்டம் கொண்டு வர வேண்டும். தொழிலாளர் நல ஆலோசனைக் குழுவில் சட்டம் கொண்டுவர வேண்டும் என்று முடிவு செய்து 1½ ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன.

1987 ஏப்ரல் 20] [திரு. ஆ. நடராசன்]

வேகமாகச் செயல்படுவதாகச் சொல்கிற இந்த அரசு 1½ ஆண்டுகள் ஆகியும் சட்டம் கொண்டு வருவதில் ஏன் தயக்கம் காட்டுகிறது, ஏன் தாமதம் ஏற்படுகிறது என்று தெரியவில்லை. இந்தச் சட்டம் மேற்கு வங்காளத்தில் இருக்கிறது; மராட்டியத்தில் இருக்கிறது; உடனடியாக இங்கேயும் இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இன்றைக்கு பல்வேறு தொழிற்சாலைகள் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. தமிழ்நாடு ஆஸ்பெஸ்பாஸ் உயரழுத்தக் குழாய்த் தயாரிப்புத் தொழிற்சாலை மூடப்பட்டிருக்கிறது. அதிலே 421 தொழிலாளர்கள் பணியாற்றுகிறார்கள். 23-2-1987-லிருந்து வேலைநிறுத்தம் செய்தார்கள். ஸ்பெஷல் டி.சி.எல்., வேலைக்குச் செல்ல வேண்டுமென்று அறிவுரை வழங்கினார். அந்தத் தொழிலாளர்கள் அதன்படி வேலைக்குச் சென்றார்கள்.

ஆனால் என்ன கொடுமை? கான்ட்ராக்ட் தொழிலாளர்கள் 175 பேரை வேலைக்கு எடுக்க மறுக்கிறார்கள். டிஃகோ நிறுவனம் அரசாங்கத்தின் சார்பில் நடைபெறக்கூடிய நிறுவனம். அப்படிப்பட்ட நிறுவனத்தில் வேலைநிறுத்தம் நடக்கிறபோது நேர்முகப் பேட்டி நடத்துகிறீர்கள். நியாயமா இது? நேர்மையா இது? தொழிலாளர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கின்ற அரசாங்கத்தின் சார்பில் நடைபெறக்கூடிய நிறுவனத்தில் வேலைநிறுத்தம் நடக்கிற காலத்தில் ஆட்களை எடுப்பதற்காக நேர்முகப்பேட்டி நடத்துவது என்பது நியாயம் இல்லை. இந்த நிலைமையை மாற்றவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து வடலூர் கங்கப்பா பேப்பர் மில்லில் 500 தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்படுகின்ற வகையில் கதவடைப்பு செய்யப்பட்டு இருக்கிறது. 6 மாத காலம் ஆகிவிட்டது. தவறான நிர்வாகம்தான் அதற்குக் காரணம் என்று சொல்லப்படுகிறது. டிஃகோ 30 இலட்சம் ரூபாய் கடனாகத் தர மறுத்து இருப்பதால் அங்கே 500 தொழிலாளர்கள் பரிதவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த நிலைமையை மாற்ற வேண்டும்.

[திரு. ஆ. நடராசன்]

[1987 ஏப்ரல் 20]

அடுத்து, பலமுறை பேசியாகிவிட்டது. மாதவரம் பால பண்ணைத் தொழிலாளர்கள் 1,500 பேர் ஒரே ஒரு நாள் வேலை நிறுத்தம் செய்ததற்காக அவர்களை நீக்க இருக்கிறார்கள். இந்தப் பிரச்சினையை அனுதாபத்தோடு பரிசீலனை செய்யுங்கள் என்று திருப்பூர் சட்டமன்ற உறுப்பினர் அவர்கள் கேட்டுக் கொண்டார்கள். வேலை நிறுத்தம் என்பது தொழிலாளர்களின் உரிமை. அந்த உரிமையை நிலைநாட்டுகின்ற வகையில் ஒரே ஒரு நாள் வேலைநிறுத்தம் செய்ததற்காக 1,500 பேர்களை வேலை நீக்கம் செய்வது என்ற கடுமையான நெஞ்சம் தேவையா? இதுபற்றிச் சிந்தித்துப் பார்த்து புதிதாக இந்தப் பொறுப்பினை ஏற்றிருக்கின்ற மதிப்பிற்குரிய தொழிலாளர் நலத்துறை அமைச்சர் அவர்கள் உரிய வகையில் இதிலே ஈடுபடவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மரம் ஏறும் தொழிலாளர்கள் 30,000 பேர் வேலை இல்லாமல் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அரசாங்கம் 2,000 ரூபாய் தருவதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. ஆனால் அதனை ஏற்கெனவே அங்கே இருந்த கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் மூலம் வாங்க வேண்டுமென்று சொல்லி இருக்கிறீர்கள். அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு நீங்கள் பாதுகாப்புத் தர வேண்டும். அந்தச் சங்கங்கள் மூலம் நிச்சயமாகப் பெற முடியாது என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இன்றையதினம் வேதனையோடு இருக்கிறார்கள். பல்வேறு எஸ்டேட் முதலாளிகள் சின்னச்சின்ன தோட்டங்களாகப் பிரித்து நிரந்தரமான தொழிலாளர்களை தற்காலிகத் தொழிலாளர்களாக மாற்றக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டு இருக்கிறது. அதைத் தடுக்க அரசாங்கம் ஆணை பிறப்பிக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து நகராட்சிகள், பேரூராட்சிகள், ஊராட்சி மன்றங்கள் போன்றவற்றில் இருக்கக்கூடிய தொழிலாளர்கள், குறிப்பாக துப்புரவுத் தொழிலாளர்கள் 100 ரூபாய் சம்பளத்தில் வேதனைப்

[1987 ஏப்ரல் 20 [திரு. ஆ. நடராசன்]

படுகிற நிலைமை இருக்கிறது. நிரந்தரமாகவும் இல்லை. இன்னொரு பக்கத்திலே துப்புரவு வேலைக்கு ஆட்கள் இல்லாமல் பல ஊராட்சி மன்றங்களிலும், பேரூராட்சி மன்றங்களிலும், நகராட்சி மன்றங்களிலும் பல சுகாதாரக் கேடுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. எனவே உரிய வகையில் தொழிலாளர்களை நியமிப்பதற்கு தொழிலாளர் நலனிலே அக்கறையுள்ள மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் முன்வரவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து சிம்சன் தொழிலாளர்கள் போராட்டம். இதுபற்றி ஆளும் கட்சி உறுப்பினர்களும் சொன்னார்கள். வேலையிழந்த 25 தொழிலாளர்களின் வேலைக்கு உத்தரவாதம் தருவதாக மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் சொல்லி நான்காண்டுக் காலம் ஆகிவிட்டது. இன்னும் தரப்படவில்லை. எனவே மேலும் நீடிக்காமல் அந்த 15 பேரையும் உடனடியாக எடுப்பதற்கான முயற்சியை எடுக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து மாதவரம் சதர்ன் அலாப் பவுண்டரீஸ் தொழிற்சாலை. 271 பேர்கள் பணியாற்றும் தொழிற்சாலை. அந்த நிறுவனம் மூடப்பட்டு பின்னாலே திறக்கப்பட்டு இருக்கிறது. அதிலே எங்களுடைய சங்கத்தின் பொதுச் செயலாளர் பாதிக்கப்பட்டு, வழக்கு மன்றத்திற்குப் போவதற்குக் கூட அரசாங்கம் தடையாக இருக்கிறது. ஆனால் நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்? தொழிலாளர்கள் நேரடியாக வழக்கு மன்றத்திற்குப் போவதை இந்த அரசு ஆதரிக்கிறது, அதற்கான ஆணையைப் பிறப்பித்திருக்கிறோம் என்று சொல்கிறீர்கள். ஆனால் ஒரு சங்கத்தினுடைய பொதுச் செயலாளராக இருக்கக்கூடிய ஒரு தொழிலாளி—தொழிலாளியே தலைவனாக இருக்கவேண்டும் என்று முதலமைச்சர் பெருமையோடு சொன்னார் என்றெல்லாம் பெருமையோடு பேசுகிறீர்கள்—ஆனால் நான் உங்களைக் கேட்கிறேன், தொழிலாளியாக இருக்கக்கூடிய ஒரு பொதுச் செயலாளர்—மூன்றாண்டுக்காலமாக வழக்கு மன்றத்திற்குச்

[திரு. ஆ. நடராசன்] [1987 ஏப்ரல் 20]

செல்வதற்குக் கூட இந்த அரசு தடையாக இருக்கிறது. அதற்குக் காரணம் அவர் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பதா என்பதை நான் அறிய விரும்புகிறேன்.

அடுத்து ஸ்ரீராமகிருஷ்ணா இன்டஸ்ட்ரீஸ் தொழிற்சாலை ஐந்தாண்டுக்காலமாக அங்கேயுள்ள தொழிலாளர்கள் மிகுந்த வேதனையோடு இருக்கிறார்கள். அவர்களில் பலபேர் இறந்து விட்டார்கள். இன்னும் பலபேர் இறக்கக்கூடிய நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். எனவே இதிலே அரசாங்கம் வேகமான நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து ஆயிரம் தொழிலாளர்கள் பணியாற்றக்கூடியது எவரஸ்ட் தொழிற்சாலை. இது என்னுடைய தொகுதியில் இருக்கிறது. அதை ஒட்டுவதற்கான வேகமான முயற்சியை எடுக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அட்சயா டெக்ஸ்டைல்ஸ் கோவையிலே இருக்கக்கூடியது. கடந்த ஒன்றரை வருட காலமாக மூடப்பட்டிருக்கிறது. அந்த மில் விலை பேசப்பட்டதாகச் சொல்கிறார்கள். ஆனால் வேண்டுமென்றே தாமதப்படுத்துகின்ற நிலைமை இல்லாமல் உடனடியாக விலைபேசி முடித்து அதனை விரைவில் ஒட்டுவதற்கான நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். (மணியடிக்கப்பெற்றது).

(நண்பகல் 12-00)

* திரு. ஏ. தங்கராசு : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டு வரப்பட்டுள்ள மானியக் கோரிக்கை எண் 29 தொழிலாளர் நலன் மற்றும் மானியக் கோரிக்கை எண் 44, எழுதுபொருள் மற்றும் அச்ச ஆகிய மானியக் கோரிக்கைகளை வரவேற்று என்னுடைய கருத்துக்கள் சிலவற்றைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

1987 ஏப்ரல் 20] [திரு. ஏ. தங்கராசு]

மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்ற பிறகுதான் தொழிலாளர்களுக்கு வேண்டிய பல சலுகைகளை இந்த அரசாங்கம் செய்திருக்கிறது என்பதை நான் கோடிட்டுக் காட்ட விரும்புகிறேன். மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் இந்தத் துறையின் பொறுப்பையேற்ற பிறகு தமிழகத்தில் தொழிலாளர் வர்க்கம் அவர்களிடத்தில் நிறைய எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பதையும் கோடிட்டுக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

இந்த அரசு ஆட்சிப் பொறுப்பிற்கு வந்த பிறகு பல தொழிலாளர் நலச் சட்டங்களைக் கொண்டு வந்துள்ளது. தொழிலாளர்களுக்கு நிலையான அந்தஸ்தை வழங்க வேண்டுமென்ற அடிப்படையில் இந்தச் சட்டங்களை அரசாங்கம் கொண்டு வந்துள்ளது. குறைந்தபட்ச ஊதியம் வழங்கல் சட்டத்தையும், வாழ்க்கைப்படி வழங்கும் சட்டத்தையும், தொழிலாளர்கள் வைப்பு நிதி சட்டத்தையும், தொழிலாளர்கள் இழப்பீட்டுச் சட்டத்தையும், தொழிலாளர்களுக்கு பணிக்கொடை வழங்குவதற்கான சட்டத்தையும், மற்றும் இதுபோன்ற பல்வேறு சட்டங்களையும் தொழிலாளர் நலனில் அக்கறை கொண்ட இந்த அரசாங்கம் கொண்டு வந்துள்ளது என்பதைப் பெருமையோடு கோடிட்டுக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

அடுத்து 1947 ஆம் ஆண்டு தொழில் தகராறுகள் சட்டம். இந்த ஆய்வு ஆண்டில் தகராறுகள் சம்பந்தப்பட்ட மொத்தம் 10,041 வழக்குகள் அதிகாரிகளிடம் விசாரணைக்கு வந்துள்ளன. அவற்றை நம்முடைய அதிகாரிகள் பரிசீலனை செய்து 8,112 வழக்குகள் குறித்து தீர்ப்பு வழங்கியுள்ளார்கள். மீதமுள்ள 1,929 வழக்குகள் தான் இன்னும் பைசல் செய்யப்படாமல் உள்ளன. அரசும், அதிகாரிகளும் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளின் விளைவாகத்தான் இவ்வளவு அதிகமான வழக்குகள் பைசல் செய்யப்பட்டுள்ளன. அந்தவகையில் தமிழகத்தில் இருக்கிற தொழிலாளர்களையும், தொழில்களையும் பாதுகாப்பதற்கு இந்த அரசு நடவடிக்கையெடுத்து வருகிறது. அதற்காக இந்த அரசாங்கம் 20 அம்சத் திட்டத்தை ஒருங்கிணைத்து, திட்டங்களைச் செயல்படுத்தி வருகிறது. தொழில்களுக்கிடையே

[திரு. ஏ. தங்கராசு]

[1987 ஏப்ரல் 20]

உற்பத்தித் திறனை அதிகப்படுத்துவதற்காக, தொழில்களுக்கிடையே ஆரோக்கியமான போட்டியை ஊக்குவிக்கும் பொருட்டு ஆண்டொன்றுக்கு 30 ஆயிரம் ரூபாய் செலவில் பரிசு வழங்கும் திட்டத்தைக் கொண்டு வரவிருக்கிறது. அந்தவகையில் தொழில்களை வளப்படுத்துவதற்கான வாய்ப்புகளை இந்த அரசு ஏற்படுத்தியுள்ளது என்பதை நான் கோடிட்டுக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

தொழிற்சாலைகளில் விபத்து ஏற்படுகிறபோது அதனால் பாதிக்கப்படுகிற தொழிலாளர்களுக்கு நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்களின் நிதியிலிருந்து நிவாரணம் வழங்குகிறார்கள். அந்த வகையில் பாதிக்கப்பட்ட தொழிலாளர்களுக்கு நான்கு லட்சத்து 49 ஆயிரத்து 800 ரூபாய் நிவாரணமாக வழங்கியிருக்கிறார்கள். இதன்மூலம் 2,749 தொழிலாளர்கள் பயனடைந்து இருக்கிறார்கள். அந்தவகையில் தொழிற்சாலைகளில் தொழிலாளர்கள் பணியாற்றும்போது விபத்து ஏற்பட்டு உயிர் இழப்பு ஏற்பட்டால் நம்முடைய அரசாங்கம் அதனை கண்காணித்து தகுந்த உதவியை அந்தத் தொழிலாளர்களுக்குச் செய்து வருகிறது. ஆண்டுதோறும் விபத்துகளில் ஏற்பட்டுள்ள உயிர் இழப்பைப் பார்த்துக்கொண்டு இந்த ஆண்டு கொஞ்சம் உயிர் இழப்பு அதிகமாக ஏற்பட்டிருக்கிறது.

அதற்குப் பின்னால் காயம் அடைந்தவர்கள் எண்ணிக்கை—உயிரிழப்பு ஏற்படாமல் இருக்கிற விபத்துக்கள்—குறைந்திருக்கிறது என்பதை நான் கோடிட்டுக் காட்ட விரும்புகிறேன். எனவே தொழிற்சாலைகளில் ஏற்படுகின்ற இந்த விபத்துக்களை நாம் குறைத்திட வேண்டும் என்பதையும், அதற்கான வாய்ப்புகளைப் பெறவேண்டும் என்பதையும் நான் கோடிட்டுக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

தமிழக முதல்வர் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் ஆட்சி ஏற்பட்ட பிறகுதான், தொழிலாளர்களுக்கு சலுகைகள் கொடுக்கப்பட வேண்டும், நிரந்தரம் இல்லாத தொழிலாளர்களை நிரந்தரப்படுத்தவேண்டும் என்ற அடிப்படையில் இந்த அரசாங்கம், 1981 ஆம் ஆண்டில் ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தது. இதன்

1987 ஏப்ரல் 20] [திரு. ஏ. தங்கராசு]

அடிப்படையில், 1982 ஆம் ஆண்டு, ஜனவரி முதல் இந்தச் சட்டத்தை செயல்படுத்துவதற்கான வாய்ப்பைப் பெற்றிருக்கிறது. ஆகவே தொழிலாளர்கள் பெயரிலே மிகுந்த அக்கறை கொண்டு தான் இந்த அரசாங்கம் பணியாற்றி வருகிறது. ஆகவே அந்த வகையிலே 1981 ஆம் ஆண்டு வாழ்க்கைப்படி வழங்கல் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள். அந்த வகையிலே 476 கோரிக்கை மனுக்கள் வரப்பெற்று அதன்மீது பரிசீலனை செய்து, 415 கோரிக்கைகள் முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளன என்பதை நான் கோடிட்டுக் காட்ட விரும்புகிறேன். எனவே நம்முடைய அமைச்சர் அவர்கள் இதில் இன்னும் கொஞ்சம் வேகமாக செயல்பட்டு, பாதிக்கப்பட்ட தொழிலாளர்களுக்கு நல்ல வாய்ப்பைத் தருவதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுக்கவேண்டும் என்று இந்த நேரத்திலே கேட்டுக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அதற்குப் பின்னால், தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கின்ற போது ஏற்படுகின்ற விபத்துக்களின் காரணமாக இறந்து விட்டால், அல்லது தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கின்றபோது விபத்தில் சிக்க நேர்ந்தால், அவர்களுக்கு 10 ஆயிரம் ரூபாய் வழங்கப்படும் என்று மாண்புமிகு டாக்டர் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள், 15-9-1984 ஆம் ஆண்டு அண்ணா பிறந்த நாளிலே ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள். அந்த வகையிலே தொழிலாளர்களை இழந்து பாதிக்கப்பட்ட குடும்பங்களுக்கு 10 ஆயிரம் வழங்கவேண்டும் என்றும், ஒரு கை, கால்களை இழந்து, அல்லது ஒரு கை, கால் இழந்தால், 5 ஆயிரம் வழங்க வேண்டும் என்றும் அரசு ஆணையை வைத்து, அதன்படி நம்முடைய அரசு தொழிலாளர்களுக்கு பணத்தை வழங்கி வருகிறது. அந்த வகையில் இந்தத் திட்டத்தின்கீழ் 206 குடும்பங்கள் பயன் பெற்றிருக்கின்றன. இதன் அடிப்படையில் 16 லட்சத்து 42 ஆயிரம் ரூபாய் இதுவரையில் வழங்கப்பட்டு இருக்கிறது என்பதை நான் பெருமையோடு சொல்லக் கடமைப்பட்டு இருக்கிறேன்.

[திரு. ஏ. தங்கராசு]

[1987 ஏப்ரல் 20]

அடுத்து, தனியார் துறையாக இருந்தாலும், அல்லது சொந்தமாக தொழிற்சாலையை வைத்து நடத்துகின்றவர்களாக இருந்தாலும், எந்தத் தொழிலாக இருந்தாலும் பின்தங்கிய, தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு விகிதாசார அடிப்படையில் கொடுப்பது இல்லை.—நம்முடைய அரசு ஆணையின்படி, பின்தங்கிய சமுதாயத்திற்கும், தாழ்த்தப்பட்ட சமுதாயத்திற்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட விகிதாசார வேலை வாய்ப்பைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று தற்போது சட்டத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள்—ஆனால் இந்த விகிதாசாரத்தின் அடிப்படையில் எந்தத் தொழிற்சாலையும், பின்தங்கிய சமுதாயத்திற்கும், தாழ்த்தப்பட்ட சமுதாயத்திற்கும் வேலைகள் கொடுப்பதில்லை. ஆகவே மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் மத்திய அரசை வலியுறுத்தி, எந்தத் தொழிற்சாலையாக இருந்தாலும், பின்தங்கிய சமுதாயத்திற்கும், தாழ்த்தப்பட்ட சமுதாயத்திற்கும் விகிதாசார அடிப்படையில் வேலை வாய்ப்பைத் தருவதற்கான நிலைமையை ஏற்படுத்தித் தர வேண்டும் என்று இந்த நேரத்திலே நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதற்குப் பின்னால், தமிழகத்திலே இருக்கிற தொழிற்சங்கங்கள். எந்தத் தொழிற்சங்கமாக இருந்தாலும், அதை நாம் ஒரு வரைமுறைக்கு கொண்டுவரவேண்டும். ஆகவே தொழிற்சங்கங்களை வரைமுறைக்குக் கொண்டு வருவதற்கான ஒரு வாய்ப்பை நாம் பெற்றாகவேண்டும். அது கைத்தறி நெசவாளர் சங்கமாக இருந்தாலும் அல்லது தொழிலாளர் சங்கமாக இருந்தாலும், அது எந்தச் சங்கமாக இருந்தாலும், அந்த தொழிற்சங்கங்களை ஒரு வரைமுறைக்குத் தொண்டு வரவேண்டும். ஏன் என்று சொன்னால், எந்தத் தொழிலாளர் எந்தச் சங்கத்தில் இருக்கிறார் என்பதைக் கண்டுகொள்வதற்கும், அவர்களை அடையாளம் தெரிந்து கொள்ளவும் தொழிற்சாலைகளில் யூனிபுரியும் தொழிலாளர்களுக்கு 'பாஸ் போர்ட் சைசில்' ஒரு போட்டோ கொடுக்கப்பட்டவேண்டும். ஒரு காப்பியை மேனேஜ்மென்டும், ஒரு காப்பியை தொழிற்சங்கமும், வைத்துக்கொள்ள

1987 ஏப்ரல் 20] [திரு. ஏ. தங்கராசு]

வேண்டும் சில சங்கங்களில் இருப்பதைப் போல், ஒரு வரிசை அடிப்படையை ஏற்படுத்தினால், அரசுக்கும் நல்லது, தொழிற் சங்கத்திற்கும் நல்லது, தொழில் நிறுவனங்களுக்கும் நல்லது என்பதை நான் கோடிட்டுக் காட்டி, அந்த நிலைமையைக் கொண்டுவரவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(பிற்பகல் 12.10)

அதற்குப் பின்னால், வடலூரில் சேஷசாயி இன்டஸ்ட்ரீஸ் மற்றும் நெய்வேலியில் சிராமிக்ஸ், ஆகிய 2 இடங்களிலும் மருத்துவமனை ஏற்படுத்தப்படும் என்று 1982 ஆம் ஆண்டு அப்போதிருந்த மாண்புமிகு தொழிலாளர் அமைச்சர் அவர்கள் உறுதி தந்தார்கள். ஆனால் இதுவரை ஈ.எஸ்.ஐ. புதிய மருத்துவ மனை துவங்கப்படவில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆகவே அதைத் துவக்குவதற்கு விரைவில் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நெய்வேலி கார்ப்பரேஷன் ஒரு பொது நிறுவனம் ஆகும். அது பொது நிறுவனமாக இருந்தாலும் நல்ல லாபத்தில் இயங்கி வருகிறது. உற்பத்தியில் முதலிடம் பெறுகிறது. விளையாட்டுத் துறையிலும் முதலிடம் பெறுகிறது. ஆகவே, இந்த நிலைமையை மேலும் மேலும் வளர்ப்பதற்குண்டான வாய்ப்பைப் பெறவேண்டுமானால் நெய்வேலியில் இருக்கின்ற கான்டிசாக்ட் தொழிலை ரத்து செய்ய வேண்டும். கான்டிசாக்ட் தொழிலை ரத்து செய்து அங்கே இருக்கின்றவர்கள் தார் ரோடு போடுகின்ற, சாலைகள் போடுகின்ற தொழிலாளர்கள், தோட்டத் தொழிலாளர்கள், கட்டிடத் தொழிலாளர்கள் போன்ற இப்படிப்பட்ட தொழிலாளர்களுக்கெல்லாம் நெய்வேலியின் வளர்ச்சியில் பங்குண்டு. ஆகவே அந்த வகையில் அங்கே கீழ்க்கண்ட இடங்களில், சுரங்கப் பகுதியில் சிவில் தொழிலாளர்கள் 1,200 பேர் இருக்கிறார்கள். டெக்னிக்கல் ஸ்டாப் 1,500 பேர் இருக்கிறார்கள். சுரங்கம் இரண்டாவது பகுதி. 1,200 பேர் சிவில் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். டெக்னிக்கல் தொழிலாளர்கள் 1,300 பேர் இருக்கிறார்கள். அனால் மின் நிலையம்-1—200 பேர் சிவில் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். டெக்னிக்கல் ஸ்டாப் 3 ஆயிரம் பேர் இருக்கிறார்கள். உள் ஆலைப்பகுதி—200 பேர் சிவில்

[திரு. ஏ. தங்கராசு]

[1987 ஏப்ரல் 20]

தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். டெக்னிக்கல் ஸ்டாப் 400 பேர் இருக்கிறார்கள். காக்கட்டை ஆலைப் பகுதியில் 200 பேர் நிரந்தரம் இல்லாத சிவில் தொழிலாளர்கள்; 300 பேர் டெக்னிக்கல் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். இப்படி 12 ஆயிரம் நிரந்தர மில்லாத தொழிலாளர்கள் நெய்வேலி திறுவனத்தில் பணியாற்றுகிறார்கள். ஐந்து ஆண்டுக்கு மேல் 10 ஆண்டுக்கு குறையாமல் ஒவ்வொரு தொழிலாளியும், சுமார் 12 ஆயிரம் தொழிலாளர்கள் பணியாற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கான்டிராக்ட் லேபர் என்கிற முறையில் பணியாற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, நான் இந்த நேரத்தில் அவர்கள் நிரந்தரமான வேலைவாய்ப்பைப் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவர்களுக்கு குறைந்தபட்சக் கூலி பெறுகின்ற முறையில் ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டுமென்று வழங்கப்படுகிறது. ரூபாய் 13.50 பைசாதான் வழங்கப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட தொழிலாளர்களை நிரந்தரம் செய்யவேண்டும். இல்லையென்றால், சென்னையில் மணலியில் இருக்கின்ற மணலி சுத்திகரிப்பு நிர்வாக இயக்குநர் தினையாளன் என்பவர் அங்கே கூட்டுறவு முறையில் கான்டிராக்ட் லேபரை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சென்னையிலிருக்கின்ற, எண்ணெய் சுத்திகரிப்பு தொழிற்சாலையில் இருக்கின்ற கான்டிசாக்ட் தொழிலாளர்களைப் போல நெய்வேலியிலேயும் தொழிலாளர்களை கூட்டுறவு முறையில் கான்டிராக்ட் லேபர்களை கொண்டுவரவேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் நான் வலியுறுத்தி, வாய்ப்பு தந்தமைக்கு நன்றி கூறி விடைபெறுகிறேன், நன்றி, வணக்கம்.

* திரு. கு. ரமணி: மதிப்பிற்குரிய துணைத் தலைவர் அவர்களே, மார்க்ஸிஸ்ட் கட்சியின் சார்பில் இந்த மானியத்தின் மீது சில முக்கியமான விஷயங்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நேரம் இல்லாத நெருக்கடி என்னையும் யாதிக்காமல் தலைவர் அவர்கள் கொஞ்சம் பாதுகாத்து தரவேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொள்கிறேன். 1986 ஆம் ஆண்டு தொழிலாளி வர்க்கம் கடுமையான கஷ்டங்களுக்கு ஆளாக்கப்பட்டு, கொடிய சரண்டலுக்கு ஆளாக்கப்பட்ட காலம் இது. நூற்றுக்கணக்கில் தொழிற்சாலைகள் மூடல்; ஆயிரக்கணக்கில் வேலை இழப்பு; பட்டினியால் பாதிக்கப்பட்டு சிலர் அதனால் உயிரிழந்துள்ள நிலைமைகள். இவையெல்லாம் இந்தக் காலத்தில் நடைபெற்றுள்ளன. சென்ற

1987 ஏப்ரல் 20]

[திரு. கு. ரமணி]

காலத்தில் போராடிப் பெற்ற பல உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவைகளை எதிர்த்து நீண்ட போராட்டங்கள் நடத்தப்பட்டு, அவைகளில் போலீஸ் அடக்குமுறைகளையும், பொய் வழக்குகளையும் தொழிலாளி வர்க்கம் தாங்கி நிற்கவேண்டி வந்தது. இத்தனை நடவடிக்கைகளும் நடைபெற்றுள்ளன. முதலாளி வர்க்கத்தின் இஷ்டம்போல் சட்ட மீறல்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. தொழிற்சங்க இயக்கத்தை உடைக்கும் தாக்குதல்கள், தொழிலாளிகளை பழி வாங்குதல் போன்ற அக்கிரமங்களை முடிந்தவரை அவர்கள் செய்து வருகிறார்கள். அரசாங்கத்தின் கொள்கைக் குறிப்பு நமக்குத் தரப்பட்டுள்ளது. அது எப்போதும் போல் சொல்லவேண்டியவைகளை சொல்கிறது. இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலைகளைத் தடுப்பதற்கு அரசாங்கம் தானாகவே முன்வந்து அதனுடைய இலாக்காக்கள் மூலம் எப்படி உழைப்பாளி வர்க்கத்தினுடைய உரிமையைப் பாதுகாப்பது என்பதை அந்தக் கொள்கைக் குறிப்பிலிருந்து நாம் புரிந்துகொள்வதற்கு இல்லை.

மூடப்பட்டுள்ள ஆலைகள், ஆலைகளைத் திறப்பதற்கு தொழிலாளர் இலாக்கா பொறுப்பு என்ற முறையில் நான் சொல்ல வில்லை, அரசாங்கமே அதற்குப் பொறுப்பு. தொழிற்சாலைகள் மூடப்பட்டால் பல்லாயிரக்கணக்கான உழைப்பாளிகள் எப்படி வேலை இழக்கிறார்கள்? அப்புறம் அவர்களுக்கு தொழிலாளர் நலச் சட்டங்கள் எங்கே வேலை செய்யும்? எப்படி பாதுகாப்பு கிடைக்கும்?

1986-87ல் பஞ்சாலைகள், இன்னினியரிங் சிறு தொழிற்சாலைகள் பல மூடப்பட்டு இருக்கின்றன. பல ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் வேலையை இழந்து இருக்கிறார்கள். இதில் தலையிட்டு தொழிலாளர்களுக்கு வேலை கிடைக்க உருப்படியான நடவடிக்கைகளை எடுக்க முடியவில்லை. அதற்கான சரியான கொள்கை நிலை இந்த அரசுக்கு இன்னும் இல்லை. அதே மாதிரி நான் மத்தியில் ஆளுகின்ற மத்திய அரசிலும் அப்படித்தான். பஞ்சாலைகள் மூடப்பட்டு போராட்டம் நடைபெற்றது என்பதைப் பற்றி எல்லாம் இங்கே முக்கியமாக பல தோழர்கள், பல மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சொன்னார்கள். 1986-ல் கோலையில் ஒரு பஞ்சாலை இயந்திரங்களை உண்டாக்கும் தொழிற்சாலை உட்பட 8 பஞ்சாலைகள் மூடப்பட்டு அங்கே

[திரு. கு. ரமணி]

[1987 ஏப்ரல் 20]

பேராட்டம் நடைபெற்றது. தொழிலாளர் நல இலாகா தலையிட்டுப் பயன் இல்லை என்ற நிலைதான் ஏற்பட்டது. அமைச்சர் மட்டத்தில் தலையிட்டு வாக்குறுதி கொடுக்கப்பட்டது. ஆனால் அந்த வாக்குறுதி பிரயோசனப்படவில்லை, நிறைவேற்றப்படவில்லை. சங்கத் தலைவர்கள் உண்ணாவிரதம் இருக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. வேறு வழி இல்லாமல், சென்னை நகருக்கு ஊர்வலம் வந்தார்கள். இங்கே வந்தால் கோட்டை பக்கமே வரக்கூடாது என்று கைது செய்து கொண்டு போய் காவல் நிலையத்தில் வைத்தார்கள். பொது வேலைநிறுத்தம் அங்கே நடைபெற்றது. ரோடு மறியல் நடைபெற்றது. 2 ஆபிரம் தொழிலாளர்கள் கைது செய்யப்பட்டார்கள். முதலமைச்சருக்கு இந்தச் செய்தி போய்ச் சேர்ந்து அவருடைய தலையிடும் இதில் இருந்தது என்று சொல்கிறார்கள். அதற்குப் பிறகு இந்த கோட்டைக்குள் நமது மதிப் பிற்குரிய நிதி அமைச்சர் அவர்கள் எங்கவிடத்தில் பேசி இந்த ஆலைகளைத் திறப்பதற்கு சில ஆலோசனைகளை உருவாக்கியதில், இரண்டே இரண்டு ஆலைகள்—ஒன்று இருக்கிற ஆலைகள் என்ன ஆனது? ஜெனார்த்தனா மில், ஏற்கெனவே சங்கத்தினருக்கும் மேனேஜ்மென்டுக்கும் இருந்த சண்டையின் காரணமாக மூடப்பட்டிருந்தது திறக்கப்பட்டது. அது இப்போது ஆட்டம் கொடுத்துக்கொண்டு இருக்கிறது என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நடராசன் அவர்கள் இங்கே சொன்னார்கள். அடுத்து ஸ்ரீஅரி மில் ஒன்று திறக்கப்பட்டது. மூன்று ஆண்டுகளுக்கு சம்பள வெட்டு, அதற்குப் பிறகு 3 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு திருப்பிக் கொடுப்பது என்ற நிபந்தனையில் தான் அப்படிப்பட்ட நரக வேதனையை அனுபவித்துத்தான் அதுவும் திறக்கப்பட்டது. அப்படித்தான் அந்த ஆலை நடந்துகொண்டு இருக்கிறது. பாக்கி இருக்கிற ஆலைகள் என்ன ஆனது? ஜெனார்த்தனா மில், விசந்தா மில், மேட்டூர் பெயர்ட்செல், காவேரி நூற்பாலை, லட்சுமி சண்முக மில், ஜெயலட்சுமி மில், கதிரேசன் மில், பிரபு ஸ்பின்னிங் மில், ஆர். ஜி. இண்டஸ்ட்ரிஸ் முருகன் ஸ்பின்னிங் மில், கல்பனா ஸ்பின்னிங் மில், சிவசக்தி ஸ்பின்னிங் மில், பாலகிருஷ்ணா ஸ்பின்னரிஸ், அட்சயா மில்ஸ், ராதாகிருஷ்ணா மில்ஸ், காட்சாத் மத்திய அரசு அமைச்சருடைய மில்லே மூடப்பட்டு இருக்கின்றது.

1987 ஏப்ரல் 20]

[திரு. கு. ரமணி]

என்ன செய்வது? இங்கே இருக்கிற தொழிலாளர்களுக்கு நாம் என்ன செய்வது? அவர்களுக்கு வேறு வழி இல்லை. பட்டினிதான் இருக்க வேண்டும். வேறு எங்கேயும் அவர்களுக்கு வேலை கிடைக்காது. அதுதான் வேலையில்லாத திண்டாட்டத் தினுடைய போட்டி நடக்கிற சமயம்.

அதே மாதிரி இன்ஜினியரிங் தொழில். பல தொழிற்சாலைகள் மூடப்பட்டு இருக்கின்றன. கோவை ராமகிருஷ்ணா இன்டஸ்ட்ரிஸ் இந்த பஞ்சாலைகளுக்கு உண்டான இயந்திரங்களை உருவாக்கும் தொழிற்சாலை 4 வருடமாக மூடப்பட்டு இருக்கின்றது. எவரஸ்ட் இன்ஜினியரிங் மத்திய அரசினுடைய டிபன்ஸ் டிபார்ட்மெண்டுக்கும், ரயில்வேக்களுக்கும் பொருள்கள் செய்து கொடுக்கும் தொழிற்சாலை மூடப்பட்டு இருக்கிறது. சென்னை பின்னி இன்ஜினியரிங்ஸ் என்ன ஆனது என்று நாம் பார்ப்போம். இந்தியா போர்ட் பவுண்டரி இங்கே சென்னையில் இருப்பது, சிறு பவுண்டரிகள் தூற்றுக்கணக்கானவை மூடப்பட்டு இருக்கின்றன. இல்லை என்று யாரும் சொல்ல முடியாது. இங்கே இருக்கிற தொழிலாளர்களுக்கு என்ன கதி? இவர்களுடைய வேலைக்கு என்ன வாய்ப்பு? என்ன வழி? எதுவும் இதில் இல்லை. நம்முடைய நாட்டில் இருக்கிற பயங்கரமான நெருக்கடியின் நேரடி தாக்குதல் பளு அந்தத் தொழிலாளர்கள் மீது விழுகிறது என்று சொல்லுவது இது தான். இதைப் பாதுகாத்து எல்லா வற்றையும் இந்த அரசு முடித்துக் கொடுக்க முடியும் என்று நாங்கள் நினைக்கவில்லை. இவர்கள் உள்ள வேலையை இழக்காமல் இருப்பதற்கு பாதுகாப்பு என்ன? அதற்கு வழி என்ன? அதற்கு ஏதாவது சட்டங்கள் இந்தக் காலத்தில் செய்ய முடிந்ததா? முடியவில்லை. அப்படியே நிற்கிறது. அப்படி பல ஆயிரக் கணக்கான தொழிலாளர்கள் வேலையை இழந்து இருக்கிறார்கள். பின்னி கம்பெனி, இங்கே இருக்கிற பெரிய கம்பெனி அதுபற்றி நங்களுக்குத் தெரியும். அது மூடப்பட்டு இன்றைக்கும் அது பேச்சுவார்த்தையில் இருக்கிறது. சுப்ரீம் கோர்ட் வரைக்கும் போய் சம்பளம் வாங்குவது உட்பட நடத்த வேண்டுமென்றது. அதிலே 10-பி சட்டத்தைப் போட்டிருக்கிறார்கள். 10-பி சட்டம் நமக்கு ஒரு பெரிய வரப்பிரசாகம். அன்றைக்கு இருந்த தொழிலாளர் நலத்துறை அமைச்சர் நமக்கு சொன்னது அது தானா? கமிழக அரசில் இருப்பது போல என் இந்நியாலிலேயே, என் லாண்டிலேயே இப்படிப்பட்ட சட்டத்தை நீச்சன் பார்க்க

[திரு. கு. ராமணி]

[1987 ஏப்ரல் 20]

முடியாது. அப்படிப்பட்ட சட்டம் அது என்றார்கள். அப்போதே நாங்கள் சொன்னோம், இரண்டு பக்கமும் கூர்மை இருக்கிற கத்தி இது. எங்கள் கழுத்தையும் அறுக்கும். சரியாகப் பயன்படுத்தினால்தான் எதிரிகளைத் தாக்கும். இப்படிப்பட்ட அந்தச் சட்டத்தைத்தான் அங்கே போட்டது. அந்தச் சட்டத்தை மதித்தார்களா அந்த முதலாளிகள். அதை நிறைவேற்ற முடிந்ததா? அந்தச் சட்டம் போட்டதால் அன்றைக்கு இருந்த தொழிலாளர் நலத்துறை அமைச்சர் அவர்கள் காலி, பதவி இழந்தார். அந்தச் சட்டத்தினால் இது நடந்தது. வேறு ஒன்றும் நடக்கவில்லை. என் என்றால் முதலாளிகள் பல்புல் அந்த முறையில், அந்தச் சட்டத்தின்படி கொடுக்க வேண்டிய காசை வாங்குவதற்கே சுப்ரீம் கோர்ட் வரை போக வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. நம்முடைய தொழிலாளர் நல இலாகா சொன்னால் தூக்கி எறிந்து விடுவார்கள் முதலாளிகள். இன்றைக்கும் பேச்சுவார்த்தை நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

அதே சமயத்தில் திருப்பூர் பனியன் தொழிலாளர்கள் 20 ஆயிரம் பேர் போராடினார்கள். ஒரு பஞ்சப்படியே

(சிற்பகல் 12:30)

இல்லாத கேஸ் அது. அந்தத் தொழில் உண்டானதி லிருந்து பஞ்சப்படி கொடுக்கவில்லை. கடைசியில் 10-பி சட்டத்தைப் போட்டு அந்தச் சட்டமும் ஒவ்வொரு சமயத்திலே இப்படிப் போடுகிறார்கள். இருந்தால் கூட, அந்தச் சட்டம் போட்டு, பஞ்சப்படி மாதம் ரூ. 46 கொடுக்க வேண்டுமென்று போட்டார்கள். இன்றைக்கு அந்தத் தொழிலாளிகள் வாங்கிக் கொண்டு வருகிறார்கள். மாதம் ரூ. 46 கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. அது ஒரு நல்ல நடவடிக்கை. அதைத் தவறு என்று சொல்லவில்லை. ஆனால் அந்தக் கேசை கோர்ட்டிற்கு அனுப்பி மூன்று வருஷம் தாண்டிவிட்டது. இந்த மூன்று வருடத்திற்குள் ஒரு சம்பள உயர்வு ஒப்பந்தமாகவது அந்தத் தொழிலாளிகளுக்கு வந்திருக்க வேண்டும். இதிலே அந்த முதலாளிகளுக்குத் தான் என்ன லாபம் கிடைத்தது? ஒரு மூன்று மூன்று காலத்திற்கான ஒரு சம்பள உயர்வு ஒப்பந்தம் கேசுவில்லாமல் போய்விட்டது. அப்படி தொழிலாளிகளுக்கு நாமம் சான்றியாகிவிட்டது. அப்படி போய் விட்டது. கேஸ் இப்போது தான் ஸ்பெஷல் இண்டஸ்ட் ரியல் ட்ரிப்யூனல் முன் வந்திருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட நிலை வ

1987 ஏப்ரல் 20]

[திரு. கு. ரமணி]

திருக்கிறது. 10-பி சட்டத்தினுடைய அற்புதமான சாதனைகளை இப்படியும் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. சில இடங்களில், சில நேரத்தில் முதலாளிக்குக் கொஞ்சம் தாக்குதல் கொடுப்பதற்குப் பயன்படுகிறது. அவர்களும் தொடர்ந்து திரும்பத் தாக்குகிறார்கள். லேபர் டிபார்ட்மெண்ட் இதற்கு ஒன்றும் பிரமாதமாக செய்ய முடியாது. அப்படிப்பட்ட நிலை. அப்படி பாதிக்கப்பட்ட தொழிலாளிகளுக்கு நீதி கிடைக்காத நிலை. என்கே போனாலும் அவர்களுக்கு நீதி கிடையாது. ஆலைகளில் மூடல்கள், கதவடைப்புகள் பற்றி தொழிலாளர் இலாகா மூலம் நாம் பிரச்சினை கொண்டுபோனால், அநேகமாக அது தீர்வதே கிடையாது. தொழிலாளர் இலாக்காவில் இருக்கக்கூடிய அதிகாரிகள் மீது தப்பு ஒன்றும் நான் சொல்லவில்லை. அவர்கள் முயற்சி எடுக்கிறார்கள். அவர்கள் போடுகிற உத்தரவிற்கும், தாக்கீதிற்கும் யார் மதிப்பு கொடுக்கிறார்கள்? அந்த முதலாளிகள் கொடுக்கிறார்களா என்றால் கொடுப்பதில்லை. ஏன்? கைது செய்து சிறையில் அடைக்கக்கூடிய அடத்து ஒன்றும் அவர்களுக்கு இல்லை. அவர்களுக்கு பாதுகாப்பு இருக்கிறது. தண்டனை பைன் தானே. அதை கம்பெனியின் லாபத்திலிருந்தே கட்டி விடுவார்கள். ஆகவே அதிகாரிகள் முயற்சி எடுத்தால் கூட முடியாது. கேஸ்கள் விசாரணைக்கே வருவதில்லை. பல கேஸ்கள் விசாரணைக்கு வந்தால்கூட, முதலாளிகள் கேஸ்களுக்கு வருவதில்லை. தொழிலாளிகள் பாதுகாப்பு கிடைக்காமல் வருடக் கணக்கில் போராடி, பலமிழந்து அடிமைச் சீட்டில் கையெழுத்திடுகிற அளவிற்கு சரணாகதி அடைகிறார்கள். அப்போது தான் கம்பெனி திறக்க வேண்டி வரும். இப்போது நடக்கிற வேலையே அப்படித் தான். இப்போது சிங்காநல்லூரில் ஜனார்த்தனா மில்லில் அப்படிப்பட்ட முயற்சி நடக்கிறது. எந்த உரிமைகளைத் தொழிலாளர்கள் பெற்றிருந்தாலும், அத்தனையும் 'கம்பளீட்லி, வைப்ட் அவுட்' ஒரு மொத்தத் தொகையை ஊதியமாகக் கையில் வாங்கிக் கொள்ளச் சொல்கிறார்கள். 'நீ போய் வேலை செய்' என்று சொல்கிறார்கள். 55 வயதானவர்களை 'வெளியே போ' என்று விரட்டுகிறான். பூரா தொழிலாளிகளையும் கம்பெனியை விட்டு வெளியிலே போகச் சொல்கிறார்கள் சில முதலாளிகள். இதற்கெல்லாம் பாதுகாப்பே கிடையாது. அப்படி தொழிலாளிகள்

[திரு. கு. ரமணி]

[1987 ஏப்ரல் 20]

பட்டினி தாளாமல் வருடக் கணக்கில் போராடி, அடிமைச் சட்டில் கையெழுத்திட்டு வேலைக்குத் திரும்புகிற நிலையை முதலாளிகள் வகுத்து வைத்திருக்கிறார்கள். இது முதலாளிகள் இஷ்டம். அவர்கள் இஷ்டம் நிறைவேறுகிறது. அவர்கள் நினைப்பது நிறைவேறுகிறது, பல பகுதிகளில் அதைத் தடுக்க முடியாத நமது அரசாங்கத்தினுடைய கொள்கைக்கு என்ன பெயர் சொல்வது, சொல்ல முடியவில்லை. ஒரு கொள்கையும் இல்லாத நிலையில் இந்த தொழிலாளர் இலாக்கா இன்றைக்கு உழன்று கொண்டிருக்கிறது என்று சொல்வது சரியாக இருக்கும். ஆனால் இது சரியல்ல. மாற்றப்பட வேண்டும். நீங்கள் சாதனையைப் பற்றி, சில இன்கூரன்ஸ் ஸ்கீம் கொண்டு வந்திருப்பதைப் பற்றி நன்றாகச் சொல்லுங்கள். அதை நாங்கள் மறுக்கவில்லை. ஆனால் அதெல்லாம் இன்றைக்கு கணக்காகாது. அதெல்லாம் இன்றைக்கு உள்ள நிலைமைக்கு சரி அல்ல. முதலில் அவர்கள் உயிரோடு இருப்பதற்கு வேலையிருக்கிறதா? உத்தரவாதம் இருக்கிறதா? என்பதே கேள்வி.

அதுமாதிரி கோர்ட்டுக்கு பிரச்சினைகளை விடுவதில் காணப் படுகிற பெரிய சங்கடம், பாதிக்கப்பட்ட தொழிலாளர்கள் கோரிக்கையைப் பொறுத்தவரையில், கோர்ட்டிற்குப் போவது கொள்கை என்று சொன்னார்கள். நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் பிரச்சினைகளை தமிழக அரசு கோர்ட்டிற்கு அனுப்ப மறுத்துள்ளது. சுப்ரீம் கோர்ட் வரைக்கும் போய் விவாதம் பண்ண வேண்டியிருக்கிறது. அதற்கு ஒரு பாளை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம் என்ற உதாரணம். டி.வி.எஸ். கேஸ் ஒன்றே போதும். 1978 ஆம் வருடத்தில் 154 பேரை வெளியே நிறுத்தி அங்கே இருக்கின்ற தொழிற் சங்கத்தை உடைப்பது அந்த மேனேஜ்மென்டினுடைய திட்டம். அப்படிப்பட்ட ஒரு காரியத்தைச் செய்துவிட்டு அவர்கள் அத்தனை பேரும் மன்னிப்பு கையெழுத்து போட்டால், வேலை கொடுக்கிறேன் என்று சொல்லி, 154 பேரும் எழுதிக் கொடுத்தார்கள். ஆனால் 134 பேர்களை வேலைக்கு வைத்து, 20 பேரை கழித்துவிட்டார்கள். சொத்தைக் கத்தரிக் காயைக் கழிப்பது போல் கழித்து விட்டார்கள். இந்தத் தொழிலாளிகள் சுப்ரீம் கோர்ட்டிற்குப் போன பிறகு, சுப்ரீம் கோர்ட் பரிசீலனை செய்து, இப்படிப்பட்ட நடவடிக்கை சரியல்ல, இதை

1987 வரையில் 20] [திரு. கு. ரமணி]

உடனடியாகப் பரிசீலனை செய்து, கோர்ட்டிற்கு அனுப்ப இந்த அரசு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று திரும்ப இங்கே அனுப்பினார்களா. ஆனால் அரசு அளித்த பதில் என்ன? அதுவும் அரசு எடுத்த முடிவு சரியானது என்ற ஒரு பிடிவாதம். இங்கே யிருந்து திரும்ப பதில் அங்கே போனதும், சுப்ரீம் கோர்ட்டு விருந்து அவர்களுடைய கேஸ் ரெபரன்ஸ் கொடுக்கப்பட்டு, கோர்ட்டிற்கு அனுப்பப்பட்டு, செலவுத் தொகை ரூ. 3,000 கொடுக்க வேண்டுமென்று தீர்ப்பு சொன்னார்கள். நான் இன் றைசுக்கு ஏன் இதைச் சொல்கிறேன் என்று கேட்டால், இவ்வளவு துரத்திற்கு ஏன் பிடிவாதம் என்று தான் புரியவில்லை. ஒரு தொழிலாளர்க்கு சட்டப்படிபோ அல்லது முதலாளிகள் நடத்து கின்ற விசாரணையிலோ கிடைக்கின்ற நீதி அல்லது நீதியின்மை— இதைப்பற்றி விசாரிக்கத்தானே ஒரு ட்ரிபியூனல். சர்க்காரு டைய பிடிக்குள்ளே இருக்க வேண்டும் என்று ஏன் எதிர்பார்க் கிறீர்கள்? என்ன இன்டரஸ்ட்? ஏன் அதை கோர்ட்டுக்கு அனுப்புவதில்லை? என்ன கஷ்டம்? என்ன கெடுதல்? அதைச் செய்வதில்லை. அந்தக் கொள்கை நீடிக்கின்றது. அது நீடிக்கக் கூடாது என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தது குறைந்தபட்ச கூலிச் சட்டம். இப்போது புதிது புதிதாக பல சிறு தொழில்களைப் பட்டியலிலே கொண்டு வருவதற்கு அதிகாரிகள் முயற்சி எடுத்திருக்கிறார்கள். அது நல்லது. அதை வரவேற்கிறேன். ஆனால் 1981-லே பெங்களூரில் தென் பிராந்திய தொழிலாளர் நல அமைச்சர்களுடைய கூட்டத்தில், கூலி நிர்ணயம் செய்து இரண்டு வருடங்கள் ஆகிவிட்டால் அல்லது விலைவாசி 50 புள்ளிக்கு மேலே உயர்ந்தால், இந்த இரண்டிலே எது வந்தாலும் திரும்பவும் பரிசீலனை பண்ணி குறைந்தபட்ச கூலியை மாற்றியமைக்கணும் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. செய்கிறோமா? செய்ய வில்லை. இது நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டதா? (மணியடிக்கப் பெற்றது). எவ்வளவு தொழிலாளர்கள் என்னென்ன தொழில்களில் கூலி உயர்வைப் பெற்றார்கள் என்பதை யெல்லாம் நீங்கள் சரியான முறையிலே இங்கே விவாதத்திற்கு வைத்திருந்தால் நன்றாக இருக்கும். ஆனால் அந்த மாதிரி விஷயங்கள் எல்லாம் இந்த கொள்கை குறிப்பில் கிடைக்காது. உண்மை என்னவென்று கேட்டால், சில கூலி

[திரு. கு. ரமணி]

[1987 ஏப்ரல் 20]

நிர்ணயம் சில தொழில்களுக்கு வந்திருக்கிறது. அப்படி கூலி நிர்ணயம் வந்தாலும் அது நடைமுறைக்கு வராது. கூலி நிர்ணயம் செய்து இவ்வளவு நாளாய்வுற்று, திரும்ப இரண்டு வருடங்களுக்குப் பிறகு கவனித்திருக்க வேண்டியது அல்லது 50 புள்ளி ஏறினால் கவனித்திருக்க வேண்டியது. அதைச் செய்யவில்லை. இவையெல்லாம் நீங்கள் செய்யாத விஷயங்கள். செய்திருந்தால் எவ்வளவு தொழிலாளிகள் அதனால் நன்மை அடைந்திருப்பார்கள். அது வரவில்லை. தோல் பதனிடும் தொழிலில் 1978-லே நிர்ணயிக்கப்பட்ட கூலி, பிறகு 1980-ல் 8 வருடங்களுக்குப் பிறகு மறுபடியும் ஒரு நிர்ணயம் ஏற்படுகிறது. அந்தக் கூலியும் கொடுப்பதில்லை. எங்கே சங்கம் கொஞ்சம் பலமாக இருக்கிறதோ அந்த இடத்தில் கிடைக்கும். மற்ற இடத்தில் கிடைக்காது. அப்படிப்பட்ட சர்க்காருடைய சட்டங்களை என்னதான் செய்வது? தொழிற்சங்கங்கள் போரடும் என்ற தத்துவத்தை எல்லாம் நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்கிறோம். நாங்கள் இல்லை என்று சொல்லவில்லை. ஆனால் அது மட்டும் போதாது. அரசாங்கம் முனைப்பாக இருந்து இதைச் செய்ய வேண்டும். மற்ற இடங்களில் அந்தக் கூலி கிடைக்கவில்லை. சில இடங்களில் கிடைக்கின்றது. இதை தொழிற்சாலை இணை அய்வாளர் மூன்று கிளப்பியும் அதற்கு நமக்குத் தீர்வு இல்லை. அதேமாதிரி கைத்தறி நெசவுத் தொழிலாளிகளுக்கு 1—5—1983 முதல் குறைந்த பட்ச கூலி அமல் நடத்த தமிழக அரசு உத்தரவு இட்டது. இதை முதலாளிகள் அட்சேபித்து உயர்நீதி மன்றத்தில் வழக்கு, 4 ஆண்டுகளாக கூலிச் சட்டம் அமுலாகவில்லை. குறைந்தபட்ச கூலியை 2 வருடத்துக்கு ஒருமுறை திருத்தி அமைப்பதாக இருந்தால் 1985-லும், 1987-லும் இரண்டு தடவை திருத்தி அமைத்திருக்கலாம். அது போச்சு. அது நடக்கவில்லை. அதே மாதிரி கைத்தறித் தொழிலாளர்கள் சட்டத்தை அமுலாக்குவதிலே இன்று பிரச்சினை. லேபர் டிபார்ட்மெண்ட் அமுலாக்குமா? ஹேண்ட்லும் டிபார்ட்மெண்ட் அமுலாக்குமா? இதே மாமன்றத்தில் சொல்லப்பட்டது, 5, 6 மாதங்கள் நாங்கள் பரிசீலனை பண்ணிப் பார்த்து பிறகு முடிவு செய்வதாக. லேபர் டிபார்ட்மெண்ட் அமுலாக்கும் என்று சொன்ன அமைச்சரை இப்போது கேட்க வழியில்லை. அந்த அமைச்சர் இப்போது இல்லை. அகற்கு அடுத்து வந்த அமைச்சரும் இல்லை. இப்போது இருக்க

1987 ஏப்ரல் 20]

[திரு. கு. ரமணி]

கின்ற அமைச்சரைத்தான் கேட்க வேண்டும். I have to sympathise with you நீங்கள் வந்து 2, 3, 4 நாட்கள்தான். இல்லையென்றால் கொஞ்ச நாள் ஜாஸ்தி இருக்கலாம். அவர் என்ன பண்ணுவார்? இது சர்க்காருடைய கொள்கை. அவருக்கும் அதில் பொறுப்பு இருக்கிறது. அவரையும் விட முடியாது. பரிசீலனை நடக்க வேண்டும். அப்படி அந்த குறைந்த பட்ச கூலி நிர்ணயம் 2 தடவை செய்ய முடியாமல் போய் விட்டது. கோர்ட்டில் இந்த கேஸ்களை துரிதப்படுத்தி கொண்டு வருவதற்கு இந்த இலாக்கா ஏன் நடவடிக்கை எடுக்கக்கூடாது? இன்னொரு விஷயம். என்ன கொள்கை அடிப்படை? ஒன்றும் நமக்குப் புரியமாட்டேன் என்கிறது. சில நேரங்களில் மற்றப் பகுதிகளில் வேலையற்ற தொழிலாளிகள் சும்பலாக வந்து நிற்பார்கள். அங்கே போய் உனக்கு இத்தனை அணா கூலி, இத்தனை ரூபா கூலி என்று சொல்லி கூட்டிக்கொண்டு போவார்கள். அந்தக் கொள்கையா? அப்படியானால் அதற்கு இந்தச் சர்க்கார் தேவையில்லை. சர்க்காருக்கு என்ன கொள்கை? விலைவாசி ஏற்றத்தை ஓரளவாவது ஈடு கட்டுகின்ற முறையில் அந்த கூலி நிர்ணயம் இருக்க வேண்டும். விலைவாசி ஏற்றத்தின் பயங்கர விளைவுகளைக் கண்டுகொள்ளாத கொள்கையாக இன்றைக்கு இருக்கிறது. அது தான் கொள்கை. நேசவாளர்கள் பட்டினிக்கு இந்தப் போக்கு தான் காரணம். குறைந்த பட்ச கூலியை நிர்ணயிக்கும்போது ஓரளவிற்கு அன்றைக்கு அறலில் இருக்கக்கூடிய நியாயமான கூலியாக அது வரவேண்டும். அது இல்லாமல் நாங்கள் தொழிலாளிகளைக் காப்பாற்றுவோம். தொழிலாளிகளைக் காப்பாற்றுவோம் என்று சொல்வது சரியல்ல. தொழிலாளிகளைக் காப்பாற்றவில்லை. அவர்களுக்கு அடிக்கடி கைகளில் காப்புகளை ஏற்று கிறீர்கள் போலீஸ் அரெஸ்ட் மூலம். காப்பாற்றுவது என்பது அப்படியும் நடக்கிறது, இப்படியும் நடக்கிறது என்று நான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அடுத்து கான்ட்ராக்ட் தொழிலாளிகள் சில தொழிற்சாலைகளில் ஒப்பந்தத்தை சீரமைப்பதே ஒரு பயங்கரமான கஷ்டம். ஏதாவது ஒரு சங்கத்தில் செல்வாக்கு, படைத்த தலைவர் இருந்தால் போதும். அரசாங்க வட்டாரத்திற்கெல்லாம் போய் வருவதற்கு, ஒப்பந்தங்களைத் தடுப்பதற்கு, அங்கே 12 (3)-ன் கீழ் ஒரு ஒப்பந்தம் போட வேண்டும் என்று மெஜாரிட்டி

[திரு. கு. ரமணி]

[1987 ஏப்ரல் 20]

தொழிலாளர் சங்கம் சொன்னாலும் கூட லேபர் இலாக்கா செய்யாது. ஏன் செய்யவில்லை? அதற்கு அவர்களுக்கு என்ன தடை?

(பிற்பகல் 12-30)

சொல்ல முடியாத வேறு ஏதாவது இடையூறு இருக்கலாம். ஓசூர் அசோக் லேலண்டிலே இதுதான் நடந்தது. நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இப்போது பேச்சுவார்த்தை நடக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். 12 (3)-ன் கீழ் ஒப்பந்தம் செய்வதற்கே தொழிலாளர் இலாக்கா தயாராக இல்லை. அதைச் சொல்ல முடியாத நிலை. அப்படியே எக்சர்ட் ஆகிறதே அதை உடைத்துத் தகர்க்க வேண்டும். அது இல்லாமல் நீங்கள் கொள்கை இருக்கிறது என்று சொல்லிப் பிரயோசனம் இல்லை. நீங்கள் தொழிலாளர்களுக்குச் செய்யக்கூடிய நல்ல காரியம் அந்தத் தடைகளை உடைப்பதுதான் என்பதை நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

கான்ட்ராக்ட் தொழிலாளர்கள்—அரசுத் துறை நிறுவனங்களிலும், தனியார் நிறுவனங்களிலும் அந்த கான்ட்ராக்ட் முறை எக்கச்சக்கமாக இருக்கிறது. அரசுத் துறையிலேயும் எக்கச்சக்கமாக இருக்கிறது. கான்ட்ராக்ட் முறையைக் கட்டுப்படுத்துவது ஒழிப்பது என்ற கொள்கையெல்லாம் போச்சு, மின்வாரியத்திலே இருக்கிறது. போக்குவரத்துத் துறையிலே இருக்கிறது. அரசு சிமென்ட் ஆலைகளிலே இருக்கிறது. அரசு ஆஸ்பெஸ்டாஸ் சிமென்ட் குழாய் கம்பெனியிலே இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட பல்வேறு துறைகளை நான் சொல்ல முடியும். இதைக் கண்டுதான் கீழே இருக்கக்கூடிய அத்தனை தனியார் முதலாளிகளுக்கும் ரொம்ப சந்தோஷம், சர்க்காரே நம்ம பாதையிலே போகிறதப்பா என்று சொல்லி வருகிறார்கள். அந்த மாதிரி நிலை. இதையெல்லாம் கொள்கை அறிக்கையிலே பார்த்தால், அப்படிப்பட்ட விஷயங்கள் இல்லை. என்னைக் கேட்டால் அந்த கான்ட்ராக்ட் லேபர் ரெகலேஷன் அபரவீஷன் என்ற சட்டம் தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரைக்கும் தோஷி அடைந்தாவிட்டது என்றாகான் சொல்ல விரும்புகிறேன். அதை அடவாக்க முடியவில்லை. கான்ட்ராக்டர்களுக்கு அவ்வளவு பெரிய சொல்வாக்கு இன்றைக்கு இருக்கிறது. இதையெல்லாம்

1987 ஏப்ரல் 20] [திரு. கு. ரமணி]

அரசாங்கம் கவனிக்கவில்லை என்று சொன்னால், அந்த கான்ட்ராக்ட் தொழிலாளிகளுடைய எழுச்சியே ஏற்படும் இந்த நாட்டிலே. அது யாரும் சொல்லி அல்ல. அவர்களே செய்ய வந்து விடுவார்கள். வேறு வழி கிடையாது.

அதேமாதிரி, இந்த அறிக்கை பக்கம் 26-லே 151 பேர்களை முதலாளிகளாகப் பதிவு செய்ததும், 1,046 கான்ட்ராக்டர்களுக்கு பதிவு செய்து உரிமம் வழங்கிய விவரமும் இருக்கிறது. எப்படி அவர்கள் இந்தச் சட்டத்தையே சர்க்கம்வென்ட் பண்ணி, எப்படி கான்ட்ராக்டை அதிகப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள் இன்றைக்கு? அப்படிப்பட்ட விவரங்கள் இதில் இல்லாமல் இருப்பது ரொம்ப வருந்தத்தக்கது.

அதேமாதிரி வேலை நிரந்தரச் சட்டம் அமுலில் இருக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள்—480 நாட்கள் சர்வீஸ் ஆனால் நிரந்தரம். இப்போது நாம் போக்குவரத்துத் துறையிலே 280 நாட்கள் சர்வீஸ் ஆனால் நிரந்தரமாக்குவது என்று ஒப்பந்தமே பண்ணியிருக்கிறோம். நல்ல ஒப்பந்தம். நாங்கள் அத்தனை பேரும் போக்குவரத்து அமைச்சர் அவர்களும் இருந்து செய்த ஒப்பந்தம். ஏன் அப்படிப்பட்ட மறைகளை மற்ற இலாக்காக் களிலே கையாளக் கூடாது? ஆனால் அங்கே அமல் நடத்துவதில் சில தொல்லைகள் இருக்கின்றன. அங்கே ஒவ்வொரு கார்ப்பரேஷனிலும் ஒவ்வொரு விதமான இன்டர்பிரீட்டேஷன் கொடுக்க ஆரம்பிக்க இருக்கிறார்கள். அது சரியல்ல. ஒப்பந்தமான தற்குப் பிறகு 240 நாட்களா? ஏற்கெனவே 10 வருஷமாகியிருந் தால் அது காலியாகிறது என்று எல்லாப் பிரச்சினைகளும் இருக் கின்றன. இவைமெல்லாம் பேசித் தீர்க்கப்படவேண்டியவை. ஆனால் ஒப்பந்தத்தை . . . (மணியடிக்கப்பெற்றது).

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: சீக்கிரம் முடியுங் கள்.

திரு. கு. ரமணி: மடிக்கப் போகிறேன். கொஞ்சம் தயவு காட்ட வேண்டும். இதே மாதிரி இவைகளை ஒழுங்குபடுத்துகிற நிலைபாடு தெரிந்த பவு டெங்கனிலே நடவடிக்கைகள் திடை யாது. காசுவல் கான்ட்ராக்ட் லர்னர் பிரிவுகள் என்று இருக்கிறது,

[திரு. கு. ரமணி]

[1987 ஏப்ரல் 20]

அரசுத் துறையிலேயே. இது முழுவதும் குறைந்த கூலிக்கு ஆளை வேலைக்கு வைக்கிற தனியார் துறையினுடைய தந்திரம் தான். வேறு ஒன்றுமில்லை. அரசு கொஞ்சம் கடுமையாக இருந்து அதில் செயல்பட வேண்டும்.

அரசாங்கத்திற்கு தேவிலைத் தோட்டக் கழகம் என்று ஒன்று இருக்கிறது. 'டான் டி'. அதிலே ஒரு நிலையான விதியை உண்டாக்க வேண்டும் என்று சொன்னால், சர்க்கார் விதியையும், வேறு நிலையான விதிகளிலே இருக்கக்கூடிய சில அம்சங்களையும் சேர்த்து ஒரு அலியல் பட்டியல் வைத்து ஏதோ செய்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். அதற்கு ஒரு காலப்பாட்டன்ஸ், லேடர் கமிஷனருக்கும் மற்றவர்களுக்கும் கூட நான் அனுப்பி வைத்தேன். அப்படிப்பட்ட நிலை இருக்கிறது அரசாங்கத் துறையிலே இருக்கக்கூடிய பல நிர்வாகத் தலைவர்களுடைய போக்கு அது.

கட்டுறவு சர்க்கரை ஆலையிலே தொழிலாளர்களுக்கு சம்பளம் நிர்ணயிப்பதற்கே கூட நீண்ட காலத் தாமதம். போனால் எல்லாம் ஒரு தலைப்பட்டசமான அறிவிப்பு. எல்லாம் பிரகடனங்கள் தான். பழைய காலத்து ராஜாக்கள் பிரகடனம் மாதிரி, பிரகடனம்தான். அது எல்லாம் தொழிற்சங்கங்களோடு பேசி முடிவு செய்யவில்லை.

அதுமாதிரி போக்குவரத்துக் கழகத்திலே ஒப்பந்தம் அமுலாக்குவதிலே சில குறைகள் இருக்கின்றன. அதையெல்லாம் பேசி, தொழிலாளிகளுக்கு நியாயம் வழங்க வேண்டும். ஸ்தல ஸ்தாபன தொழிலாளர்கள் சூறையை மிகுந்த அகிரதையுடன்தான் இந்த அரசு அணுகுகிறது என்பது எங்களுடைய கருத்து. ஆன் குறைப்பு, வேலை நேரம் அதிகம். நகரத்திலே போதுமான அடிகள் இல்லை. சுகாதாரம் கெட்டுப் போகிறது. 1973 முதலாய் கமிட்டி சிபாரிசு செய்தபடி, அந்த சிபாரிசுகள் அமுலாக்கப்படவில்லை. அந்த நிலைக்கு ஆளாகி இருக்கிறவர்கள் பெரும்பாலான தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள்.

அதேமாதிரி குடிநீர் வடிகால் வாரியத் தொழிலாளிகள். இன்றைக்கு இங்கே ஒரு கவன ஈர்ப்புத் தீர்மானமே வந்தது. அவர்களுடைய பிரச்சினைகள் பேசி முடிக்கப்பட வேண்டும். சங்கமே வைக்கக்கூடாது என்று அதிகாரிகள் போராடுகிறார்கள். நான் கேட்கிறேன். சர்க்காருடைய கொள்கை என்ன? சங்கம் கூடாது

1987 ஏப்ரல் 20]

[திரு. கு. ரமணி]

என்பதா? எப்படி அந்த அதிகாரிகளை அப்படிப் போராடுவதற்கு அனுமதித்தீர்கள்? கடைசியிலே ஐக்கோர்ட்டிலே போய் சங்கம் வைக்கலாம் என்று உரிமை கொடுத்து, அவர்களுக்கு போனஸ் கொடுக்க வேண்டும் என்று தீர்ப்பு கொடுத்த பிறகு, போனஸ் வழங்கப்பட்டது. இப்போது அதற்குள்ளே வேறுவதமாக, தாங்கள் நினைக்கிற மாதிரி அந்த சங்கத்தை ஆட்டிப் படைக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறார்கள். சுருங்கச் சொன்னால், கையாள் சங்கம் வருமா என்ற நிலை. அது எல்லாம் கூடாது. அது சட்ட விரோதமானது. கூட்டுறவு சிறப்புங்காடியிலே இருக்கக் கூடிய ஊழியர்கள் இங்கே வந்தார்கள்—அவர்கள் அரசாங்கத்தை பார்த்து பேசினால் ஏதாவது கோரிக்கைகளுக்கு தீர்வு கிடைக்கலாம் என்று எண்ணி வந்தார்கள். ஆனால், அவர்களுக்கு நல்ல தடியடிப் பிரயோகம் கிடைத்தது. அதை விடுத்து, தயவுசெய்து—கூட்டுறவுத் துறையிலே வேலை செய்கிற தொழிலாளர்களுக்கு வேறு வழியே கிடையாது—அவர்களுடன் பேசி, பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்பட வேண்டும்.

இதை அரசு கவனிக்க வேண்டும். தொழிற்சாலைச் சட்டங்கள் என்பவை அமுலாக்கப்பட முடியாதவை அல்ல. ஆனால் இன்றைக்குப் பலவிதமான தவறுகள் இதிலே நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. அதை நாம் சரி செய்தாக வேண்டும். அதை ஆய்வு செய்கிற அதிகாரிகள், தொழிற்சாலைக் கட்டிடங்கள், கூரை, ஜன்னல்கள், வெளிச்சம், குடிநீர் டேங்க், கேன்டீன், காற்று வசதி என்று இப்படி எல்லாவற்றிற்கும் தொழிற்சாலை நிர்வாகம் வழி செய்துள்ளதா என்று பார்க்க வேண்டும். அது நடப்பதில்லை. ஆனால் தொழிலாளர்களின் நடைமுறை—அவர்களின் வேலை முறை இருக்கிறதே—சர்வீஸ் கன்டிஷன் இருக்கிறதே—இவைகளைப்பற்றி மட்டும் தொழிற்சங்கம் கிட்டே வரக்கூடாது என்று நிருவாகிகள் குதிக்கிறார்கள். அது சரியில்லை. அவர்களுக்கு முறையான அளவுக்கு எம்பள உயர்வு கொடுக்க வேண்டும் (மணி அடிக்கப் பெற்றது).

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: நான் ரொம்ப நேரம் கொடுத்துவிட்டேன். நீங்கள் கொஞ்சம் தயவு காட்டுங்கள். இன்னும் நிறைய பேர் பேச இருக்கிறார்கள்.

[1987 ஏப்ரல் 20]

திரு. கு. ரமணி: இரண்டு நிமிடங்களில் முடித்து விடுகிறேன். அடுத்து, தனியார் மோட்டார் தொழிலாளர்களைப் பற்றி ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அரசுத் துறையைப் பொறுத்தவரையில் அந்தத் தொழிலாளர்களைப்பற்றி ஓரளவுக்கு திருப்தியாக ஒப்பந்தம் போட்டிருக்கிறோம். ஆனால் தனியார் கம்பெனி தொழிலாளர்கள் இன்றைக்கும் கடும் கஷ்டங்களுக்கு ஆளாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். எனவே அவர்களுடைய பிரச்சினையை சம்பந்தப்பட்ட மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களும், தொழிலாளர் நலத்துறை அமைச்சர் அவர்களும் கவனத்தில் கொண்டு இருவரும் ஒரே கவனம் செலுத்தி நல்ல முடிவெடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இதற்கு மேலும் ஒரு முக்கியமான விஷயம். மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே நீங்கள் உட்பட இதைக் கவனிப்பது நல்லது. உங்கள் கடைக் கண்பார்வையையும் இந்தப் பக்கம் திருப்புவது என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

லேபர் இலாக்காவில் இருக்கும்படியான—அங்கே வேலை செய்யும்படியான அதிகாரி—வழியார்களிடையே இன்றைக்கு மகிழ்ச்சி இல்லை. கஷ்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. நமது சட்டங்களுக்கெல்லாம் அமுலாக்க வேண்டியவர்கள் அவர்கள். பதவி உயர்வுகள், மற்றும் இதர சலுகைகள் கொடுக்கிற விஷயத்தில் அவர்களுக்கு மனக் கஷ்டம் ஏற்பட்டு இருக்கிறது. அவர்கள் அதைக் கேட்டு தொழிற்சங்கம் வைக்க முடியாது என்பதால், அதை அரசாங்கம் கவனித்து ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். டி. எ. சி. என். பதவிகள் இன்றைக்கும் நிரப்பப்படாமல் விட்டிருக்கிறதென்ற சகவல் எனக்கு வந்திருக்கிறது. அவர்கள் நீதிமன்றம் சென்று நீதி வாங்கக்கூடிய சூழ்நிலைக்கு ஆளாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். எனவே மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் அவர்களைக் கொஞ்சம் சலந்தா பேசி ஒரு நியாயமான முறையில் இந்தக் காரியத்தைச் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். தொழிலாளர் ஆலோசனைக் குழுக்கூட்டம் 1984 ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு 2 தடவைதான் நடைபெற்றிருக்கிறது. அது 4, 5 தடவைபாவது நடந்திருக்க வேண்டும். என்னே அந்தக் கமிட்டி கூட்டம் எப்படியாவது அடிக்கடி நடக்கும்படி பார்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

1987 ஏப்ரல் 20]

[திரு. கு. ரமணி]

அடுத்து வீட்டு வாடகைச் சட்டம் கொண்டு வரவேண்டும். அதற்கான சட்ட முன்வடிவு சட்டசபையில் கொண்டு வரப்படும் என்று முன்னே சொல்லப்பட்டும் இதுவரை சட்டம் கொண்டு வரப்படவில்லை. அந்தக் கமிட்டியில் நாங்கள் இருப்பதற்கு லாய்க்கு இல்லை என்று எங்களில் பலபேரை வெளியே தள்ளிவிட்டார்கள். சௌகர்யமாக ஆளும் கட்சித் தலைவர்களே உள்ளே இருக்கட்டும், இருந்தாலும் நல்லதுதான். எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை. ஆனால் Can they deliver the goods? என்று பாருங்கள். எனவே அந்த நிலைமை சரியில்லை என்று மட்டும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஜனநாயகத்தின்பாற் பட்டதலை இந்த நடவடிக்கை என்று மட்டும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். சட்ட திட்டங்களில் உள்ளதைப் பரிசீலிக்க ஒரு கமிட்டி வேண்டுமென்று கேட்டு வந்தோம். சட்டங்களில் உரிய திருத்தம் கொண்டு வருவதற்காக லேபர் லான் கமிட்டி என்று ஒன்று போட்டு நீக்கி விடக்கூடாது. அதில் எல்லாச் சங்கங்களுக்கும் பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மேலும் தொழிற்சாலைகளில் ஆய்வு செய்வதில் பெரிய தவறு நடக்கிறது. பல இடங்களில் ஆய்வே நடக்கவில்லை. கட்டிட வசதி, கழிப்பிட வசதி, குடிநீர் வசதி, சுகாதார வசதி, பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் ஆகியவை சரியாக இல்லாமல் நூற்றுக்கணக்கான தொழிற்சாலைகள் இருக்கின்றன. இவைகள் எல்லாம் எவ்வாறு ஆய்வு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன என்றே தெரியவில்லை. எனவே அமைச்சர் அவர்களும் மேல் மட்டத்தில் இருப்பவர்களும் இதில் தலையிட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். பல தவறுகள் நடைபெற்று இருக்கின்றன என்று சேன்னிப்புகிறேன். இப்படிப்பட்ட நிலைமை இருப்பது சரியில்லை. இதை மாற்ற வேண்டும். மாற்றினால்தான் நல்லது—அதுவே நீங்கள் தொழிலாளர்களுக்குச் செய்கிற மிகப் பெரிய நியாயமாகும். அதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் நீங்கள் தொழிலாளர்களுக்குப் பெரிதாகச் சாதிக்க முடியாது. ஏற்கெனவே இருக்கிற சட்டங்கள் உரிமைகள் ஆகியவை பறிக்கப்படாமல் இருந்தாலே போதும். வடாற்காடு மாவட்டத்தில் சோளிங்கர் மில்லில் 2 கொலையே நடந்தது. ரேணுகா மில்லில் 200, 300 தொழிலாளர்களை வெளியேற்றி னார்கள். இதிலெல்லாம் லேபர் டிபார்ட்மென்ட் தலையிட்டு

[திரு. கு. ரமணி]

[1987 ஏப்ரல் 20]

நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும், அக்கிரமம் செய்கிற அவர்களைக் கைது செய்து நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டும் இதுவரை கவனிக்கப்படவில்லை. எனவே அப்படிப்பட்ட நடவடிக்கைகளை எடுத்தாலே அது தொழிலாளர்களுக்கு நல்லதாக இருக்கும் என்று கூறி முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. மா. சின்னராசு: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உணவுத்துறை அமைச்சர் அவர்களால் முன்மொழியப்பட்டிருக்கிற “எழுதுபொருள் அச்சப் பொருள்” மற்றும் வேலைவாய்ப்பு பரிசீலித்துறை மற்றும் தொழிலாளர் நலத்துறை குறித்த மானியங்கள்” மீது அவையில் வைக்கப்பட்டிருக்கிற குறிப்புகளை வரவேற்று என்னுடைய கருத்துக்களை இங்கே முன்வைக்க விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் எழுது பொருள் அச்சத் துறையின் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்ட பின்னாலே அந்தத் துறையில் பல காலமாகக் கவனிக்கப்படாமல் இருந்த தொழிலாளர்களுடைய நலன் பாதுகாக்கப்பட்டதோடு அந்தத் துறையும் சீரமைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். 1986 ஆம் ஆண்டில் சேலத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட புதிய அச்சத் தொழில் மையம் பற்றியும் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். பலகாலமாகப் பொருட்காட்சியில் வைக்க வேண்டிய—பல்வேறு கால கட்டங்களில் நிறுவப்பட்ட—பயனற்ற இயந்திரங்களுையெல்லாம்—ஒரு காட்சியகமாகக் காணப்பட்ட மின்ட்ல் இருக்கிற அரசு அச்சகத்தைப் பல்வேறு சீரமைப்புப் பணிகளுக்கும் உட்படுத்தி அந்த அச்ச இயந்திரங்களுையெல்லாம் மாற்றி மிகவும் நவீனப்படுத்தியிருக்கிறார்கள் என்பது மட்டுமல்ல, தொழிலாளர்களுடைய பல்வாண்டுக் கோரிக்கைகளையெல்லாம்—அவர்களுடைய எண்ணங்களையெல்லாம்—நிறைவேற்றி அங்கே ஒரு நல்ல சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தியிருப்பதை நான் வரவேற்றுப் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

(பிற்பகல் 12-40)

பல்வேறு நவீன இயந்திரங்கள், மற்றும் அச்சத் துறையிலே ஏற்பட்டிருக்கிற புதிய விஞ்ஞான மாறுதல்கள் ஆகியவைகளை நம்முடைய அரசு அச்சகம் பெற்றரிடும் வகையில் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள மாறுதல்களை நான் இங்கே சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். அதோடு அங்கேயிருக்கின்ற தொழிலாளர்களுக்கு பணியில் உயர்வும், பதவி உயர்வும், பல காலம் கிடைக்கப் பெறாமல் இருந்த

1987 ஏப்ரல் 20] [திரு. மா. சின்னராசு]

கோரிக்கைகளும் நிறைவேற்றப்பட்டிருப்பதை நான் சுட்டிக் காட்டுகிறேன். தொழிலாளர்கள் எந்த இடத்திலே இருந்தாலும் அவர்கள் தங்களுடைய கோரிக்கைகளை கோரிக்கைகளாக வைத்தாலும், போராட்டம் நடத்தினாலும், நடத்தாவிட்டாலும் அவற்றையெல்லாம் கவனித்து புரட்சித் தலைவர் அரசு நடவடிக்கை எடுக்கும் என்பதற்கு ஒரு உதாரணம் சொல்ல வேண்டுமென்றால், எழுதுபொருள் அச்சுத் துறையிலேயுள்ள தொழிலாளர்கள் நலனில் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களும், நம்முடைய அரசும் எடுத்துக்கொண்ட நடவடிக்கைகள்தான். மேலும் தொழிலாளர்களுக்கு சிறப்பான பயண அளித்தும் வகையில் நல்ல தரமான அச்சுத் துறையை, பலருக்கும் முன்மாதிரியாக நடத்திக் காட்டும் வகையிலே கொண்டு வந்ததற்காக பாராட்டி அது தொடர வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து வேலைவாய்ப்புப் பறித்த துறை. டாக்டர் புரட்சித் தலைவர், பொன்மனச் செம்மல் அவர்கள் இந்த நாட்டிலே ஆளுகிற பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்ட தற்குப் பிறகு நாட்டிலே உள்ள ஆர்கனைஸ்ட் செக்டர் மட்டுமல்லாமல், சந்தா செலுத்துகிற வாய்ப்பு பெற்ற அமைப்பிலே உள்ள தொழிலாளர்கள் மட்டும் அல்லாமல், தொழில் கூலிகளாகவும் அன்றாடம் காய்ச்சிகளாகவும் இருக்கின்ற கோடிக்கணக்கான தொழிலாளர்களைப் பற்றியும் சிந்தித்திருக்கிறார்கள். இதனுடைய விளைவுதான் சாதாரண கூலித் தொழிலாளர்கள் பயன் பெறுகிற இன்ஷூரன்ஸ் திட்டம். மரம் ஏறும் தொழிலாளர்கள், மூட்டை சுமக்கும் தொழிலாளர்கள், விவசாயக் கூலிகள் ஆகியவர்களுக்கெல்லாம் பாதுகாப்பை பெற்றுக் கொடுக்கிற திட்டம்—தொழிலாளர்கள் நலனின் மீது அக்கறை கொண்டு பேசுவதைப் போல பேசிக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிற நண்பர்கள் ஆண்ட காலத்திலே நிறைவேற்றாத ஒரு திட்டம்—இன்றைக்கு நடைமுறைப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். விவசாயிகள் தங்களுடைய மின் கட்டணத்தைக் குறைக்க வேண்டும் என்று ஊர்வலம் வந்தபோது, ஈவு இரக்கம் இல்லாமல் இரும்புக் கரத்தைக் கொண்டு அடக்கியவர்கள் அந்தக் காலக் கட்டத்திலே தொழிலாளர்களின் போராட்டத்தை அடக்கத் தவறவில்லை. எல்லா நேரங்களிலும் அடக்குமுறையை தொழிலாளர்கள் மீது தங்களுடைய பதிலுரையாக சுமத்தியவர்கள் தான் இப்போது நம்மைப் பார்த்து

[திரு. மா. சின்னராசு] [1987 ஏப்ரல் 20]

தொழிலாளர்கள் போராடுகிறபோது அடக்குமுறையைப் பயன்படுத்துகிறோம் என்று சொல்லுவது, சட்டங்களை நிறைவேற்றுவதில் நாம் அக்கறை கொள்ளவில்லை என்று சொல்லுவது எல்லாம் “ஆடு நினைகிறதே என்று ஓனாய் அழுதது போல்” இருக்கிறது.

புரட்சித் தலைவர் அரசு பொறுப்பை ஏற்றதற்குப் பிறகு எந்தச் சட்டத்தை நிறைவேற்றுவதில் அரசு தவறியிருக்கிறது என்றும், இந்தச் சட்டத்தைக் கொழிலாளர்களுக்காக நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று சொல்லும்போது எதை நடைமுறைப்படுத்தத் தவறிவிட்டது என்றும் சுட்டிக்காட்டவில்லை. ஆனால் பொதுவாக அரசைச் சாட வேண்டும் என்று சொல்லி எல்லா இடங்களிலும், எல்லா நிலைகளிலும் அரசு அதிகாரிகளுடைய தயாள குணத்தால், அவர்களுக்குள்ள டிஸ்கிரிஷனரி பவரை தொழிலாளர்கள் பக்கம் பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற அரசின் தொகையால் பயன்களைப் பெற்று விட்ட தொழிற் சங்கத் தலைவர்கள் இங்கே சட்டமன்றத்திலே அரசு தொழிலாளர்களுக்கு விரோதமான கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள்.

உதாரணமாக, கோவையில் உள்ள இலட்சக்கணக்கான பஞ்சாலைத் தொழிலாளர்கள் பலகாலம் நடத்தி வருகிற உரிமைப் போராட்டங்கள். அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் ஆட்சியின்போது மட்டுமல்லாமல், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆண்டபோதும், காங்கிரஸ் ஆண்டபோதும் தொழிலாளர்களுக்காக தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் பல்வேறு போராட்டங்களை உரிமையாக நடத்தி வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் அறிவோம். ஆனால் கால வித்தியாசத்தின் காரணமாக ஆட்சியின் அணுகுமுறையின் வேறுபாடுகள் காரணமாக நிலைமைகள் மாறியிருக்கின்றன என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது. 1976-ல் பஞ்சாலை ஸ்டிரைக் வந்தபோது எத்தனை நாட்கள் அந்த ஆலைகள் மூடப்பட்டிருந்தன? அதனால் நாம் பெற்ற பயன் என்ன? அப்போது அதனால் தொழிலாளர்களுக்குக் கிடைத்த ஊதியம் என்ன என்பதையெல்லாம் அதுவரையில் கிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஆனால் இப்போது புரட்சித் தலைவர் ஆட்சியில் பஞ்சாலை தொழிலாளர்களுக்காக, அவர்கள் உரிமைக்காக போராடி பெற்றிருக்கிற உயர்வு என்ன? ஒரு நாளுந்

1587 ஏப்ரல் 20] [திரு. மா. சின்னராசு]

இந்த தூதர்பாலைகள், இலட்சக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் பல கோடிக்கணக்கான ரூபாய் மதிப்புள்ள பொருள்களை உற்பத்தி செய்கின்ற தொழிற்சாலைகள் மூடப்பட்டாமல் நிவாரணம் கண்டிருக்கிறோம். அது இந்த அரசின் அனுகூலமுறையின் காரணமாக, தேவையான நடவடிக்கைகளை உரிய நேரத்தில் எடுத்து வருவதன் காரணமாக, ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதற்கு உதாரணம். சட்டத்தை மட்டும் பயன்படுத்தி இதிலே பிரச்சினையைத் தீர்க்க முடியாது என்ற காரணத்தாலே எவ்வளவு தூரம் பேச்சு வர்த்தையை நடத்த முடியுமோ, எவ்வளவு தூரம் தொழிலாளர் தலைவர்களை, நம்முடைய தொழில் அமைதிக்காக பக்குவப்படுத்த முடியுமோ அந்த அளவிற்கு முயற்சிகளை மேற்கொண்டு, யாருக்கும் உரிமை இழப்பு இல்லாமல், அதே நேரத்தில் தொழில் நசிந்து விடாமல், உற்பத்தியும் குறைந்து விடாமல் பார்த்துக் கொண்டு, வெற்றிகரமாக நடத்தப்பட்ட பஞ்சாலைத் தொழிலாளர்களுடைய பிரச்சினை புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் அரசின் தொழிற் கொள்கைக்கு எடுத்துக் காட்டாக அமைந்திருக்கக் கூடிய ஒன்று என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. உட்க அந்த அளவுக்கு இன்று அதற்கென்று அமைக்கப்பட்ட கனி நிதிபதி தீர்ப்பைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

திருப்பூர் பனியன் தொழிலாளர்களும் இன்று தங்கள் கோரிக்கைகளை வலியுறுத்தி வேலைநிறுத்தப் போராட்டம் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களும் கனி நிதிபதி தீர்ப்பை அமல் படுத்த வேண்டும் என்றும், தீர்ப்பிலே சொல்லப்படாத கோரிக்கைகளை நாம் இன்னும் கேட்டுப் பெற வேண்டுமென்றும் போராடுகிறார்கள். போராடுகிற உணர்வைக் குறைத்து மதிக்கவோ அல்லது போராடக் கூடாது என்று சொல்லவோ நான் முன்வரவில்லை. போராடுவதற்கு முன்னால் தொழிற் தகராறைத் தீர்க்க ஒரு கால அவசரத்தை எடுத்துக் கொள்வது தொழிலாளர்களுக்கும், தொழில் நடத்திகிற சாதாரண மக்களுக்கும் உகந்த கொள்கையாக இருக்கிறதா என்பதை இந்த நேரத்தில் போராட்டத்தில் யார் ஈடுபட்டாலும் சிந்தித்துப் பார்க்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

[திரு. மா. சின்னராசு] [1987 ஏப்ரல் 20]

(திரு. கே. சுப்பராயன் அவர்கள் எழுந்தார்கள்).

பணியன் தொழிலைப் பொறுத்தவரையில் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுப்பராயன் அவர்கள் பின்னால் பேசுவார்கள் என்று நினைக்கிறேன். . .

திரு. கே. சுப்பராயன்: பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, அங்கே ஸ்டிரைக் நடக்கவில்லை.

திரு. மா. சின்னராசு: ஒரு நாள் நடத்த இருக்கிறார்கள். மேலும் நடத்த முயற்சி வேண்டாமென்பதற்காகச் சொல்கிறேன். தகராறை பேச்சு வார்த்தையின் மூலமாகத் தீர்க்க முடியும். பரட்சித் தலைவர் அவர்களின் அரசு அப்படித் தீர்த்திருக்கிறது. இந்த அரசுக்கு அப்படித் தீர்க்கிற உணர்வு இருக்கிறது. தொழிலாளர் நலன் என்பது தொழில் செய்யும்போதுதான் பாதுகாக்கப்படும். தொழிலை நிறுத்திவிட்டு அதற்குப் பின்னால் ஊதியம் இல்லாமல் போராடுவது என்பதை நமக்கு பல்வேறு நிலைகளிலே ஏற்பட்ட கசப்பான நிலைமைகளின் அடிப்படையிலே தவிர்க்க வேண்டுமென்று தான் சொல்கிறேன். இன்று அவர்கள் கோடிட்டுக் காட்டியிருக்கிற பிரச்சினைகளில் முக்கியமானவைகளை பேச்சு வார்த்தையால் தீர்க்க முடியும் என்பதால், உடனடியாக பேச்சு வார்த்தைக்கு ஏற்பாடு செய்து, தொழிற்சங்கத் தலைவர்களையும், தொழில்துறைகளையும் அழைத்து, அரசினுடைய முடிவுக்கு அவர்கள் கட்டுப்பட வேண்டுமென்ற நல்ல முடிவை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். மாண்புமிகு பரட்சித் தலைவர் அவர்கள் அரசில் 8,000-க்கும் மேற்பட்ட தொழிற் தகராறுகள் அதிகாரிகள் மத்தியிலே பேசித் தீர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. தொழிலாளர்கள் மீது அக்கறை இல்லை என்றால் நிர்வாகத்திலே இருக்கிற தொழிலாளர் நலத் துறையிலே உள்ள அதிகாரிகள் 8,000-க்கும் மேற்பட்ட சிக்கலான தொழில் தகராறுகளைப் பேசித் தீர்க்க முடியாது. இன்னும் பல்வேறு கொள்கை ரீதியான பிரச்சினைகளில் நீதிமன்றத்திற்குச் செல்ல வேண்டிய கட்டாயம் இருப்பதால், நீதிமன்றத்திற்கு அவைகள் அனுப்பப்பட்டிருக்கின்றன. தொழில் நீதிமன்றங்களில் அதைத் தவிர்ப்பதற்கான முயற்சியை எடுக்க வேண்டும். 53 (சி)-இன்கீழ் எந்தவிதத் தொழிற் தகராறு அங்கே அனுப்பப்பட்டாலும் ஒரு காலகெடுவிற்குள் தீர்ப்பு அளிக்கப்பட வேண்டு

1987 ஏப்ரல் 20] [திரு. மா. சின்னராசு]

மென்ற வரையறையை சட்டத்தின் மூலமாக ஏற்படுத்த வேண்டும். அது நீதிபதிகளின் டிஸ்கிரஷனாக இருக்கக்கூடாது. தொழிலாளிகள் வேலையிழந்து இருக்கும்போது, வேலைக்காக நீதிமன்றத்திற்குச் செல்லும்போது, பட்டினியால் பலகாலம் நீதிமன்றத்திலேயே காத்திருக்க வேண்டிய நிலைமையை தொழிற் தகராறு சட்டத்திலே மாற்றியமைக்க வேண்டும்.

கோவை மாவட்டத்தில் இருக்கிற பல்வேறு தொழிற்சாலைகள் குறிப்பாக நூற்பாலைகள் மூடப்பட்டிருக்கிற நிலைமையைப் பல்வேறு நேரங்களிலே சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள், தொழிற் சங்கங்களிலே சேடுபட்டிருக்கிறவர்கள் சுட்டிக்காட்டி இருக்கிறார்கள். நானும் அதை வலியுறுத்தி, நூற்பாலைகளைத் திறக்கவேண்டுமென்ற கோரிக்கையை முன் வைத்திருக்கிறேன். நூற்பாலைகளை திறக்க வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை முன் வைத்திருக்கிறார்களே தவிர, ஒவ்வொரு நூற்பாலையின் பிரச்சினையைச் சொல்லி அதைத் திறப்பதற்கான வழிமுறைகளை அரசுக்கோ, சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கோ முழு அளவிலே, செயலாக்கும் அளவிலே கொடுக்கவில்லை என்பது என்னுடைய தாழ்மையான கருத்தாகும். மத்திய அரசு நூற்பாலைகளை எடுக்க முடியாதென்ற தீர்க்கமான கொள்கை முடிவைச் சொன்ன பிறகு, எந்த விதத்தில் தரிமுக அரசு மட்டும் அதைத் திறந்துவிட முடியும் என்பதற்கான பரிகாரத்தை நாம் சொல்ல வேண்டுமென்பது என்னுடைய எண்ணம். அந்த வகையிலே இராமகிருஷ்ணா மில்ஸ், அட்சய மில்ஸ், ஜனார்த்தனா மில்ஸ் திறக்கப்படலாம் என்பதற்கு மாண்பு மிகு உறுப்பினர் திரு. கு. சமணி அவர்கள் தன்னுடைய கருத்துரைகளை வைப்பார்கள் என்றால் நிச்சயமாக அது அரசுக்கும் உதவியாக இருக்கும். தொழிலாளர்களுக்கும் உதவியாக இருக்கும்.

(பிற்பகல் 12-50)

ஆக நாம் எல்லாங்கூட கலந்து பேசி ஒவ்வொரு நூற்பாலையையும் இதுபோன்ற வழிமுறைகள் மூலம் அரசாங்கம் திறக்க முடியும் என்று சொல்லலாம். இராமகிருஷ்ணா மில்ஸ்-ஐ பொறுத்த அளவில், அது அபிசியல் லிக்விடேட்டர், லைசென்ஸிட்டி னுடைய நிர்வாகத்திலே இருக்கிறது. நாம் எல்லாம் கலந்து முடிவு செய்து விட்டாலும்கூட, உயர்நீதி மன்ற லிக்விடேட்டர் அவர்கள் ஒப்புதல் இல்லாமல் செய்ய முடியாது. நாம் ஜோதி

[திரு. மா. சின்னராசு] [1987 ஏப்ரல் 20]

மில்ஸ்-லே செய்து திறந்ததைப் போல, அபிசியல் லிக்கிண்டேட்டர் அவர்களை ஒரு பங்கு உள்ளவராக அல்லது அவரையே ஒரு பார்ட்டியாகச் சேர்த்தும் திறக்க முடியும். இராமகிருஷ்ணா இன்டஸ்ட்ரிஸ். அது ஒரு நூற்பாலை அல்ல. அது ஒரு இஞ்சினியரிங் இன்டஸ்ட்ரியாக இருக்கிறது. அதனுடைய தன்மையே வேறு. அதே போன்று நூற்பாலைகள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு நூற்பாலையும் ஒவ்வொரு காரணத்தினால் மூடப்பட்டிருக்கிறது. பெரும்பாலும், நான் உண்மையில் சொல்கிறேன், தொழிலாளர்கள் ஒத்துழைப்பு இல்லை என்ற நிலை இல்லை. அநிலே மூடப்பட்டிருப்பவைகள் தொழில் பிரச்சினைகளால் இல்லை என்பது என்னுடைய கருத்து. அந்த வகையிலே நிர்வாகத்தில் ஏற்படுத்த வேண்டிய மாறுதல்கள் மூலம் இந்த ஆலைகளைத் திறப்பதற்கான மாற்று வழிகளை அரசு காணவேண்டும் என்று இந்த நேரத்தில் பணிவோடு கேட்டுக் கொள்கிறேன். இன்றையதினம் இருக்கின்ற ஆலைகளைத் திறப்பதன் மூலமாகவோ, எந்தக் காரணத்தினால் மூடப்பட்டிருந்தாலும், அவைகளின் பிரச்சினைகளில் தீர்வு காணுவதாலோ மட்டும் எதிர்காலத்திலே தொழிற்சாலைகளுடைய, தொழிலாளர்களுடைய நலன்கள் நம்மால் காக்கப்படும் என்று சொல்ல முடியாது. இன்று நூற்பாலைகள் இருக்கின்றன. வருகின்ற காலகட்டங்களில் பல நூற்பாலைகள் மூடப்படுகிற ஒரு சூழ்நிலையை பொருளாதார அடிப்படையிலே ஒரு நெருக்கடியை சந்தித்துக் கொண்டிருக்கின்றன என்ற உண்மையை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. சில ஆயிரம் தொழிலாளர்கள் மூடப்பட்டிருக்கின்ற ஆலைகளால் பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்று எண்ணுகின்ற நேரத்தில், வருகிற காலகட்டத்தில் எல்லா நூற்பாலைகளும் எதோ ஒரு காரணத்தினால் மூடப்படுகின்ற நிலை வரும் என்றால், நாம் அதைத் தடுக்க நடவடிக்கை எடுக்கத்தான் வேண்டும். ஆனால் அந்த நிலை தென்னிந்தியாவிலே குறிப்பாக தமிழகத்திலே இருக்கின்ற நூற்பாலைகளுக்கு இருக்கின்றது. வட இந்தியாவிலே உள்ள நூற்பாலைகள் பொறுத்த அளவிலே இருக்கின்ற மத்திய அரசு கொள்கைகள் இன்று நம்முடைய நூற்பாலைகள் நலிவுற காரணமாக இருக்கின்றன என்பதையும் பொருளாதார நிலையிலே, அந்த அடிப்படையிலே இவைகள் இனிமேல் சர்வைவ் ஆக முடியாது, நிலைத்திருக்க முடியாது என்ற

1987 ஏப்ரல் 20] [திரு. மா. சின்னராசு]

தொழில் அமைதியை ஏற்படுத்துவதற்கு அரசியல் கட்சி அளவுக்குகூட அறதக் கொள்கைகள் சென்று கொண்டிருக்கின்றன என்பதையும் நான் சுட்டிக்காட்டி அதிலே தேவையான மாறுதல்களைச் செய்ய வேண்டும். ஸ்பின்னிங் மில்ஸ், வீவிங் மில்ஸ், கம்பைன்ட் யூனிட்கள் இருக்கின்றன. நம்முடைய தூல்களுக்கு மார்க்கெட் வட இந்தியாவில்தான் இருக்கின்றது. மார்க்கெட் இல்லை என்னும்போது, நிச்சயமாக எதிர்காலத்தில் தொழில் பாதிக்கப்படும் என்பதைக் கருத்திலே கொண்டு இப்போதிருக்கின்ற பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு நம் தொழிலாளர்கள் தலைவர்களைக் கலந்து கொள்ள வேண்டும். ஒவ்வொரு தொழிற்சாலை நிர்வாகத்திலேயும் தொழிற் சங்கத் தலைவராக பணியாற்றுகின்றவர்களை, தொழிலாளர்களுடைய தலைவர்களை, பங்கு கொள்ளச் செய்கிறபோது, எதிர்காலத்திலே ஆர்கனைஸ்ட் செக்டாரிலே இருக்கின்ற ஆலைகள் எதுவாக இருந்தாலும், அவர்களுடைய பிரச்சினைகளைச் சமரஸிப்பதற்கு உதவியாக இருக்கும் என்ற கருத்தை வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். இது புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் மட்டுமல்ல பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களும் வலியுறுத்தி வந்த கொள்கைதான். அந்தக் கொள்கையின் அடிப்படையிலேதான் தொழிலாளர்களுக்கு நிர்வாகத்திலே பங்கு என்ற அளவில், தொழிலாளர்களுக்கு நிர்வாகத்திலே பங்கு ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதன் மூலம் தொழில் அமைதியை ஏற்படுத்துவதற்கு வழி காணவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து என்னுடைய மேட்டுப்பாளையம் நகரத்திலே மிகப் பழமையான யுனைட்டட் பிளீச்சர்ஸ் லிமிடெட் என்ற ஒரு சாயத் தொழிற்சாலை இன்று மூடப்பட்டிருக்கிறது. அதிலே ஸ்டீரைக் நடக்கிறது. ஒரு வர காலமாக நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அதிலே முக்கியப் பிரச்சினையாக எடுத்து வைத்திருப்பது ஏற்கெனவே நீதிமன்றத்திலே அரசாங்கம் ரெபர் செய்து, அது பஞ்சாலை சட்டத்தின்கீழ் வராது என்ற தீர்ப்பின் அடிப்படையிலே நிர்வாகம் நடவடிக்கை எடுத்து இருக்கின்றது. அந்தத் தொழிற்சாலையில் பழைய கால வழக்கப்படியே பஞ்சாலைத் தொழிலாளர்களுக்கு கொடுக்கப்படுகின்ற சலுகைகளும், ஊதிய உயர்வும், பஞ்சப் படியும் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை வலியுறுத்தி அனைத்துத் தொழிற்சங்கங்களும் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டிருக்கின்றன. அதைக் கொடுக்கின்ற வகையில்

[திரு. மா. சின்னராசு] [1987 ஏப்ரல் 20]

ஏற்கெனவே ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்ற கொள்கையிலிருந்து அந்த நாவாகம் மாறாமல் பார்த்து மறற பஞ்சாலைத் தொழிலாளர்களுக்கு கொடுக்கின்ற சலுகைகளை அந்த யுனெட்டட் பிளீச்சாஸ் ஸ்மிட்டெட் வழங்குவதற்கான வாய்ப்பினை ஏற்படுத்தித் தர வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். சுரண்டல் என்பது தொழிலதிபர்கள் செய்வது மட்டுமல்ல. தொழிற்சங்கத் தலைவர்களும் தொழிலாளர்களைச் சுரண்டுவது உண்டு. அந்த முயற்சியில் யாராவது ஈடுபட்டாலும் கூட, தொழிலாளர்களின் அறியாமையைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு செய்வதும்கூட ஒரு வகையில் சுரண்டல் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். பல தொழிற்சாலைகளில் ஒரு மாதத்திற்கு ஒரு கொடி பறக்கிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட தொழிற்சங்கம் சார்ந்த தலைவர் ஒரு பிரச்சினையைத் தீர்த்துக் கொடுக்கிறேன் என்று சொல்கின்ற போது ஒரு கொடி பறக்கிறது. அடுத்த மாதத்திலே அடுத்த கொடியும், அடுத்த மூன்றாவது மாதத்திலே மூன்றாவது கொடியும் பறக்கிறது என்றால், நிச்சயமாக தொழிலாளர்களுடைய நலனுக்கும் அல்லது தொழிற்சாலையினுடைய தொழில் நலனுக்கும் அது உகந்ததாக இருக்காது என்றும் சொல்லிக் கொள்கிறேன். நம் முடைய தொழிலாளர்களுடைய பொருளாதார மேம்பாட்டிற்கும் அதே நேரத்தில் தொழில் அமைதிக்கும் இவைகள் உதவியாக இருக்காது என்பதையும் கருத்தில்கொண்டு, முடிந்த அளவுக்கு தொழிற்சங்கங்களில் அரசியல் கட்சியினுடைய தலையீடு இல்லாமல், அரசியல் கட்சியினுடைய சார்பு தொழிற்சங்கங்கள் இல்லாமல் பார்த்துக்கொள்வது, அது அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழக தொழிற்சங்கமாக இருந்தாலும் சரி, மற்ற கட்சி தலைமையேற்று இருக்கின்ற சங்கமாக இருந்தாலும் சரி எதிர்காலத்திலே கோடிக்கணக்கான மக்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு உருவாக்குகின்ற தொழில் அமைதியை ஏற்படுத்துவதற்கு அரசியல் கட்சிகளின் நேரடியான ஈடுபாடுகள் அதில் இருப்பதைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்ற என்னுடைய கருத்தை இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆகவே, அந்த வகையிலே, அரசியல் ஆதாயங்களுக்காக பல நேரங்களில் ஒப்பந்தங்களில் கையெழுத்து போட மாட்டோம் என்று சொல்கிற அரசியல் கட்சிகளும் இன்றைக்கு இருக்கின்றன. ஒப்பந்தம் பற்றி பேச்சே எடுக்கக்கூடாது என்று அவர்கள் சொல்கிற நிலையையும் இருக்கிறது. ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டால் சில அரசியல் நோக்கங்களுக்காக, தங்களுடைய செல்

1987 ஏப்ரல் 20] [திரு. மா. சின்னராசு]

வாக்கு போய்விடும் என்று நினைத்து பல்வேறு நேரங்களில் இதனைத் தடுப்பதால் தொழிலாளர்களுக்காக தொழில் ஒப்பந்தம் கூட ஏற்பட வாய்ப்பு இல்லாமல் போய்விடுகிறது. பல சந்தர்ப்பங்களில் அச்சுறுத்தப்படுகின்ற நிலைமைகளும் இதனால் வந்து விடுகின்றன. அதைத் தவிர்க்கின்ற வகையில் தொழிற்சட்டத்தில் மாறுதல் செய்ய வேண்டும். தொழிலாளர் நல சட்டங்களினால் பல இயக்கங்கள் வளர்ந்து வந்திருக்கின்றன என்பதோடு மட்டுமல்லாமல் லட்சக்கணக்கானவர்கள் பயனடைந்தும் இருக்கிறார்கள். இன்னும் இந்த நாட்டிலே இருப்பவர்களில் கோடிக்கணக்கானவர்கள் ஒரு வேளை உண்ணா உணவுக்காக வேலை வாய்ப்பினைப் பெற்று வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள். அத்தகையவர்களின் நலனுக்காக மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்களால் போடப்படுகின்ற சட்டங்கள் எல்லாம் அவர்களுக்கு பாதுகாப்பு தரக் கூடியனவாக, நாட்டு மக்களுக்கு பயனுடையனவாக இருக்கின்றன என்று சொல்லி, இங்கே வைக்கப்பட்டுள்ள அனைத்து மானியக் கோரிக்கைகளையும் வரவேற்று இத்தான் என் பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன். நன்றி, வணக்கம்.

திரு. கு. ரமணி: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சின்னரால் அவர்கள் பேசும்போது மூடிக் கிடக்கிற பஞ்சாலைகளை எடுக்கக்கூடாது என்பது மத்திய அரசின் இப்போதைய கொள்கை. ஆகவே, எடுக்க வேண்டுமென்று நாம் நினைத்தால்கூட எடுக்க முடியாது என்று இங்கே குறிப்பிட்டார்கள். மத்திய சர்க்கார் தேசியமயமாக்கத் தயாராக இல்லையென்று சொல்கிறார்கள். தேசியமயமாக்காது என்பது மட்டுமல்லாமல் எங்கெனவே இந்த மாநிலத்தில் இது சம்பந்தமாக நாம் ஒரு சட்டத்தை நிறைவேற்றியிருக்கிறோம். ரிலீப் அன்டர்டேக்கிங் ஆக்ட் பிரகாரம் நிர்வாகத்தை மட்டும் எடுத்து நடத்துவதற்கு மத்திய சர்க்காருடைய பணமோ மற்ற சலுகைகளோ கோட்டால் அது நடக்காது. ஆனால் நாமே எடுத்து நடத்துவதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கையை எடுக்கலாம். தொழிலாளர்களுடைய ஒத்துழைப்பைக் கொண்டு நாமே வாய்ப்புச் செய்யலாம். அப்படி பல இடங்களில் ஏற்கெனவே செய்யப்பட்டுருக்கிறது.

[1987 ஏப்ரல் 20]

திரு. மா. சின்னராசு : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் தலைவர் அவர்களே, ரிலீப் அன்டர்டேக்கிங் ஆக்டிவீகீழ் எடுப்பதற்குக் கூட மத்திய சர்க்காருடைய அனுமதியைப் பெற்றுத்தான் எடுக்க வேண்டும். ரிலீப் அன்டர்டேக்கிங் ஆக்டிவீகீழ் எடுப்பதற்கு முதலாளி தரப்பிலேயிருந்து முதலாளியே அதற்கு ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். ஒப்புக்கொள்ளவில்லையென்றால் சிக்கலாக இருக்கிறது. ஆகவே, சட்டத்தைத் திருத்தினால் அரசுக்கு உதவியாக இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. ஆர். செங்காரியப்பன் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இன்றைய தினம் மாண்புமிகு தொழிலாளர் நல அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டுவரப்பட்டுள்ள மானியக் கோரிக்கைகளின்மீது நான் ஒரு சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். இன்று மூடப்பட்டுள்ள ஆலைகளைப் பற்றி எனக்கு முன்னால் பல எதிர்த் கட்சிகளைச் சார்ந்த உறுப்பினர்களும், ஆளும் கட்சியைச் சார்ந்த திரு. சின்னராசு அவர்களும் நல்ல விளக்கங்களுடன், விவரமாக கருத்துக்களை எடுத்துச் சொன்னார்கள். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சின்னராசு அவர்கள் கூறும்போது இதுபற்றி உருப்படியான திட்டங்களை தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் கூற வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டார்கள். இதுகுறித்து கடந்த மூன்று ஆண்டுக் காலமாக, குறிப்பாக முன்னாள் தொழிலாளர் நல அமைச்சர் திரு. கிருஷ்ணசாமி அவர்கள் தொழிற்சங்கத் தலைவர்களை எல்லாம் அழைத்து நோயம்புத்தூரில் பேசினார்கள். அப்போது நாங்கள் உருப்படியான திட்டங்களை எல்லாம் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறோம். ஆகவே, மத்திய அரசு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியது அவசியம் என்ற ஒரு கருத்தினைச் சொல்லி தப்பித்துக்கொள்ள வேண்டாம். இதுபற்றி சற்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். இது குறித்து நல்ல கருத்துக்களை ஒரு முறை அல்ல, பல முறை கூறியிருக்கிறோம். அதனை ஏற்றுக்கொண்டு டி.சி.எல். அவர்களும் சம்பந்தப்பட்ட லேபர் டிபார்ட்மென்ட் அதிகாரிகளும் உட்கார்ந்து பேசி உருப்படியான திட்டங்களை இரண்டு மூன்று பிரிவுகளாகப் போட்டு அதுபற்றி அனுப்பிய பைல் இன்றைக்கே அரசிடத்தில் கொடுக்கலாம். அவரால் அமைச்சர் அவர்களால் சரிபார்க்கப்படாமல் இதுகுறித்து நடவடிக்கை எடுக்கப்படவில்லை என்பதுதான் என் கருவையாகக் குற்றச்சாட்டு.

1987 ஏப்ரல் 20] [திரு. ஆர். வெங்காளியப்பன்]

(பிற்பகல் 1-00)

டிபார்ட்மென்ட் ஒழுங்கான முறையிலே, இந்தந்த வகைகளிலே இந்த ஆலைகளை எடுத்தால் நஷ்டமில்லாமல் ஓட்ட முடியும். ஸ்டீஹரி மில் பாணியிலே எடுக்கலாம், தேசிய உடைமை ஆக்கினால் இன்னின்ன கஷ்டம் இருக்கிறது, சிரமங்கள் இருக்கின்றன என்று மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரித்து அதை அரசாங்கத்திற்கும், அமைச்சரவர்களுக்கும், டி.சி.எல். அவர்கள் அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அந்தப் பிரச்சினை என்னவாயிற்று என்று தெரியவில்லை. அந்த பைல் அப்படியே தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. சட்டசபையிலே நாங்கள் மூன்றாண்டு காலமாகப் பேசிக் கொண்டேயிருக்கிறோம். பேசிப் பேசி ஒரு பயனும் கிடைக்கவில்லை. நாங்கள் இதைக் குற்றச்சாட்டாகச் சொல்லவில்லை. தமிழகத்திலே இருக்கக்கூடிய தொழிலாளர்களுக்கு யார் பொறுப்பு? மத்திய அரசாங்கத்தைக் காட்டித் தப்பித்துக்கொள்ள முடியுமா? நாங்கள் தமிழ்நாட்டிலே பிறந்தவர்கள்; தமிழ்நாட்டினுடைய பிரஜைகள். தமிழகத்திலே இருக்கின்ற அட்சியாளர்களைக் கீழேதான் நாங்கள் முறையிட்ட வேண்டும். எங்கே சென்று சொல்வது? நீங்கள் வேண்டுமானால் மத்திய அரசோடு போராடுங்கள். அதற்கு நாங்கள் அத்தனை பேரும் தயாராக இருக்கின்றோம். அதற்கு நாங்கள் பின் வாங்கவில்லை. இந்த நாட்டிலே பிறந்த அத்தனை மக்களுக்கும் வாம்வளிப்பதற்குத்தான் இந்த அரசாங்கமே தவிர, ஏதோ நாங்கள் தப்பித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பதற்காக இல்லை. எவ்வளவு பேர்கள் இறந்து விட்டார்கள்? எப்படியாவது ஓட்டு வேண்டுமென்பதற்காக, தொழிலாளர்களுக்குக் குறைந்தபட்சக் கூலியாவது கிடைக்க வேண்டுமென்பதற்காக, நாங்கள் கூலியைக் கூட—சம்பளத்தைக்கூடக் குறைத்துக்கொண்டு ஒப்புக்கொள்ளத் தயாராக இருந்திருக்கிறோம்.

நாங்கள் ஐந்து ஆலைகளிலே சம்பளத்தைக் குறைத்துக் கொண்டு ஓட்டிக் கொண்டிருக்கிறோம். ஏதற்காக? உங்களோடு ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்பதற்காகத்தான். நாங்கள் ஏதோ சட்டத்தை முன்னாலே வைத்து, தராக முனையிலே நிற்க வில்லை. நாங்கள் எப்படியாவது விட்டுக் கொடுத்தாவது, அரசாங்கத்திற்கும் சிரமம் இல்லாமல்—போராட்டமே நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள் இந்தத் தொழிற் சங்கத்திலே என்ற

[திரு. ஆர். சேங்காளியப்பன்] [1987 ஏப்ரல் 20]

பெயரையும் நாங்கள் வாங்கிவிட்டோம்—அதற்காகவாவது அவர்களோடு ஒத்துழைத்து, போராட்டத்தையும் நாம் தடுத்தது இந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு வாழ்வளிக்க வேண்டுமென்ற ஒரு நோக்கத்தோடு ஒத்துழைப்பைக் கொடுத்தோம். ஆனாலும் மற்ற மிகக் களுக்குச் செய்யவில்லையே? முதலமைச்சரவர்கள் மேட்டூருக்குச் சென்றார்கள். மேட்டூரிலே இருக்கின்ற தொழிலாளர்கள், குழந்தை குட்டிகளோடு, பெண்களும் வந்து காலிலே விழுந்து கெஞ்சி அழுதார்கள். அகட்டும், பார்க்கலாம் என்று சொன்னார்கள். என்ன ஆயிற்று நிலைமை? ஒன்றுமே செய்யப்படவில்லை. அகவே, வேறு என்ன உங்களைக் கேட்கப் போகிறோம்? உழைக்கின்றோம். உழைப்பதற்கு ஏதோ குறைந்தபட்சக் கூலியாவது கொடுங்கள், எங்களுடைய வாழ்வு நடக்க வேண்டும், எங்களுடைய பிழைப்பு நடக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் சொல்கிறோம். பட்டினியால் செத்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்றுதான் அவர்கள் சொல்கிறார்களே தவிர வேறொன்றுமில்லை. இதைப் பார்த்து நாங்கள் ஏதோ செய்து கொண்டிருக்கிறோம்.

நீங்கள் நல்ல காரியங்களைச் செய்கிறீர்கள். இல்லை என்று சொல்லவில்லை. பஞ்சாலைத் தொழிலாளர்களுடைய சம்பளம் வந்தது, பாராட்டுகிறோம். நல்ல சம்பளம்தான். உடனே நாங்கள் கோரிக்கை வைத்தவுடனேயே, நீங்கள் 10 (10) என்ற சட்டத்தைப் போட்டு, அதன் மூலமாக இடைக்கால நிவாரணமாகக் கொடுத்து, நடுவர் தீர்ப்புக்கு விட்டீர்கள். அந்தத் தீர்ப்பின் மூலமாக எங்களுக்குச் சம்பள உயர்வு கிடைத்தது. அதை நான் குறைவாகச் சொல்லவில்லை. ஆனால் இதைச் சொல்லியே நீங்கள் பாதிக்கப்படுகின்ற தொழிலாளர்களுக்கு வன்மும் செய்ய விடாமல் இந்தச் சாதனைகளையே சொல்லிக் கொண்டு இருப்பீர்களேயானால் 'இவர்களைக் கவனிப்பது யார்' என்றுதான் உங்களை நான் கேட்க விரும்புகிறேன். அந்த லேபர் மயரர் மெண்டிலே இருந்து வசிகாரிகள் அனுப்புகின்ற ஸ்டைல்க் கொஞ்சம் கயவ செய்து நீங்கள்—முதலாக கொமிலாஸர் நல அமைச்சராக முதன் முதலில் பொறுப்பை ஏற்று இருக்கிறீர்கள்—நீங்களாவது அந்த பைலைப் பாருங்கள். அதில் என்ன கொல்லியிருக்கிறார்கள் என்று பாருங்கள். பார்க்க ஏதாவது செய்யுங்கள் எங்களுக்கு. நாங்கள் உங்களோடு ஒத்துழைக்கத் தயார். போராட்டம் நடத்துவதற்கு நாங்கள் தயாராக இல்லை. தொழிலாளர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பைக்

1987 ஏப்ரல் 20] [திரு. ஆர். செங்கானியப்பன்]

கொடுத்தால் போதும். ஆகவே, தயவுசெய்து அந்தப் ஃபைலை பார்க்க வேண்டும். அதிகாரிகள் அனுப்பியிருக்கிறார்கள் என்றால் அந்த ஃபைலைப் பார்ப்பதே கிடையாது. அதிகாரிகள் அனுப்பி வைக்கிறார்கள். இப்பொழுதாவது அதைப் பார்த்து தயவுசெய்து, எங்களையெல்லாம் கூப்பிட்டு, என்ன உதவி வேண்டும், என்ன ஒத்தாசை அரசாங்கத்திற்கு வேண்டும், எப்படிச் செய்ய வேண்டுமென்று நீங்கள் சொல்கிறார்களோ அதைப் பொறுத்தவரைக்கும் நாங்கள் செய்யத் தயாராக இருக்கிறோம் என்பதை இந்த நேரத்தில் நான் கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதே நேரத்திலே மற்றொன்றையும் சொல்ல விரும்புகிறேன். இன்றைக்குப் புதிதாக மாவட்டங்களெல்லாம் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அங்கேயெல்லாம் லேபர் டிபார்ட்மெண்டிலே ஏ.சி.எல். எல்லாம் இல்லை. அங்கே தொழில் நீதிமன்றங்களெல்லாம் இல்லை. அவைகள் இல்லாததால், காமராஜர் மாவட்டத்திலிருந்து இராமநாதபுரம் மாவட்டத்திலேயிருந்து மதுரைக்குத் தான் போக வேண்டி இருக்கிறது. மாவட்டங்களைப் பிரித்து, நீங்கள் அனுமதித்தது, எல்லாம் செய்தாகிவிட்டது. ஆனால் இந்த லேபர் கோர்ட், ஏ.சி.எல். ஆபீஸ்கள், டி.சி.எல். ஆபீஸ்கள் எல்லாம் அந்த மாவட்டங்களிலேயும் அமைக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

குறைந்தபட்ச சம்பளமானது இப்பொழுது நிர்ணயம் செய்யப் பட்டாலும்கூட, அது அமுல் நடத்தப்படவில்லை. அண்மையிலே சில கமிட்டிகள்—ச.எஸ்.ஐ. கமிட்டி, குறைந்தபட்சக் கூலி கமிட்டியெல்லாம் நாம் நியமிக்கிறோம். ஆனால் அப்படி நியமிப்பதிலே காலதாமதம் ஏற்படுகிறது. அதையெல்லாம் நீங்கள் உடனடி பாகப் பார்த்து, இந்தக் கமிட்டி மெம்பர்களைப் போட்டு நிறைவேற்றி வைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

தொழிலாளர்களுக்கு இ.எஸ்.ஐ., பி.எஃப். போன்றவற்றில் பல பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன. பல ஆலைகளில் தொழிலாளர்களிடமிருந்து பி.எஃப்.க்கு பணம் வசூல் செய்து விடுகிறார்கள். ஆனால் ஆலை முதலாளிகள் அந்தப் பணத்தை அரசாங்கத்தில் கட்டாமல் அவர்களே செலவழித்து விடுகிறார்கள். அதனால் சிறு பிரச்சினைகளின் காரணமாக ஆலை மூடப்படும்போது தொழிலாளர்கள் பி.எஃப். பணத்தைப் பெற முடியாமல் இருக்கிறார்கள்;

[திரு. ஆர். செங்காளியப்பன்] [1937 ஏப்ரல் 20]

அவர்களுக்கு அது பயனுடையதாக இல்லாமல் போய் விடுகிறது. இதை எல்லாம் நீங்கள் கவனித்து, நல்ல முறையில் செயலாற்ற வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தொழிலாளர்களுக்கு வீட்டு வாடகைப்படி வழங்க அம்சங்கத்தில் சட்டம் வருகிறது என்று சொல்கிறார்கள். இதற்கு முன்னால் சம்பள உயர்வு அளிக்கப்பட்டபோது வாடகையாக 63 ரூபாய் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இருந்தாலும் இதிலே பல பிரச்சினைகள் வருவதால், உடனடியாக சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக தர்மபுரி, சேலம் மாவட்டங்களுக்கு தனியாக ஒரு டி.சி.எல். அலுவலகம் வைக்க வேண்டும். இப்போது கோயம்புத்தூரில் தனியாக இருக்கிறது. அங்கே பஞ்சாலைத் தொழிலாளர்கள் நிறைய பேர் இருக்கிறார்கள்; அது ஒரு தொழிலாளர் ஏரியா. அந்த அலுவலகம் இல்லாமல் தர்மபுரி, சேலம் மாவட்டங்களில் ஒரு வேலையும் பார்க்க முடியவில்லை; தொழிலாளர்கள் தங்களுடைய உரிமையைப் பெற முடியவில்லை. ஆகவே, சேலத்தில் ஒரு டி.சி.எல். ஆபீஸ் அமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ரமணி அவர்கள் எனக்கு முன்னாலே பேசினார்கள். ஏ.சி.எல். போடாமல் காலதாமதம் ஏற்படுவதால் உரிமையைப் பெற முடியவில்லை; ஒன்றும் நடக்கவில்லை என்று அப்போது சொன்னார்கள். அதற்குக் காரணம் லேபர் டிபார்ட்மென்ட்டிலிருந்து பிரமோஷன் கொடுப்பதில் காலம் கடந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே, நியாயமான முறையில் யார் யாருக்குப் பிரமோஷன் கொடுக்கப்பட வேண்டுமோ அவர்களுக்கு உடனடியாகப் பிரமோஷன் கொடுக்க அமைச்சரவர்கள் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்றைக்கு லேபர்டரி இன்ஸ்பெக்டர்கள் சரியாகச் செயல்படவில்லை. அவர்கள் எல்லாம் லேபர் டிபார்ட்மென்ட்கன்ட்ரோவில் இருந்தாலும் சரியாகச் செயல்படவில்லை. இப்போது அவர்களைத் தனியாகப் பிரிக்கப் போவதாக நான் கேள்விப்படுகிறேன். அது எவ்வளவு ஊர்ஜிதம் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. தயவு செய்து அவர்களைத் தனியாகப் பிரித்து விடாதீர்கள். லேபர் டிபார்ட்மென்ட்டுக்கு

1987 ஏப்ரல் 10] [திரு. ஆர். செங்குளியப்பன்]

அவர்களைக் கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரத்தை இன்னும் அதிகம் கொடுத்து பாக்கடரி இன்ஸ்பெக்டர்களைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும்; கண்டிக்க வேண்டும். 7, 8 வருஷம் வேலை செய்தாலும் அந்தத் தொழிலாளர்கள் பெர்மனன்ட் செய்யப்படாமல் 5 ரூபாய், 10 ரூபாய் என்று மிகக் குறைந்த கூலியையே பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதுபற்றி தொழிற்சங்கங்கள் போக்டரி இன்ஸ்பெக்டர்களிடம் சொன்னால் போகிறார்கள், பார்க்கிறார்கள். ஆனால் ஒரு பதிலும் கிடைப்பதில்லை. அதனால் போக்டரி இன்ஸ்பெக்டர்களை சரிபாண முறையில் செயல்படவில்லை. இப்படிப்பட்ட நிலைமைகளைக் கண்காணிப்பது மிக மிக தேவை; அவர்களைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும்; அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தொழிலாளர்களுடைய பிரச்சினைகள் வரும்போது, சல்பென்ஷன், டிஸ்பிசல் போன்ற நேரங்களில், ரெபரன்ஸ் கிடைப்பது சிரமமாக இருக்கிறது. தொழிலாளர்கள் தவறு செய்தார்களா, முதலாளிகள் தவறு செய்தார்களா, யார் தவறு செய்தார்கள் என்பதை கோர்ட்டில் முடிவு செய்யட்டும், ரெபரன்ஸ் கிடைத்தால்தான் கோர்ட்டுக்குப் போக முடியும். கோர்ட்டுக்கு தொழிலாளியும் போகட்டும்; முதலாளியும் போகட்டும். யார் பக்கம் நியாயம் இருக்கிறது என்று நீதிபதி தீர்ப்பு சொல்லட்டும். இப்போது ரெபரன்ஸ் கிடைக்காததால் நாங்கள் ரிட் போட வேண்டியிருக்கிறது. ரிட் போட்டு, அதற்கு மேல் கேஸ் நடத்த வேண்டியிருக்கிறது. கூலித் தொழிலாளர்கள் ஏராளமாக இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்காக சங்கம் எவ்வளவு செலவு செய்ய முடியும். சுப்ரீம் கோர்ட்டில் போய் அவர்கள் ரிட் போட முடியாது. ஹைக்கோர்ட்டில் ரிட் போட வேண்டுமென்றாலும் 5,000 ரூபாய், 10,000 ரூபாய் செலவிட வேண்டியிருக்கிறது. அந்த அளவுக்கு வசதி இல்லை. ஆகவே நீங்கள் ரெபரன்ஸ் கொடுத்து விடுங்கள். கோர்ட்டுக்குப் போவோம். நீதிபதி தீர்ப்பு வழங்கட்டும். அதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இரண்டு ஆண்டுகளில் 480 நாட்கள் வேலை செய்கால் எல்லோரையும் பெர்மனன்ட் செய்ய வேண்டுமென்று சட்டம் இருக்கிறது. ஆனால் அந்தச் சட்டத்தின்படி நடப்பதில்லை. தென்

[திரு. ஆர். செங்காளியப்பன்] [1987 ஏப்ரல் 20]

மாவட்டங்களில் பார்த்தால் மிகவும் மோசமாக இருக்கிறது. கோவையில் அப்படி இல்லை; ஓரளவுக்குப் பரவாயில்லை. தெற்கே போனால் ஒன்றும் நடைபெறவில்லை; 15 வருஷம் ஆனாலும் பெர்மனன்ட் செய்யப்படவில்லை. கோவையில் வேண்டுமானால் 60 ரூபாய் வாங்கிக்கொண்டு வேலை செய்யலாம். ஆனால் தென் மாவட்டங்களில் அப்படி ஒன்றும் நடைபெறவில்லை; அங்கே ஒன்றும் பண்ணவும் முடியவில்லை. ஏதாவது கேட்டால் தகராறு வருகிறது; உடனே டிஸ்மிசஸ்தான். இதை எல்லாம் கவனிக்க ஒரு கண்காணிப்புக் குழு போட வேண்டும். ஃபாக்டரி ஆக்ட் ஏன் அமல்படுத்தப்படவில்லை என்பதை அவர்கள் கவனிக்க வேண்டும். தொழிற்சாலை சட்டம், தொழிலாளர் நலச் சட்டம் சரியாக நடத்தப்படுகிறதா இல்லையா என்பதை கண்காணிப்புக் குழு கவனிக்க வேண்டும். தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்படக் கூடாது. அவர்கள் இல்லை என்றால் தேசத்தில் ஊல் உற்பத்தி இல்லை; துணி உற்பத்தி இல்லை. ஆகவே, தமிழ்நாடு முழுவதும் தொழிலாளர்களுக்கு ஒரே சீரான சம்பளம் வழங்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

(பிற்பகல் 1-10)

இன்று தென் மாவட்டங்களில் எல்லாம் ரொம்பக் கொடுமை நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அதை நீங்கள் கவனிக்க வேண்டும் என்று இந்த நேரத்தில் நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். கிராஜூட்டியைப் பொறுத்தவரையில் நிறைய இடங்களில் அந்தப் பணம் போய்விட்டது. தொழிலாளர்களால் அதை வாங்க முடியவில்லை. க்ளோஸ் ஆன் நிறுவனங்களைப் பொறுத்தவரையில் கிராஜூட்டி கொடுக்க முடியவில்லை. எனவே தொழிலாளர்களால் அதை வாங்க முடியவில்லை. எனவே இதனையும் சர்க்காரே எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். எப்படி பி.எப்.-ஐப் பொறுத்தவரையில் ஒரு டிரஸ்ட் மாதிரி அரசு இருந்துகொண்டு செயல்படுகிறதோ அகிமாதிரி இதையும் அரசே எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அந்த வகையில் அரசு எடுத்துக் கவனிக்ிற நிலைமையை ஏற்படுத்தினால் முதலாளிக்கும் சிரமம் இருக்காது; தொழிலாளர்களுக்கும் சிரமம் இருக்காது. அப்படிப்பட்ட நிலைமை இல்லை என்றால் பிறகு நாங்கள் அதுபற்றிய குறைகளைச் சொல்லி, அதுகுறித்து அரசு நடவடிக்கை எடுத்து அரசுச் செய்தால் என்ன பயன்? அரசுச் செய்யப்பட்ட வர்களைப் பொறுத்தவரையில் 200 ரூபாய் அல்லது 300 ரூபாய் அபராதம் விதிக்கப்பட்டு அனுப்பப்பட்டு

1987 ஏப்ரல் 20] [திரு. ஆர். செங்காளியப்பன்]

விடுவார்கள். அவ்வளவுதான், தீர்ந்துவிட்டது என்று அதிகாரிகள் சொல்லிவிடுவார்கள். இந்த அளவுக்குத்தான் சட்டம் இருக்கிறது. எனவே இதை எல்லாம் கூர்ந்து கவனித்து, மனதில் கொண்டு உரிய நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். மூடப்பட்ட பஞ்சாலைகளைக் கண்ணாலேயே பார்க்க முடியவில்லை. மிகுந்த கொடுமையாக இருக்கிறது. நாங்கள் இங்கே சட்டசபைக்கு வந்தால்தான் கொஞ்சம் நிம்மதியாக இருக்கிறது. மீண்டும் ஊருக்குப் போனால் ரொம்ப ரொம்பக் கொடுமையாக இருக்கிறது. கண்ணாலே பார்க்கக்கூட முடியவில்லை. எனவே அந்தத் தொழிலாளர்களின் துயரங்களைப் போக்க மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் தயவுசெய்து நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு நன்றி கூறி முடித்துக் கொள்கிறேன்.

*திரு. கே. சுப்பராயன்: மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, இங்கே மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களால் முன் வைக்கப்பட்டு இருக்கிற தமிழ்நாட்டில் தொழிலாளர் நிலைமை பற்றிய கொள்கை விளக்கக் குறிப்பினை நீதி அமைச்சர் கமலாநிபித் கட்சியின் சார்பாக சில கருத்துக்களை நான் முன் வைக்க விரும்புகிறேன். தமிழ்நாட்டில் தொழிலாளர்கள் நலன் பற்றிய கொள்கை விளக்கக் குறிப்பு அந்தபோதே—இல்லாத ஒரு விஷயத்துக்கு ஒரு கொள்கை விளக்கக் குறிப்பு அவசியம் இல்லை என்பதுதான் என்னுடைய தாழ்மையான கருத்தாக இருக்கிறது.

தமிழ்நாட்டில் இருக்கக்கூடிய சூழ்ச்சிக்கு தொழிலாளர்களின் பால் ஒரு கொள்கையே இல்லாதபோது கொள்கை விளக்கக் குறிப்பு இருப்பது அவசியமாகா என்பதை மாண்புமிகு அமைச்சரின் சிந்தனைக்கு விட்டுவிட்டு, ஏதோ ஆக்கிரதனில், அதிருப்தியில் சொல்லப்படுகின்ற சொல்லாக இல்லாமல் நடைமுறை அடிப்படையில் தமிழ்நாட்டில் என்ன நிகழ்ந்துகொண்டு இருக்கிறது என்ற சம்பவங்களின் தொகுப்பின் அடிப்படையில்தான் இந்த விஷயத்தை நான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

முதலில் ஒரு விஷயத்தைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இந்தக் கொள்கை விளக்கக் குறிப்பில் என்ன சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதுவரையில் எடுக்கிற சட்டங்களைத் தொகுத்துத் தந்திருக்கிறார்கள். இந்தச் சட்டங்களால் என்னென்ன நன்மை விளையும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சட்டங்களைத் தொகுத்துக் கொடுத்தும், அந்தச் சட்டங்களை நிறைவேற்றினால் என்னென்ன நன்மைகள் விளையும் என்றும் சொல்வதற்கு

[திரு. கே. சுப்பராயன்] [1987 ஏப்ரல் 20]

ஒரு கொள்கை விளக்கக் குறிப்பு அவசியம் இல்லை. உண்மை என்னவென்றால் குழந்தை பிறந்ததா, இல்லையா என்பதல்ல, கேள்வி. குழந்தை உயிரோடு பிறந்திருக்கிறதா என்பதுதான் இன்றைக்குக் கேள்வி. நீங்கள் சட்டம் போட்டிருக்கிறீர்கள் இல்லையா என்பதில் யாருக்கும் அக்கறை இல்லை. போட்ட சட்டங்கள் நிறைவேற்றுகிறதா என்பதுதான் மிக முக்கியமான கேள்வி. நான் முக்கியமாகக் குறிப்பிட விரும்புவது சட்டங்களைப் போடுவதால்—அவற்றை பிரச்சாரத்திற்காக தேர்தல் நேரத்தில் நீங்கள் பயன்படுத்திக் கொள்கிற மகாபுத்தி சாலிகள் என்பது தெரியும். அந்த அடிப்படையில் நீங்கள் பயன்படுத்திக்கொள்வதில் எனக்கு ஒன்றும் ஆட்சேபமில்லை. ஆனால் போட்ட சட்டத்தை நிறைவேற்றாமல் இருக்கிறீர்களே, இதில் என்ன நியாயம் என்பதுதான் நான் ஏன் வைக்கிற கேள்வி. ஆகவே நான் குறிப்பாக இங்கே சுட்டிக்காட்ட விரும்புவது ஒன்றிரண்டு சார்பவங்கள்தான். கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற மணித் துளிகள் மிக மிகக் குறைவு. எனவே சுருக்கமான முறையில் ஒருசில பிரச்சினைகளைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

மரணபூமிக்கு உறுப்பினர் திரு சின்னசாசு அவர்கள் பேசுகிற போதுகூட வருத்தத்தோடு குறிப்பிட்டார்கள். எந்தெந்தச் சட்டங்கள் நிறைவேற்றப்படவில்லை என்பதை எல்லாம் சொல்ல வேண்டுமென்று குறிப்பிட்டார்கள். நான் அகபற்றிய விவரங்களைக் குறிப்பாகக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். தொழிலாளர் சங்கவையப் பொறுத்தவரையிலே தொழிற்சாலைச் சட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு என்று ஒரு துறை இன்றைக்கு இருப்பதாக சொல்லப்படுகிறது. அந்தத் துறை இப்போதுதான் அபாயம் என்பது என்னுடைய கருத்து. கொழிலாளர்கள் அறையில் தொழிற்சாலை சட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு என்று ஒரு துறை தற்போது இயங்கிக் கொண்டு இருக்கிறது. அனேகமாக அது மூற்றிலும் நனைந்த ஒரு துறை அது. அங்கிப் போன கப்பல் அந்தக் துறை. தமிழ்நாட்டில் மறைப்படி அந்தத் தொழிற்சாலைத் துறை சட்டங்கள் நிறைவேற்றப்படுகிறதா என்றுதான் நான் குறிப்பாக அமைச்சரைக் கேட்க விரும்புகிறேன். இந்தத் துறையில் அரசு நிறைவேற்றிய சட்டங்கள் என் அமல்படுத்தப்படவில்லை என்பதைச் சரி அடிப்படையில் புரிசீலிக்க, உண்மையிலேயே நீங்கள் போட்ட

1987 ஏப்ரல் 20] [திரு. கே. சுப்பராயன்]

சட்டங்களை தொழிலாளர்கள் நடைமுறையில் அனுபவிக்க வேண்டும் என்பது உங்களுடைய அடிமன உணர்வானால் இது ஏன் நிறைவேற்றவில்லை என்பதைப் பரிசீலிக்க எதிர்க்கட்சி எம்.எல்.ஏ.-க்கள் உள்ளடங்கிய ஒரு ஆய்வுக் குழுவை அமைக்க அரசு முன்வர வேண்டும் என்று நான் குறிப்பிட்டுத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். (குறுக்கீடு).

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சின்னராசு அவர்கள் தலையிடுகிறார்கள். அந்தத் தலையீட்டிற்குப் பிறகு உரிய நேரம் எனக்கு ஒதுக்கப்படுமானால் நான் அதனை வரவேற்கிறேன்.

திரு. மா. சின்னராசு : துணைத் தலைவர் அவர்களே, அவர்கள் மீண்டும் அதைத்தான் சொல்கிறார். அந்தத் துறையே வேண்டிய தில்லை. அது மூழ்கிப் போன கப்பல் என்று சொல்கிறார். எந்தச் சட்டத்தை எந்த விதியை அவர்கள் இவர் சொல்லியும் கூட, தொழிற்சங்கம் சொல்லியும் கூட நிறைவேற்றாமல் இருக்கிறார்கள் என்று சொன்னால் அதிலே ஏதாவது நிவாரணம் பெறுவதற்குக் கூட வாய்ப்பாக இருக்கும். அப்படியில்லாமல் அந்தத் துறையே தேவையில்லை, நிவாரணமே கிடையாது. எந்தப் பலனும் இல்லையென்று சொல்லிவிட்டால் தொழிலாளர் துறை பற்றி விவாதமே நாம் செய்ய வேண்டியதில்லை.

மாண்புமிகு திரு. ச. இராமச்சந்திரன் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, மூழ்கிய கப்பல் என்றால் ஒன்றும் தவறல்ல. நீர் மூழ்கிக் கப்பல்கள் எல்லாம் இருக்கிற காலம் இது.

திரு. கே. சுப்பராயன் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, நீரில் மூழ்கக் கூடாத, மிதக்க வேண்டிய இந்தக் கப்பல் மூழ்கியிருக்கிறது என்பதுதான் பிரச்சினையே தவிர, இது நீர்மூழ்கிக் கப்பல் அல்ல. நான் குறிப்பிட்ட விரும்புவது, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சின்னராசு அவர்கள் மீண்டும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். உண்மையிலேயே தொழிலாளர்கள் நலனில் அக்கறையோடு குறிப்பிட்டதற்கு நான் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். தொழிலாளர் நலத் துறை என்பது மட்டுமல்ல, அந்தத் துறையில் இருக்கிற அதிகாரிகளையும் கூடச் சொல்வேன். தமிழ்நாட்டில் எந்தச் சட்டத்தையும் 'இன்ஸ்பெக்டர் ஆப் பாக்டரிஸ்' நிறைவேற்றுவதில்லை. முறையாகக் கண்காணிப்பதில்லை.

[திரு. கே. சுப்பராயன்] [1987 ஏப்ரல் 20]

அவர்கள் என்ன நடைமுறையை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று அதிகமாக எடுத்துச் சொல்ல முடியும். ஆனால், காலம் போதாது என்பதால் நான் அந்த விவரங்களுக்குள் போக விரும்பவில்லை. சட்டங்கள் ஏன் நிறைவேறுவதில்லை என்பதைப் பரிசீலித்தால் முழு உண்மையும் கிடைக்கும். அத்தகைய பரிசீலனையை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

எனக்கு முன்னாலே பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. செங்காளியப்பன் அவர்கள் கூடக் குறிப்பிட்டார்கள். தமிழ் நாட்டில் எந்தச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது? தொழிலாளி நின்றவுடன் கிராஜூட்டி வழங்கப்பட்டிருக்கிறதா? இதே தமிழ்நாட்டில் பிராவிடண்ட் பண்ட், 'வைப்பு நிதி' கட்டாத நிறுவனங்கள் எத்தனை இருக்கின்றன? நடைமுறையில் முதலாளிகளால் சட்டங்கள் நிறைவேற்றப்படுவதில்லை. போராடுகிற தொழிலாளர்களுக்கு முன்னால் சட்டம் போடுவதைப் போல பாசாங்கு செய்யப்பட்டு, நடைமுறையில் சட்டங்களில் சந்து பொந்துகளை உருவாக்கி, தொழிலாளிகளை ஏய்க்கிற முதலாளிகளின் நலன்களைப் பாதுகாக்கிற வகையில்தான் சட்டங்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றனயென்பதுதான் நான் முன்வைக்கிற குற்றச் சாட்டாகும்.

அடுத்து இன்னொரு விஷயம். தொழில் தகராறு. ஒரு பிரச்சினையில் தொழில் தகராறு என்று போனால் அந்த மாதிரி ஒரு ஜவ்வே கிடையாது. தொழில் தகராறு என்ற பிரச்சினைக்குப் போனால் தொழிற்சங்க இயக்கத்தின் மீது தொழிலாளர் வர்க்கத்திற்கு அவதூறுபிக்கை ஏற்படுத்தி, தொழிலாளர்களை முதலாளிகளிடம் சரணடைய வைக்கும் துட்பமான தந்திரமாக அசாதாரணமாக காலதாமதம் இந்தத் துறையில் கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது. நான் என்ன சொல்கிறேன் என்றால் அந்த தொழிற் தகராறு சட்டமும் திருத்தப்பட வேண்டும். 90 நாட்களுக்குள் சமரச முறிவு ரிப்போர்ட் வரவேண்டும். இதே மாநில அரசு 'ரெபரன்ஸ்' கொடுப்பதில்லை. அண்ணா அவர்களோதாம் சொன்னார் என்று பலமுறை சொல்கிறோம். அண்ணாவின் தி.மு.க. என்று சொல்லிக் கொண்டேயிருக்கிறீர்கள். அண்ணா அவர்களே குறிப்பிட்டார்கள், "ஒரு தொழிலாளி வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டு விட்டால், வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டது சரியா, தவறா என்பதை கோர்ட்டிலே

1987 ஏப்ரல் 20] [திரு. கே. சுப்பராயன்]

சென்று வழக்காடுகிற ஒரு தொழிலாளியின் உரிமையை அரசு தடுக்கக்கூடாது. ஏனென்றால் அரசு ஒருபோதும் நீதிபதியாக மாறிவிட முடியாது” என்றார். நியாயம் வேண்டுமென்று லேபர் கோர்ட்டிற்குப் போவதை அரசு தடுக்கிறதா இல்லையா? ஆகவே அண்ணாவின் தி.மு.க. என்றால் அண்ணா சொன்ன அந்த அடிப்படையில் ‘ரெபரன்ஸ்’ கொடுப்பதை அரசு தடுக்கக் கூடாது. தடுக்காமல் இருப்பதற்கான நடவடிக்கையை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதேபோல லேபர் கோர்ட்டிலே நடக்கிற * * உங்கள் அட்கியைப் போல வேறு எங்கும் நடப்பதில்லை. என்ன நடக்கிறது? நீங்கள் ‘ரெபரன்ஸ்’ கொடுக்கின்றபோது சொல்லப்படுகிறது.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: * * என்ற வார்த்தையைச் சொல்லக்கூடாது. அது அன்பார்வியமெண்டரி வார்த்தை. அதை நீக்கி விடுகிறேன்.

திரு. கே. சுப்பராயன்: நான் ஒன்றும் சுவைக்காகச் சொல்லவில்லை. சென்னையிலே சீஃப் லேபர் கோர்ட்டிற்கு ஜட்ஜே கிடையாது. ஆறு மாதமாக ஜட்ஜே இல்லை. நீங்கள் தொழில் தகராறில், ‘ரெபரன்ஸ்’ கொடுக்கிறபோது என்ன சொல்கிறீர்கள் என்றால், மூன்று மாதத்திற்குள் வழக்கை முடித்துவிட வேண்டுமென்று தெரிவித்து அனுப்புகிறீர்கள். அந்த லேபர் கோர்ட்டிற்கு ஆறு மாதமாக ஜட்ஜே போடாமல் இருப்பதை என்னவென்று சொல்வது? இது என்ன நடைமுறையென்று குறிப்பிடுவது? தயவு செய்து சிந்தித்துப் பார்த்து வேண்டும். அதுமட்டுமல்ல, லேபர் கோர்ட்டிற்கு கிராஜுட்டிக்காகவோ அல்லது வேறு லேபர் கோர்ட்டு அவார்டைப் பெறுவதற்காகவோ, லேபர் கோர்ட்டின் தீர்ப்பு வந்திருந்தாலும் முதலாளிகள் அவற்றைப் பெற முடிவதில்லை. அப்படி அமலாகாத நிலையில் ரெவினூ ரெக்கவரிக்குப் போனால் என்ன நடக்கிறது? மேலேயிருந்து கீழே போனால் கடைசியில் இருக்கிற வில்லேஜ் அட்மினிஸ்ட்ரேட்டிவ் ஆபீசர் ரெவ்யூ சம்பந்தப்பட்ட நபர் இல்லை. இல்லையென்று திரும்பி வந்து கொண்டே இருக்கிறார்.

* * மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: ஆணைக் கிணங்க அகற்றப்பெற்றது.

[திரு. கே. சுப்பராயன்] [1937 ஏப்ரல் 20]

(பிற்பகல் 1-20)

உங்கள் ஆட்சியில் சட்டச் சலுகைகள் தொழிலாளர்களுக்கு நீர் வெற்றுக் கானல் நீர் நிலைகள்தான் என்பது தமிழ்நாட்டு அனுபவம். அவர்களுக்கு நடைமுறையில் ஏதாவது கிடைக்க வேண்டாமா? அந்தத் தொழிலாளி சாவதற்கு முன்னராவது அவருக்குக் கிடைக்க வேண்டாமா? அதற்குரிய பொருத்தமான சட்டத் திருத்தம் வேண்டும் என்பதை இங்கே நான் குறிப்பாக சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, ஒரு விஷயத்தை நான் குறிப்பிட விரும்புவது—மரியாதைக்குரிய உறுப்பினர் திரு. சின்னராசு அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள்—தமிழ்நாட்டில் மூடப்பட்டிருக்கிற ஆலைகளில் பெரும் பகுதிக்கு தொழிலாளர்கள் காரணம் இல்லை என்று. இந்த மாநில அரசும், மத்திய அரசும் போட்ட சட்டத்தை, நடைமுறையில் நிறைவேற்ற மாட்டோம் என்று பகிரங்கமாக சவால் விட்டு, தொழிற்சாலைகளை சட்ட விரோதமாக மூடியிருக்கிறார்களே. இந்த அரசு போட்ட சட்டத்தை நிறைவேற்ற மறுக்கிற நிர்வாகத்திற்கு எதிராக, என்ன நடவடிக்கை எடுத்தீர்கள்? அரசு போட்ட சட்டத்தை நிறைவேற்றச் சொல்லி, தொழிலாளர்கள் போராடனால் உங்கள் போலீஸ் தடி யாருக்கு ஆதரவாக நிற்கிறது? தொழிலாளர்களுக்கு ஆதரவாக நிற்குமா? தொழிலாளர்கள் பிரச்சினையில் போலீஸ் நடைமுறைப் பற்றி இந்த மாநில அரசு ஒரு தெளிவான கொள்கையைப் பிரகடனம் செய்ய வேண்டாமா? சட்டத்தை மீறுகிற நிர்வாகத்தை ஜனநாயக பூர்வமாக நிர்ப்பந்திக்க, சட்ட திட்டங்களுக்கு உட்பட்டு போராடுகிற தொழிலாளிகளுக்கு எதிராக போலீஸ் தடையிடாது என்று நீங்கள் அறிவிப்பீர்களேயானால் இந்த மாநிலத்தில் மூடிய தொழிற்சாலைகள் திறக்கப்பட்டு விடும். தொழிற் தகராறுகள் குறையும். இந்த மாநிலத்தில் தொழிற்சாலைகள் ஏன் மூடிக் கிடக்கின்றன? முதலாளிகளுக்குள்ளாக பார்டீனர்ஷிப் தகராறு. இதே சென்னையில் இந்தியா போர்ஸ் மூடி எவ்வளவு நாள் ஆயிற்று? 26 பேர்களுக்கு மேலே செத்துப் போனார்களே, தற்கொலை செய்து கொண்டவர்கள் அதிகே. பல பேர்கள் உண்டு. அவர்கள் உயிர் பவிக்கு யார் காரணம்? அந்த இந்தியா போர்ஸ் நிர்வாகம் காரணம். அவர்கள் தொழிற்சாலையை நிரந்தரமாக மூடிவிட்டார்களா. இல்லை. ஒரு இடத்தில்

1987 ஏப்ரல் 20] [திரு. கே. சுப்பராயன்]

மூடி விட்டுப் பல இடங்களில் புதிதாகக் தொழிற்காலைகளை நடத்துகிறார்கள். ஒரு இடத்தில் தொழிற்காலையை மூடிவிட்டு, வேறு பல இடங்களிலே நடத்துகிறார்களே, இது அநியாயம் அல்லவா? இதை எந்த வார்த்தையிலே சொல்வது? அந்த இடத்திலேயே, அவர்களைச் சுற்றி நின்று, இந்தப் பிரச்சினைக்கு தீர்வு சொல்கிற வரை உங்களை நாங்கள் செல்ல விடமாட்டோம் என்று, ஆயுதங்கள் இல்லாமல், எந்தவிதமான சட்ட விரோத நிர்ப்பந்தமும் செய்யாமல், தொழிலாளிகள் கோருவதில் என்ன தவறு? நான் மீண்டும் இந்த மாநில அமைச்சரவைக்குத் தெரிவித்துக் கொள்வது, காவல்துறை தொழில் தகராறில் தலையிடாது என்பதை டிக்ளேர் செய்ய வேண்டும். செய்ய மாட்டார்கள். ஆனால், செய்வதுதான் சரியானது. செய்ய வேண்டும். அதைச் செய்கிற துணிச்சலை நீங்கள் பெறுவீர்களா என்பதை இங்கே குறிப்பாகக் கேட்க விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, பிரச்சினை எப்படியெல்லாம் இருக்கிறது பாருங்கள். திருப்பூரிலே ஒரு மில் மூடிக் கிடக்கிறது. எஸ்.ஆர்.சி. மில் என்று பெயர். அந்த மில் மூடிக் கிடப்பதற்கு யார் காரணம்? தொழிலாளர்கள் காரணமே அல்ல. அந்த மில் 16-12-1986 முதல் மூடிக் கிடக்கிறது. 12(3) அக்ரிமென்ட் போடப்பட்டு இருக்கிறது. ஆனால் அது நடைமுறையில் நிறைவேற்றப்படவில்லை. குறிப்பாக அமைச்சர் அவர்கள் கவனிக்க வேண்டும் என்பதற்காகச் சொல்கிறேன். அவர்கள் சம்பந்தத்திலே கூட திருப்பூர் வரலாம். அப்படி அவர்கள் வருகிறபோது, இதை கவனிக்க வேண்டும் என்பதற்காக சில விஷயங்களைக் குறிப்பாகச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். 16-12-1986 முதல் எஸ்.ஆர்.சி. மில் மூடிக் கிடக்கிறது. அப்படி மூடிக் கிடப்பதில் என்ன கொடுமை தெரியுமா? லே-ஆப் காம்ப்ளென்சேஷன் கொடுக்க வேண்டும் என்று சட்டம் போட்டிருக்கிறீர்கள். லே-ஆப் விட்டால், சட்டப்படி அரைச் சம்பளம் தரவேண்டும். ஆனால் லே-ஆப் விட்டு 1½ வருடங்கள் ஆகியும், அரைச் சம்பளம் கிடைக்கவில்லை. 12(3) Agreement before the Labour Officer. போடப்பட்டது. அந்த அக்ரிமென்டை அவர்கள் 'ஹானர்' செய்தார்களா? செய்யவில்லை. என்ன சாலன்ஸ் பாருங்கள். சட்டத்தை மீறுகிறார்கள். அரசு அதிகாரிகளால் போடப்பட்ட ஒப்பந்தத்தை முதலாளிகள் மீறுகிறார்கள். என்ன காரணம் என்றால், நீங்கள் கண்டும் காணாமல் இருப்பீர்கள் என்பதால் தான், வேறு ஒன்றுமே காரணம் இல்லை. இந்த மாநில அரசு, நான் அடிப்பதைப் போல 'ஆடிக்'

[திரு. கே. சுப்பராயன்] [1987 ஏப்ரல் 20]

கிறேன், நீங்கள் அழுவதைப் போல் அழுங்கள் என்று சொல்கிற அற்புதமான ஆட்சி என்று உணர்ந்துதான், தெரிந்துதான், அதை அவர்கள் செய்கிறார்களே தவிர, வேறு காரணம் இல்லை. நீங்கள் ஒன்றும் நழுவி ஓடாதீர்கள். பதில் சொல்லி தப்பித்து ஓடாதீர்கள். நீங்கள் கையிலே அதிகாரத்தை வைத்திருக்கிறீர்கள். ஏன் செய்யவில்லை?

இன்னும் ஒரு கொடுமையிலும் கொடுமை என்ன தெரியுமா? தனிப்பட்ட முதலாளிகள் செய்ததைக் கூட நான் தவறு என்று சொல்லவில்லை. அது அவர்கள் இயல்பு. ஆனால் இந்த அரசு மாதல் எம்ப்ளாயராக இருக்க வேண்டாமா? எப்படி இருக்கிறது தெரியுமா? சுட்டத்தை நிறைவேற்றாமல் தொழிலாளர்களை ஏய்ப்பது எப்படி என்பதில் இந்த அரசு மாதல் எம்ப்ளாயராக இருந்து இந்த மாநிலத்தில் தொழிற் தகராறு தோன்றவும், தொழில் அமைதி கெடவும் இந்த மாநில ஆட்சி காரணமாக இருக்கிறது.

நான் குறிப்பிடுகிறேன். மாதவரம் பால் பண்ணை. 1,500 தொழிலாளர்கள் டிஸ்டின். பிரச்சினை அடுக்குமா? நியாயம், தீர்மானம் என்று இருந்தால், அடுக்குமா? சுட்டத்தை நீங்கள் நிறைவேற்றியது உண்மையா? ஒன்றை நான், ஒரே ஒரு நாள் வேலை நிறுத்தம் செய்ததற்கு 1,500 தொழிலாளர்களும் டிஸ்டிரிசா? என்ன அட்கி இது. என்ன தெரியுமே இது? என்ன அடிப்படை இது? ரெபரன்ஸ் கூட கிடைக்கவில்லை. ஹைக்கோர்ட்டிலே போய்த் நான் ரெபரன்ஸ் வாங்க வேண்டுமா? இப்படி ஆட்சி நடத்தலாமா? நான் இப்போது கேட்கிறேன். பார்லையில் அன்பை கனிவாக வெளிப்படுத்துகிற நம்முடைய அமைச்சர் அவர்கள் இந்த விஷயத்தில் கவனம் செலுத்த வேண்டும். மனு கொடுக்கப்பட்டு இருக்கிறது. 2 மாதங்களுக்கு முன்பு மனு கொடுக்கப்பட்டு இருக்கிறது. 'அவுட் ஆப் கோர்ட்டிலே' போய் பேசி முடித்துக் கொள்ளலாம் அதற்குத் தயார் என்று தொழிற்சங்கம் சொல்லிவிட்டது அல்லவா? என் பேசக்கூடாது? பேசுகிற தேதியை அறிவிப்பீர்களா என்பதை இங்கே நான் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். (மணியடிக்கப்பெற்றது). மணி அடித்தால் பிரச்சினைகளை முழுமையாகச் சொல்ல முடியுமா? இன்னும் இரண்டு மூன்று பிரச்சினைகளைப்பற்றி சொல்லி முடித்து விடுகிறேன். அதிலும் எஸ்.ஆர்.சி. மில் பற்றி நான் குறிப்பிட விரும்புவது, சுட்ட விரோதம் நடைபெற்றிருக்கிறது என்பது மட்டுமல்ல. அவர்கள் 9-12-1983-லே ஒரு 12 (3) அக்ரிமென்ட், எஸ்.ஆர்.சி. நிறுவனம்

1987 ஏப்ரல் 20] [திரு. கே. சுப்பராயன்]

போட்டது. எஸ்.ஆர்.சி. நிறுவனம் போட்ட அந்த 12 (3) ஒப்பந்த அடிப்படையில் 1987 ஜனவரி முதல் 12 மாத தவணையில் $1\frac{1}{4}$ வருடமாக கொடுக்கப்பட்ட லே-ஆப் காம்ப்ன்சேஷனை கொடுப்பது என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. 1984 பிப்ரவரி முதல் 4 மாத கால தவணையில் ஓய்வு பெற்ற தொழிலாளர்களுக்கு பணிக் கொடை வழங்கி விடுவது என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. 12 (3)-ஐ தொழிற்சங்கம் நிறைவேற்றவில்லை என்றால் சும்மா விட்டு விடுவீர்களா? 12 (3) அக்ரிமென்டை தொழிலாளர்கள் நிறைவேற்றவில்லையென்றால் சும்மா விட்டுவிடுவீர்களா? ஆனால், முதலாளி நிறைவேற்றவில்லை என்றால், கேள்வியே இல்லை. இதற்கு என்ன காரணம் என்பதையும், இந்த நடவடிக்கைக்கு என்ன தீர்வு செய்யப் போகிறீர்கள் என்பதையும் நான் குறிப்பாகச் சுட்டிக் காட்டுவதோடு, பணிக்கொடை வழங்காதவர்களுக்கு வழங்க வைக்க என்ன வழி? பலபேர் செத்துப் போய் விட்டார்கள். ரிடையர்ட் ஆகிறபோது அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய கிராஜூடியை வாங்காமலேயே செத்துப் போய்விட்டார்களே, அந்தப் பாவமெல்லாம் உங்களைச் சூழக்கூடாது அல்லவா? அத்தகைய நிலைமை ஏற்படக்கூடாது அல்லவா? அதனால்தான் சொல்கிறேன், அதற்காக ஏதாவது வழிமுறையை நீங்கள் செய்ப வேண்டுமென்பதை இங்கே குறிப்பாகச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

அடுத்து நான் இங்கே குறிப்பிட்டுச் சொல்ல விரும்புகிற மிக முக்கியமான விஷயம், ஒப்பந்தத் தொழிலாளர்களுடைய பிரச்சினை. அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புவது, ஒப்பந்த முறை என்பது நடைமுறையில் ஒழிக்கப் பட வேண்டிய ஒரு முறை. அதிலும் ஒரே ஒரு உதாரணத்தைக் குறித்துக் கொள்ளச் சொல்கிறேன். ஓசூரில் ஒரு பாக்டரி— எக்செல் பவுண்ட்ரி—என்று ஒன்று இருக்கிறது. ஓசூரில் இருக்கக் கூடிய எக்செல் பவுண்ட்ரி என்ற பாக்டரியில் ஸ்ட்ரைக் நடைபெறுகிறது. ஸ்ட்ரைக் நடைபெறுகின்ற தொழிற்சாலையில் ஸ்ட்ரைக்கை உடைப்பதற்காக சீப் இன்ஸ்பெக்டர் ஆப் பாக்டரிஸ் என்ன செய்து இருக்கிறார்? மேலும் ஒருவருக்கு காண்டிராக்ட் கொடுத்து அந்த ஸ்ட்ரைக்கை உடைக்கப் பயன்படுத்தி இருக்கிறார். யாரை நீங்கள் தொழிலாளர்களுக்கு பாதுகாப்பு கொடுப்பதற்காக நியமித்தீர்களோ, அந்த அதிகாரி, அந்த சீப் இன்ஸ்பெக்டர் ஆப்

[திரு. கே. சுப்பராயன்] [1987 ஏப்ரல் 20]

பா்க்டரிஸ் என்ன செய்கிறார்? அப்பட்டமாக முதலாளிகளுக்கு, ஸ்ட்ரைக்கை உடைக்கிற கைக்கருவியாக, அரசின் சம்பளத்தில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். இந்த நடைமுறை எக்செல் பவுண்டரியிலே நடைபெற்றிருக்கிறது. அங்கே பல மாதங்களாக ஸ்ட்ரைக் நடக்கிறது. அந்த ஸ்ட்ரைக்கை உடைக்கிறார். லேபர் செக்டர்ட்டு ரி சொல்லியும்கூட, அவர் கேட்பதில்லை. இந்த நடைமுறை ஐ.எல்.ஓ. பிராக்டிசுக்கு ஒப்புக்கொள்ள முடியாத ஒன்று. ஐ.எல்.ஓ. என்ன சொல்கிறது? ஸ்ட்ரைக் நடக்கிற பா்க்டரியில் எம்ப்ளாய்மென்ட் எக்ச்சூஞ்ச் மூலமும்கூட 'கால் பார்' பண்ணி ஆட்களைச் சேர்க்கக் கூடாது என்று சொல்கிறது. ஆனால் நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள்? ஆகவே சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரி மீது கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்பதை நான் குறிப்பிடுவதோடு இந்தத் துறையைப் பொறுத்தவரையிலும் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. செங்காவியப்பன் அவர்கள் குறிப்பிட்டதை போல தயவுசெய்து அந்தத் துறையை லேபர் துறையிலிருந்து பிரித்து விடாதீர்கள். பிரித்து விட்டாலேயானால், முடிந்தது கதை. அவ்வளவு நிலைமை மோசமாகி விடும். லேபர் விங்கில் நெருக்கி, இறுக்கிப் பிடித்து செய்ய வேண்டிய ஒன்றை நீங்கள் விடுவித்து விடுவீர்களேயானால், அது சரியல்ல. அதிலும் ஐ.எ.எஸ். ஆபீசர் என்ற முறையில், லேபர் கமிஷனரின் கீழ் தற்போது இயங்கி வருகிற அந்த நடைமுறை தொடரப்பட்ட வேண்டுமே தவிர, விடுவித்துவிடுகிற நடைமுறை முயற்சி, புர போசல்ஸ் எங்கிருந்தாவது வந்திருந்தால் தயவு செய்து அதை ட்ராப் செய்ய வேண்டுமென்பதையும் இங்கே நான் குறிப்பாகச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

அடுத்து பஞ்சாலைகளைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். பஞ்சாலைத் தொழிற்சாலையில் ஒரு பிரம்மாண்டமான ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டது என்றெல்லாம் குறிப்பிட்டார்கள். அதிலே ஒரு விஷயத்தைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இந்த முதலாளிகளை அரசு புரிந்திருக்கிறதோ இல்லையோ, புரியவில்லையென்றாலும், புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதிலே ஒரு ஆர்கியூமென்ட் வைத்தார்கள். சையின்டிபிக் ஓர்க்லோட் வேண்டுமாம். விஞ்ஞானப் பூர்வமான வேலைப்பளு நிர்ணயிக்க வேண்டுமாம். மேலோட்டமாகப் பார்த்தால், அமாம் விஞ்ஞான பூர்வமாகத்தான் வேலைப்பளுவை நிர்ணயிக்க வேண்டுமென்று சொல்வது சரி, விஞ்ஞானபூர்வமான

[1987 ஏப்ரல் 20] [திரு. கே. சுப்பராயன்]

விஷயத்தை எதிர்க்கலாமா? கூடாது ஆனால் விஞ்ஞானம் என்பது ஒன் வேடிக்கா? விஞ்ஞானபூர்வமாக இன்றைக்கு ஏறுகின்ற விலையேற்றத்தை, விஞ்ஞானபூர்வமாக அவர்கள் வாழ்வதற்கு எவ்வளவு பணம் தேவையோ அவ்வளவு சம்பளமாக நிர்ணயிக்கலாம் என்பதற்கு மட்டும் தயாரில்லை. குதிரை கொள்ளுக்கு என்றால் வாயைத் திறக்கிறது; கடிவாளத்திற்கு என்றால் மூடிக் கொள்கிறதே, என்ன தியாயம்? முதலாளிகள் சொல்கிறார்கள்; விஞ்ஞான பூர்வமான ஓர்க் லோட் செய்ய வேண்டுமாம். ஆனால் இன்றைய விலைவாசி ஏற்றத்தை சடு கட்டுவதற்குப் பொருத்தமான சம்பளத்தை நிர்ணயிக்க வரமாட்டார்கள். இதற்குப் பர்சைக் கொடி; இந்த மாநில ஆட்சி பச்சைக்கொடிகாட்டுவது தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் நலன்களுக்கு எதிராகத் தான் இருக்கிறது என்பதை நான் இங்கே குறிப்பாகச் சுட்டிக் காட்டி, இறுதியாக ஒரேஒரு விஷயத்தை மட்டும் நான் சொல்லி முடித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

(பிற்பகல் 1-30)

மாநில தொழில் நிலைமைப்பற்றி இங்கே அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டு இருக்கிறார். மாநில தொழில் உறவு அமைப்பு, தொழில் உறவில் எங்களுக்கு ஒன்றும் ஆட்சேபணை இல்லை. தொழில் உறவு அவசியம்தான். தேசிய உற்பத்தியை அடைய வேண்டும். உற்பத்தி இலக்கை எல்லாம் அடைய வேண்டும். ஆகவே நல்ல தொழில் உறவு அவசியம்தான். ஆனால் தொழில் உறவு எந்த அடிப்படையில் என்றால் முதலாளிகளின் நலன்களைப் பாதுகாக்க அல்ல. அது தொழிலாளர்களின் நலன்களையும் பாதுகாக்க வேண்டும். அடிக்கடி நீங்கள் பரிவு உணர்ச்சியின் பிரதிபிம்பம் போல் காட்சி அளிக்கிறீர்களே; யாருக்கு பரிவு காட்ட வேண்டும்? வீக்கர் செக்ஷனுக்கு பரிவு காட்ட வேண்டும். பாதிக்கப்பட்டு இருப்பது தொழிலாளர் வர்க்கம்தான். அந்த தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் மேல் எங்கள் பரிவு இருப்பது உண்மையானால் தொழில் அமைதியில் நான் மனது சொன்னதுபோல் சட்டங்களை நடைமுறையில் நிறைவேற்ற அவர்கள் பேராடுகிறபோது ஒன்று போலீஸ் தலை மிடக்கடாது. இரண்டாவது இன்றைய தேவைகளுக்கு சடு கட்டுகிற சம்பளத்தை அவர்களுக்கு நிர்ணயிக்காமல். அதற்கு உறுதி தராமல் நடைமுறையில் தொழில் அமைதி நிலவாது என்று

[திரு. கே. சுப்பராயன்] [1987 ஏப்ரல் 20]

சொல்லி, இன்றைய மாநிலத்தை ஆளுகிற இந்த மாநில அரசுக்கு தமிழ்நாட்டில் நிலவுகிற தொழிலாளர்கள் பிரச்சினைகளில் ஒரு தெளிந்த கண்ணோட்டம் இல்லை என்பதோடு தொழிலாள மீதான முதலாளிகளின் தாக்குதலை கண்டும் காணாமல் இருந்து கொண்டு இருக்கிறீர்கள் என்பதோடு அவர்களைப் பாதுகாக்கவும் பல இடங்களில் செயல்பட்டுக்கொண்டு இருக்கிறீர்கள் என்பதற்கு கத்தை கத்தையாக ஆதாரங்கள் சொல்லலாம், அதற்குரிய காலம் அனுமதிக்கவில்லை என்பதாலே அது குறிப்பில் ஏறவில்லை என்பதாலே நீங்கள் அவைகளை எல்லாம் செய்யவில்லை என்பது அல்ல. அவற்றிற்கு உரிய பல விஷயங்கள் இருக்கின்றன என்று சொல்லி இவற்றை கவனத்தில் கொண்டு உங்கள் நடைமுறைகளை மாற்றிக் கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டு முடித்துக் கொள்கிறேன். நன்றி, வணக்கம்.

* திரு. ஆர். செங்கசாமி: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, தொழிலாளர் நலனும் தொழிற்சாலைகளும் என்ற மானியக் கோரிக்கையின் மீது நான் சார்ந்து இருக்கிற காங்கிரஸ் கட்சியின் சார்பில் ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

பொருள்கள் உற்பத்திக்கு தொழில் அமைதி அவசியம். தொழில் அமைதிக்கு தொழில் உறவு மிகவும் அவசியம். அந்த உறவு எவ்வாறு இருக்கிறது என்பதை நாம் சற்று கவனிப்போம். நம்முடைய தொழிலாளர் கொள்கை அறிக்கையில் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டு இருக்கிறார்கள், சென்ற ஆண்டு வேலை நிறுத்தங்கள்—கதவடைப்புகள் 263 என்றும், வீணான உழைப்பு நாட்கள் 34, 53, 124 என்று குறிப்பிட்டு இருக்கிறார்கள். இது சென்ற ஆண்டைக் காட்டிலும் குறைவு என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். உண்மையாக இருக்கலாம். ஆனால் இந்தியாவிலேயே அதிகமான வேலை நாட்கள் வெஸ்ட் பெங்காலில் இருக்கிறது. அதற்கு அடுத்தபடியாகத்தான் நம்முடைய தமிழ்நாட்டில் இருக்கிறது. ஆகவே 2-வது இடத்தை நாம் பெற்று இருக்கிறோம். இது சரிதானா என்பதை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் பார்க்க வேண்டும். அகாலது மேன்டேஸ் வெஸ்ட் என்பதுதான் மிக முக்கியம். அதிலே நாம் 2-வது இடத்தை வகிக்கிறோம். இதைக் குறைக்க என்ன நடவடிக்கை எடுத்து இருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும்.

1987 ஏப்ரல் 20] [திரு. ஆர். ரெங்கசாமி]

உதாரணமாக அரசு தோட்டத் தொழில் கார்ப்பரேஷன் ஒன்று இருக்கிறது. அந்த நாவாகம் ஐ.என்.டி.யூ.சி.-யோடு பேச மறுக்கிறது. ஐ.என்.டி.யூ.சி. தான் அங்கே மெஜாரிட்டி யூனியன். இருந்தும்கூட அந்த அரசு கார்ப்பரேஷன் பேச மறுக்கிறது. ஸ்பா டிபார்ட்மெண்டு கூட அதை ஒன்றும் செய்வது இல்லை. அமைச்சரிடம் கூட இதுபற்றி சொல்லியிருக்கிறேன். ஆகவே இந்த மாதிரி அரசு நிர்வாகமே பேச மறுத்தால் அது என்ன நிலைமையில் கொண்டு போய் விடும் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். இதுதான் உதாரணம். இந்த மாதிரி நடந்தால் தொழில் அமைதி கெட்டுவிடும், மேனேஜ்மெண்டு அட்டகாசம் அதிகமாகிவிடும். ஒரு ஸ்டிரைக்கை செய்வதற்கு முன்பாகவே அதைப்பற்றி பேசி முடிவு செய்யவேண்டும். உதாரணமாக டிரான்ஸ்போர்ட் கார்ப்பரேஷன் அமைச்சரே பேசி முடிவு செய்கிறார், அதே மாதிரி மின்சார வாரியத் தலைவரே பேசி முடிவு செய்கிறார்; அதேமாதிரி பாக்கி இருக்கிற அரசு நிறுவனங்களிலும் செய்தால் என்ன? அப்படி செய்வது இல்லை. எனவே அரசாங்கம் முதலில் அதை செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ள பிரியப்படுகிறேன்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் தலைமை)

அடுத்தபடியாக தொழில் நீதிமன்றங்கள். தீர்ப்புக்கு அனுப்பப்பட்ட ரெபர் செய்யப்பட்ட கேஸ்கள் 102. அவார்ட்டு 77. மீதி நிலுவையில் இருக்கிறது. அதேமாதிரி, லேபர் கோர்ட்டுக்கு ரெப்பர் செய்யப்பட்ட கேஸ்கள் 1067, அதில் அவார்ட்டு வாங்கினது 927 கேஸ்கள். மீதி 140 கேஸ்கள் இருக்கின்றன. இது எதைக் காட்டுகிறது? ஆகவே வருடா வருடம் இந்த மாதிரி பேலன்ஸ் கேஸ்கள் நிறைய இருக்கின்றன. எனவே அரசாங்கம் அந்த லேபர் கோர்ட்டினுடைய ஸ்ட்ரென்தை அதிகமாக்க வேண்டும். ஆகவே ஒரே டிரிபுனல்தான் இந்த ஸ்டேட்டிவ் இப்போது இருக்கிறது. அதை 2 ஆக உயர்த்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ள பிரியப்படுகிறேன். அதேமாதிரி ஒவ்வொரு ஜில்லாவுக்கும் ஒரு லேபர் கோர்ட் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ள பிரியப்படுகிறேன். மேற்கொண்டு இந்த லேபர் கோர்ட்டிற்கு ஜட்ஜஸ் கிடையாது. கோயம்புத்தூரில், மதுரையில் கிடையாது.

[திரு. ஆ. பரங்குசாமி] [1956 ஏப்ரல் 20]

அந்த மாதிரி, வங்காளம், வருமப்பாதி—நாட்டில் வேலையிலல்லாமல் நூற்று வக்கல்கள் இருக்கிறார்கள். உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ள பிரியப்படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக பஞ்சாலைக்கென்று நியமித்த வசேஷி தொழில் நன்மன்ற ஜட்ஜ் திரு. வரதராஜன் அவர்கள் அந்த டிராப்யூன்ல தீர்ப்பை வழங்க இருக்கிறார்கள். அமைச்சரவர்கள் இதை கவனமாகக் கேண்டும். இந்தத் தீர்ப்பு என்போர்சிபின் ஸ்பிரம் 18 ஏப்ரல் தொழில் கோர்ட்டிற்கு அவார்டு கீழே சொல்லியிருக்கிறார்கள். வஞ்ஞான ரீதியான வேலைப் பளு விற்கும் வேலுசிற்கும் கொஞ்சம்கூட சம்பந்தமே கிடையாது. That is entirely different. They should not link it to wages. எனவே பல முதலாளிகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். வேலைப் பளு ஒப்பந்தம் வந்தவுடன் அதற்குப் பிறகுதான் அமல்படுத்தமுடியுமென்று. எனவே இந்தத் தொழில் கோர்ட்டு தீர்ப்பை அவசரமாக அமல்படுத்த உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென கேட்டுக்கொள்ள பிரியப்படுகிறேன்.

அதுமட்டுமல்ல. அந்த ஜட்ஜ்களே கூறியிருக்கிறார்கள். அதாவது சம்பளத்தில் வேற்றுமை இருக்கிறது. மில்லுக்கு மில், பிராந்தியத்திற்கு பிராந்தியம் வேற்றுமை இருக்கிறது. ஆகவே இதை முறைப்படுத்த, ஒரு வேஜ் கமிட்டி அமைக்கவேண்டுமென்று அரசுக்கு சிபாரிசு செய்துள்ளார்கள். அந்த மாதிரி, ஒரு வேஜ் கமிட்டியை அமைக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதேபோன்று, பராசசிங் யூனிட்ஸ் பொறுத்தவரையில், டையிங், ப்ளீச்சிங், பினிசிங் போன்ற யூனிட்கள் பஞ்சாலையில் சேராது. அதற்கென்று தனியாக ஒரு கோர்ட்டு ஏற்படுத்தும் படியாக சிபார்சு செய்துள்ளார்கள். அந்தக் கோர்ட்டு லா-படி அமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள பிரியப்படுகிறேன். அதே நீதிமன்றம் ஹெச்.ஆர்.ஏ. சட்டம் கொண்டுவர சிபார்சு செய்துள்ளது. அரசாங்கமும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். பலமுறை அறிவித்து இருக்கிறார்கள். ஆனால் அரசு இதுவரை வீட்டு வாடகை சட்டம் கொண்டுவருவதே கிடையாது. எனவே கோர்ட்டு சிபாரிசுபடி வேஜ் கமிட்டி, புரோசசிங் ரெபரன்ஸ், ஹெச்.ஆர்.ஏ. சட்டம் கொண்டு வரும்படி கேட்டுக்கொள்ள பிரியப்படுகிறேன்.

1982, ஏப்ரல் 20], [திரு. ஆர். செங்கசாமி]

அறிததபடியாக அதாழல கொாடிற்ரு விடுவது சம்பந்தமாக அரசாங்கத்திடம் ஒரு கொள்கை கிடையாது என்பதை வருத்தத்துடன் சொல்லப் பரியப்படுகிறேன். அரசுக்கு இஷ்டம்ருந்தால் கொாடல உணம். இல்லையென்றால் கிடையாது. இது என்ன கொள்கை? இதைக் கொள்கை ரதியாக ஁சாங்கம் நியமிக்க வேண்டும். ஐ.என்.டி.யூ.சி.யானது இந்த அரசாங்கத்திற்கு நிறைய ஒத்துழைப்பு அளித்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் ஐ.என்.டி.யூ.சி.க்கு கோர்ட்டுக்கு ரெபர்ன்ஸ் கொடுப்பதில்லை. இதில் கொள்கை என்பதும் கிடையாது. எனவே அரசாங்கமானது ஐ.என்.டி.யூ.சி.யைப் பொறுத்தவரையில் நியாயமாகப் போகவேண்டும். அதற்கு ஏன் கோர்ட்டு ரெபர்ன்ஸ் கொடுக்கக் கூடாது? இதை அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்து அவர்களுக் கெல்லாம் கோர்ட்டிற்கு ரெபர்ன்ஸ் கொடுக்கவேண்டும்.

உதாரணமாக, மதுராந்தகம் கோ-ஆப்பரேடிவ் சுகர் மில்லுக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. சேலம் கோ-ஆப்பரேடிவ் சுகர் மில்லிற்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. அறிஞர் அண்ணா சர்க்கரை ஆலைக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. ஃபெளண்டரி இன்சினீயரிங் சர்வீஸ், கிண்டிக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. அதுபோன்று பல கோ-ஆப் பரேடிவ் சுகர் மில்களுக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. அதுமாதிரி மாஞ்சோலை எஸ்டேட், பச்சமலை எஸ்டேட், ஆனைமலை எஸ்டேட், நீலகிரி எஸ்டேட் போன்ற பல இடங்களில் அரசாங்கம் இதுவரையில் கோர்ட்டிற்கு ரெபர்ன்ஸ் கொடுக்கவில்லை. அதற்குக் காரணம் புரியவில்லை. ஐ.என்.டி.யூ.சி. போன்ற ஸ்தாபனங்கள் நியாயமான ஸ்தாபனங்கள். அதைப் பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மதுராந்தகம் சுகர் மில்லிற்கு டிரைவர்கள் 8 மணி நேரம் வேலை விஷயமாக ரெபர்ன்ஸ் கொடுக்கவில்லை. சட்டம் கிடையாது என்று சொல்கிறார்கள். இது நியாயம் தானா என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். அதுமாதிரி டபிள்யூ.எஸ். இன்சலேட்டர்ஸ்-ல் 1200 பேர் வேலை செய்கிறார்கள். ஐ.என்.டி.யூ.சி.-யில் 1000 பேர்கள், ஏ.டி.எம்.கே. 200 பேர்கள் வேலை செய்கிறார்கள். ஏ.டி.எம்.கே. அக்ரீமெண்ட் போட்டார்கள். அதனால் ரெபர்ன்ஸ் கிடையாது என்று சொல்கிறார்கள்.

[திரு. ஆர். ரெங்கசாமி] [1987 ஏப்ரல் 20]

(பிறப்பகல் 1-40)

தமிழ்நாட்டிலேயே மோசமான சூழ்நிலை அங்குதான். சம்பள உயர்வு அளாத்து 20 வருடங்கள் ஆயிற்று. டி.ஏ. ரொம்ப குறைவு. அந்த மாதிரி ஒரு மோசமான சூழ்நிலையில் ஐ.என்.டி.யூ.சி. இதை கோட்டுக்கு ரெஸ்பர் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டால் அரசாங்கத்தில் முடியாது என்று சொல்கிறார்கள். அப்பல் போட்டிருக்கிறோம். மந்திரிக்கும் சொல்லியிருக்கிறோம். நியாயமான கேஸ்களையாவது அரசாங்கம் கோர்ட்டுக்கு அனுப்ப முன்வரவேண்டும். அதற்கு மாறாக சென்னையிலே இந்தியன் ஆக்சிஜன் கம்பெனி இருக்கிறது. அங்கே ஒரு அன்ஸ்கீல்ட் வொர்க்கர் 3,000 ரூபாய் வாங்குகிறார். அது I.N.T.U.C. செட்டில்மெண்டிற்கு மாறாக கோர்ட்டுக்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். இது என்ன நியாயம் என்று தெரியவில்லை. கம்பளம் கம்பியாக இருந்தால் கோர்ட்டுக்கு அனுப்ப மறுக்கிறார்கள். சம்பளம் அதிகமாக இருந்தால் கோர்ட்டுக்கு அனுப்புகிறார்கள். ஆகவே அரசாங்கத்திற்கு ஒரு கொள்கை வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். (மணி யடிக்கப்பெற்றது). எனவே கோர்ட்டுக்கு அனுப்புவதிலே அரசாங்கமானது தன்னுடைய கொள்கையை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும். அடுத்தபடியாக மூடப்பட்ட ஆலைகள், கோவையிலே 6 மில்கன். மேட்ரீல் 2 மில்கன். புதுக்கோட்டையில் 2 மில்கன். இவையெல்லாம் மூடியிருக்கின்றன. ஒரு ஸ்கீம் கொடுங்கள் அதைத் திறப்பதற்கு என்று கூறுகிறார்கள். நீங்கள் ஆளப்பிறந்தவன் படத்தை பார்த்திருக்கிறீர்களா? ஆர்டர் போடுவார்கள் அந்தப் படத்தில். அந்தமாதிரியாவது செய்யுங்கள். ஈசியாக மில் ஒடும். மகாலட்சுமி மில் ஸ்டிரைக் பண்ணுகிறார்கள். அரசாங்கம் சின்சியராக முயற்சி செய்தால் இம்மாதிரி மூடப்பட்ட மில்கன் எல்லாம், ஓடக்கூடிய வாய்ப்பு இருக்கிறது. பின்னி என்ஜினியரிங் மூடி 14 மாதங்கள் ஆயிற்று. சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் திறந்துவிடுகிறோம் என்கிறார்கள். ஆனால் திறக்கவில்லை. எங்களுடைய முயற்சிக்கும் அரசாங்கத்தின் சப்போர்ட் இல்லை. ஒன்று கவான்மெண்ட்டாவது திறந்து ஓட்ட வேண்டும். அல்லது சங்கமாவது திறந்து ஓட்ட வேண்டும். இல்லாவிடில் I.N.T.U.C. முயற்சி செய்து திறக்க உதவவேண்டும்.

1987 ஏப்ரல் 20] [திரு. ஆர். ரெங்கசாமி]

மேட்டூர் மில்லுக்கு சி.எம். போய் இருக்கிறார். அங்கே போய் மக்களுக்கு உறுதிமொழி கொடுத்திருக்கிறார். அது நடக்கவில்லை. ஆகவே முதலமைச்சருடைய அறிவிப்பின்படி மீண்டும் அந்த மில்லை திறந்து ஓட்ட வேண்டும். அடுத்தபடியாக சர்க்கரை ஆலை. இதற்கு அகில இந்திய அளவில் ஒரு வேஜ் போர்டைப் போட்டிருக்கிறார்கள். அது டிஸ்கோ ஆகிறது. அம்மாதிரி டிஸ்கோ ஆவதால் வழக்கம்போல் தமிழ்நாடு அரசாங்கம் மேனேஜ்மெண்டார் தொழிற் சங்கங்களைக் கூட்டி பேச்சு வார்த்தை நடத்தி முடிக்கும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன். அமைச்சர் அவர்களே கூட்டலாம். அடுத்தபடியாக இடைக்கால நிவாரணமாக ஒரு அட்-ஹாக் நிவாரணம் கொடுத்தார்கள். தனியார் மில்களில் இண்டரிம் அலவன்ஸுக்கு ரீடெயினிங் அலவன்ஸ் கொடுக்கவில்லை. கோ-ஆப்ரேட்டிவ் மில்லிலே தான் கொடுத்திருக்கிறார்கள். லேபர் கமிஷனர் உத்திரவு போட்டிருக்கிறார். உத்திரவு போட்டும் கூட தனியார் மில்லிலே ரீடெயினிங் அலவன்ஸ் கொடுக்கவில்லை. இதை உடனடியாக கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கூட்டுறவு மில்லிலே வருடா வருடம் போனஸ்ஸுக்கு பேலே எக்ஸ் கிரேஜியா என்று ஒன்று கொடுப்பார்கள். அது இந்த ஆண்டு கொடுக்கவில்லை. இதற்கு முந்தி லாபம் குறைவாக இருந்தபோது கொடுத்தார்கள். லாபம் ஜாஸ்தியாக இருந்தும் இப்பொழுது கொடுக்கவில்லை. ஆகவே அரசாங்கம் தலையிட்டுப் பேசி, கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதற்கு அடுத்து சீப் இன்ஸ்பெக்டர் அப் பாய்லர்ஸ் அவருடைய போஸ்ட் இரண்டு ஆண்டுகளாக வேகண்ட்டாக இருக்கிறது. இதனால் பல பேர் பாய்லர் அப்டெண்டன்ட்ஸ் டெஸ்ட் எழுதமுடியாமல் இருக்கிறது. பாய்லர் அப்டெண்டன்ட்ஸ் வேலை நிறைய காலியாக இருக்கிறது. ஆகவே இந்த சீப் இன்ஸ்பெக்டர் அப் பாய்லர்ஸ் பதவியை வெகுவிரைவில் நிரப்ப வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக என்ஜினியரிங் தொழிற்சாலை. கிண்டி, அப்பக்கார் போன்ற டெங்களில் சம்பளம் மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது. 5, 6 ரூபாய் தருகிறார்கள். ஆனால் திருச்சி சிம்கோ மீட்டரில் சில அண்டிகளுக்கு முன்பு 12 ரூபாய் சம்பளம் கொடுக்க போக அகையே முதலமைச்சர் குறைவு என்று சொல்லி மாற்றவேண்டும் என்று சொல்லி மாற்றியமைத்தார்கள்.

[திரு. ஆர். ரெங்கசாமி] [1987 ஏப்ரல் 20]

அதை வரவேற்கிறேன். அதைப்போல கிண்டி, அம்பத்தூர், பாக்கி இடங்களில் ரூ. 6 தருகிறார்கள். அது நியாயமா? அதை மாற்றியமைக்க வேண்டாமா? அதற்காக என்ஜினியரிங் வேஜ் போர்டு ஒன்றைப் போடலாம். பெங்கால் மாதிரி வேஜ் போர்டு போடலாம். கன்னியாகுமரி எஸ்டேட்டில் அரசு ரப்பர் கழகமாக மாற்றப்பட்ட பிறகு பழைய பிராவிடண்டு பண்டு பாக்கி கட்டவில்லை. அதைக் கட்டவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்து காண்ட்ராக்ட் லேபர். காண்ட்ராக்டர்களைப் பொறுத்தமட்டில், மின்சார வாரியத்தில் கிட்டத்தட்ட 20,000 பேர்கள் இருக்கிறார்கள். இப்போது ஐ.டி.ஐ. படித்தவர்களை வேலைக்கு எடுப்பதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். இதுசம்பந்தமாக நான் பல்வேறு போசனைகளைச் சொல்லியும் அவை ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. ஆகவே, இந்த காண்ட்ராக்ட் லேபர் முறையை முதன் முதலில் அரசாங்கத்தில் ஒழிக்க வேண்டும். அதற்கு பிறகு தனியார் துறையிலும் அதைப் போக்குவதற்கு முயற்சிகள் எடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ள பிரியப்படுகிறேன்.

அது மாதிரி சி. எஸ்.—டெம்பாவரி ஓர்க்கர்ஸ் இருக்கிறார்கள். 480 நாட்கள் ஓர்க் பண்ணினால் பொம்மனன்ட் ஆக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ள பிரியப்படுகிறேன்.

மெட்ரோ வர்ட்டர் போர்ட்டிலே எல்.டி.சி. தருவதில்லை. அவர்கள் கவரன்மென்ட் எம்ப்ளாயிஸ் என்று சொன்னால், அது தரவேண்டும். கவரன்மென்ட் எம்ப்ளாயிஸ் இல்லையென்று சொன்னால் போனசாவது தரவேண்டும். ஒன்றும் கிடையாது. கவரன்மென்ட் எம்ப்ளாயிஸ் என்றும் இல்லாமல், பிரைவேட் எம்ப்ளாயிஸ் என்றும் இல்லாமல் வைத்து இருக்கிறார்கள். எனவே, அவர்களுக்கு எல்.டி.சி. தரவேண்டும், போனஸ் தர வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மெடிக்கல் ஃபெஸிலிட்டீஸ் . . . (மணியடிக்கப்பெற்றது) கொடுக்கப்பட வேண்டும்.

1987 ஏப்ரல் 20]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : போதும். 15 நிமிடம் பேசி விட்டீர்கள். மாண்புமிகு அமைச்சர் பதில் சொல்லவேண்டும். (குறுக்கீடு)

திரு. ஆர். ரெங்கசாமி : இ.எஸ்.ஐ.-யைப் பொறுத்தவரையிலும் அங்கே மருந்தே கிடையாது. டிஸ்பென்சரியிலே மருந்தே கிடையாது. டாக்டர் கிடையாது. 50 சதவிகிதம் டாக்டர்கள் போஸ்ட் வேக்கன்ட்ராக இருக்கிறது. கோயம்புத்தூரிலே பாதி டாக்டர் கிடையாது. கோயில்பட்டியிலே 4 டாக்டர்கள் இருந்து, ஒரு டாக்டர்தான் இப்போது இருக்கிறார். வருஷக்கணக்காக இப்படி இருந்து கொண்டிருக்கிறது. எனவே, டாக்டர்களை உடனே போடுவது கேட்டுக் கொள்கிறேன். மருந்தும் கொடுக்கவேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மேலும், இந்த ஸ்திமை விஸ்தரிக்கவே இல்லை. அப்படியே இருந்துகொண்டிருக்கிறது. எனவே, அதை விஸ்தரிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளப் பிரியப்படுகிறேன். அதேமாதிரி இ.எஸ்.ஐ., பி.எஃப். பாக்கி நிறைய இருக்கிறது. அதை வசூல் பண்ணும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன். தொழில் வரி போடுகிறார்கள். தொழில் வரியை ரத்துச் செய்யும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஏனென்று சொன்னால் அது அநியாயம்.

குழந்தைகள் காப்பகத்தைப் பொறுத்தவரையில், எங்கேயுமே கிடையாது. அது ஃபேக்டரி டிப்பார்ட்மென்ட்டிலே வருகிறது. எந்த ஃபேக்டரியிலே பெண்கள் இருக்கிறார்களோ, அங்கே இந்த 'கிரெச்' கிடையாது. அங்கே வந்து பார்ப்பார்களா? எத்தனை கார்மென்ட் பேக்டரியிலே பெண்கள் ஓர்க் பண்ணுகிறார்கள்? எங்கேயுமே கிரெச் கிடையாது. ஏன் பண்ணவில்லை? சொன்னால் கோப்பபடுகிறார்கள், அவர்கள். ஆகவே, பேக்டரி டிப்பார்ட்மென்ட் செக் பண்ணி, செய்யவேண்டும்.

[திரு. ஆர். ரெங்கசாமி] [1987 ஏப்ரல் 20]

தோல் பதனிடும் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் சம்பளம் கம்மியாக இருக்கிறது. கான்ட்ராக்ட்டிற்கு, வீசுக்கு விட்டு விடுகிறார்கள். கான்ட்ராக்ட்டுக்கு, வீசுக்கு, விட்டதற்குப் பிறகு, அவர்கள் 5 ரூபாய், 6 ரூபாய் கூலி தருகிறார்கள். அதை மாற்றித் தரும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மேட்ச் இன்டஸ்ட்ரியைப் பொறுத்தவரையில் அரசாங்கமானது ஒரு ஸ்கீம்—இன்சூரன்ஸ் ஸ்கீம் கொண்டுவந்திருக்கிறது. அதை வரவேற்கிறேன். அந்த ஸ்கீம் சிவகாசியிலே மட்டும்தான் இருக்கிறது. அதுமாதிரி, கோயில்பட்டி, மற்றும் எல்லாப் பகுதிகளுக்கும், தமிழ்நாடு பூராவும் கொண்டு வரும்படி கேட்டுக்கொள்ளப் பிரியப்படுகிறேன். ஆகவே, பொதுவாக தொழிலாளர்கள் மத்தியிலே அரசாங்கமானது. . . (மணியடிக்கப்பெற்றது)

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மற்றவற்றை எழுதிக் கொடுத்து விடுங்கள். நேரம் ஆகிவிட்டது. மாண்புமிகு தொழிலாளர் நலத்துறை அமைச்சர் அவர்கள்.

மாண்புமிகு திரு. ச. இராமச்சந்திரன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இன்று முன்மொழியப்பட்ட மானியக் கோரிக்கைகளின் மீது பல்வேறு தரப்பினரும் ஆலோசனைகள் வழங்கியதற்கு என் உளமார்ந்த நன்றி. முதலாவதாக, எழுது பொருள் அச்சத்துறையைப் பொறுத்தவரையில் தரப்படுகிற காகிதங்கள் தரமானவையாக இல்லை என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் ஒருவர் குறிப்பிட்டார். தரமா, இல்லையா என்பது அவரவர்களுடைய எண்ணத்தைப் பொறுத்தது என்றாலும்கூட, நல்ல காகிதங்களாகத் தரப்படும் என்பதை நான் முதலிலே தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அச்சகத் துறையில் பணியாற்றக்கூடிய தொழிலாளர்கள் பற்றிப் பேசுவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் உலகத் தொழிலாளர்களைப் பற்றிய எண்ணம் ஒரு உயர்ந்த எண்ணமாக எல்லோருக்கும் எற்பட்டு விட்ட காரணத்தாலோ என்னவோ அந்தத் துறை சரியாகக் கவனிக்கப்படவில்லை. இருந்தாலும் அச்சக ஊழியர்களைப் பொறுத்தவரையில், அலுவலர்கள் என்று ஒரு பிரிவும், தொழிலாளர்கள் என்று ஒரு பிரிவும்

1987 ஏப்ரல் 20] [திரு. ச. இராமச்சந்திரன்]

உள்ளனர். தொழிலாளர்கள் என்ற அந்தப் பிரிவினர்—அவர்களுக்குரிய விழுமுறைகளில் பல்வேறு பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன.

குறிப்பாக, அச்சகத்தில் பணியாற்றுகின்ற அலுவலர்கள் வாரத்திற்கு 5 நாள் வந்தால் போதும். தொழிலாளர்கள் வாரத்திற்கு 6 நாள் வரவேண்டும். அதோடு மட்டுமல்ல; 5 நாள் என்று வாரத்திற்கு போடப்பட்டபோது, 20 நாட்கள் என்று இருந்த சிறு விடுப்பு; 12 நாட்கள் என்று குறைக்கப்பட்டது. வாரத்திற்கு 5 நாள் கிடைக்காமல் 6 நாள் என்று பணியாற்றுகின்ற இவர்களுக்கும் அந்தக் குறைப்பு மட்டும் வந்துவிட்டது. ஆகவே, அவர்களுக்கு என்று தனிப்பட்ட பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன. அரசு என்கிறபோது, அலுவலகங்களில் பணியாற்றுகின்றவர்கள், அரசு நேரடியாக நடத்துகின்ற தொழிலிலே பணியாற்றுகின்ற தொழிலாளர்கள் என இரு வகையினர் இருக்கிறார்கள்.

(பிற்பகல் 1-50)

ஆகவே இந்தத் துறையைச் சார்ந்த—அச்சகத்துறையைச் சார்ந்த தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் ஆற்றுகின்ற பணிக்கு வரையறை செய்யப்பட்டு, அதற்கு மேலும் அவர்கள் பணியாற்றுவார்களானால் அதற்கு ஒரு ஊக்க போனஸ் திட்டம் என்கிற வகையில் அரசு ஒன்றை உருவாக்க இருக்கிறது என்பதை நான் மகிழ்ச்சியுடன் இந்த மன்றத்திற்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

“ஆக்கம் அதர்வினாய்ச் செல்லும் அசை விலா ஊக்க முடையா னுழை”

என்றார் திருவள்ளுவர். நமது மரபே ஊக்கத்தைத்தான் நாம் செல்வமாகக் கருதுகிறோம். ஆகையினால் ஊக்கம் உள்ளவர்களும் ஊக்கம் இல்லாதவர்களும் ஒரே ஊதியத்தைப் பெறுகிற நிலை இருக்கக்கூடாது. இது இன்றைக்கு எல்லா அரசுகளிலும் இருக்கிற நிலைமை. ஆகவே ஊக்கம் உள்ளவர்களுக்குக் கொஞ்சம் அதிகமாக ஊதியம் தர வேண்டும் என்ற மறையில் அரசு அச்சகத்தில் பணியாற்றுகிற தொழிலாளர்களுக்கு—அவர்களுக்கு ஏற்கெனவே விழுமுறையும் குறைக்கப்பட்டதாலும்—வேலை நேரமும் அப்படியே இருக்கிற காரணத்தாலும்—மருத்துவ

[திரு. ச. இராமச்சந்திரன்] [1987 ஏப்ரல் 20]

விடுப்பும் குறைக்கப்பட்டிருப்பதாலும்—அவர்களுக்கு ஒரு தனித் திட்டம் உருவாக்கப்பட்டு அவர்களுக்கு ஊக்க ஊத்யம் வழங்கப் படும என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து வேலைவாய்ப்புத் துறையைப்பற்றி மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பேசுவார்கள் என்று கருதினேன். அதிலும் வேலை பெற்றவர்களைப்பற்றித்தான் எல்லோரும் அக்கறை எடுத்துக் கொண்டு பேசினார்களே தவிர, வேலை அற்றவர்களைப்பற்றி போதுமான அக்கறையுடன் பேசவில்லை—ஒரு வேளை நேரமில்லாத காரணத்தால் பேசவில்லையோ என்று கருதுகிறேன். வேலை பெற்றவர்களைவிட வேலை அற்றவர்களைப்பற்றி எண்ணிய இதயமே மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் எம். ஜி. ஆர். அவர்களின் இதயம்தான் என்பதை நான் இங்கே மனநிறைவோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்தியாவில் இன்றைக்குப் படித்து பட்டம் பெற்று அந்தச் சூழலிலிருந்து வேறு இடங்களுக்குச் சென்று வேலையும் கிடைக்காமல் ஏழைகளின் வீட்டிலே பல பட்டதாரிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களெல்லாம் களை வெட்டியோ, ஏர் உழுதோ அல்லது நீர் பாய்ச்சியோதான் காலத்தைக் கழிக்க வேண்டும் என்ற நிலை இருப்பதை உணர்ந்து அத்தகையோருக்கெல்லாம் உதவித் தொகை வழங்க வேண்டும் என்று மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் ஒரு அருமையான திட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள், வேலை வாய்ப்பு அற்றவர்களுக்கு உதவித் தொகை திட்டம் என்று அதை அறிவித்தார்கள். நான் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுப்பராயன் அவர்களைப் பார்த்து கேட்க விரும்புகிறேன். இந்த அரசு முதலாளிகள் பக்கம் இருக்கக் கூடிய அரசு, தொழிலாளர்கள் பக்கம் நீங்கள் இல்லை என்று கூறினாரே, நான் அவரைப் பார்த்துக் கேட்கிறேன்—வேலை அற்றவர்களுக்கு உதவித் தொகை வழங்கிக் கொண்டிருக்கிறோமே அவர்கள் எல்லாம் என்ன முதலாளிகளா என்று தயவு செய்து அவர்கள் நெஞ்சத்தில் ஒரு கை வைத்துச் சொல்ல வேண்டாம்—நினைத்துப் பார்க்கட்டும் என்று மட்டும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

1987 ஏப்ரல் 20] [திரு. ச. இராமச்சந்திரன்]

இதுவரை அந்தத் திட்டத்தின் கீழ் 1,21,589 பேர் படித்த இளைஞர்கள்—கமார் ரூ. 15.68 கோடியை இந்த அரசிடத்திலிருந்து நேராக, உதவித் தொகையாக—ஏழை எனப் பட்டவர்கள் என்ற முறையில்—பெற்றிருக்கிறார்கள் என்ற செயல்பாடு இந்த மன்றத்திற்கு நான் மிக்க மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இவ்வொன்றையும் நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். வேலை அற்றவர்களுக்கு உதவித் தொகை தந்தால் மட்டும் போதுமா? வறுமை போக வேலைவாய்ப்புதான் முக்கியம். உண்ண உணவு, உடுக்க உடை, இருக்க இடம் ஆகிய இந்த மூன்றையும் நேராகத் தருவதற்குப் பதிலாக அவர்களுக்கு உரிய வேலையைத் தந்தால் அதன் மூலமாக அவர்களே அதைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியும். ஆகவே வேலை வாய்ப்பு பெருக வேண்டும் என்பதில் இரண்டு விதமான கருத்துக்களுக்கு இடம் இருக்க முடியாது. அந்த வகையில் பார்க்கிற போது—எவ்வளவோ வறட்சி—எவ்வளவோ சிக்கல்கள்—எவ்வளவோ பற்றாக்குறை என்ற இந்த நிலையில் இந்தியத் துணைக் கண்டத்தைப் பொறுத்தவரையில் இங்கே இருக்கிற 24 மாநிலங்களில் வேலை இல்லை என்று வேலை வாய்ப்புகளில் பதிவு பெற்றவர்களில் அதிகமான பேர்களுக்குத் தமிழகத்தில் நாம் வேலைவாய்ப்பு அளித்திருக்கிறோம். இந்தியா முழுவதும் சராசரியாகப் பார்க்கிறபோது அப்படிப் பதிவு பெற்றவர்களில் 6.7 சதவீதத்தினரே வேலைக்கு அமர்த்தப் பட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் தமிழகத்தைப் பொறுத்த வரையில் அதைவிடக் கூடுதலாக 10.4 சதவீதம் என்கிற அளவுக்கு நாம் வேலை அற்றவர்களுக்கு வேலை தேடித் தந்திருக்கிறோம் என்று சொல்கிறபோது இந்த அரசுக்கு மட்டுமல்ல, இந்த அரசுக்கு ஆலோசனை கூறும் உங்களுக்கும் சேர்த்துத்தான் இந்தப் பெருமை என்பதை நான் பணிவன்போடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்தியாவில் இருக்கக்கூடிய 24 மாநிலங்களில் முதலாவதாக ராஜஸ்தான் மாநிலம் 10.7 சதவீதம் என்ற வகையிலும் அடுத்த படியாக நாம் 10.4 சதவீதம் என்ற வகையிலும் வேலைவாய்ப்பை அளித்திருக்கிறோம்.

[திரு. ச. இராமச்சந்திரன்] [1987 ஜூன் 20]

ஆகவே வேலை வாய்ப்புத் துறையைப் பொறுத்த வரையில் இன்னும் எந்த அளவிற்கு நிர்வாகத்தை திறம்பட நடத்த முடியுமா அதற்கு இந்த அரசு வழிவகை செய்யும் என்பதை நான் மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து தொழிலாளர் நலத் துறையைப் பொறுத்த வரையில், 'கொள்கையே இல்லை, கொள்கைக் குறிப்பு எதற்கு?' என்று கேட்டார். எனக்கு உடனே நினைவுக்கு வந்தது—கடவுளே இல்லை என்று சொல்லுகிறார்கள், கடவுளைப் பற்றித்தான் ஏராளமான காவியங்கள் உலகத்திலே எழுதப்படுகின்றன என்று. கொள்கை இல்லாமல் இல்லை. கொள்கை என்றால் என்ன பொருள்? எதை ஏற்றுக்கொள்கிறோமோ அதுதான் கொள்கை. எங்களைப் பொறுத்த வரையில் தெளிவாகச் சொல்லுகிறேன். புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் போகிற இடம் எல்லாம் நீட்டுகிற கை புத்தகத்தில் எதை எழுதி கையெழுத்து இடுவார் என்றால், “உழைப்பவரே உயர்ந்தவர்” என்று எழுதி அதன்கீழ்தான் புரட்சித் தலைவருடைய கையெழுத்து இருக்கும். “உழைப்பவரே உயர்ந்தவர்” என்பது எங்கள் கொள்கை. உழைப்பவரே உயர்ந்தவர் என்பது புரட்சித் தலைவரிடம் உள்ள சம நீதி. உழைப்பவரே தாழ்ந்தவர் என்பது மனுநீதி. மனு நீதியை மாற்றி சமநீதியைக் கொண்டு வருகிற அரசாக புரட்சித் தலைவர் அரசு இருக்கிறது. உழைப்பவரே உயர்ந்தவர் என்ற கொள்கையை நிச்சயமாக இங்கேயுள்ள அனைத்துக் கட்சியினரும் ஏற்றுக்கொள்வார்கள் என்று கருதுகிறேன். எந்தத் திட்டத்தை மேற்கொண்டாலும் அது உழைக்கும் மக்களுக்கு ஊக்கம் தருவதாக, அவர்களுடைய முயற்சிக்கு ஆக்கம் தருவதாக அமையுமே தவிர அந்த மக்களுக்கு எதிராக நிச்சயமாக அமையாது என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

வேலை நீக்கத்தைப் பற்றிப் பேசுகின்றபோது பேசுநிலர் அண்ணா அவர்கள் குறிப்பிட்டதைச் சொன்னார்கள். அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் அழகாகச் சொன்னார்கள். ஏனென்றால் வேலை நீக்கம் பற்றி மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுப்பராயன் சொன்னார். அவருக்கு தெளிவாகச் சொல்ல வேண்டும் என்பதற்காக சொல்லுகிறேன். வேலை நீக்கம் என்பது வளருகிற நாடுகளில் ஒருவிதம், வளர்ந்த நாடுகளில் ஒரு விதம். வளர்ந்த

1987 ஏப்ரல் 20] [திரு. ச. இராமச்சந்திரன்]

நாடுகளில் ஒருவர் வேலை நீக்கம் செய்யப்படுகிறார் என்றால் அவர் இல்லொரு தொழிற்சாலையில் வேலை பெற முடியும். வளருகின்ற நாடுகளில் ஒருவர் வேலை நீக்கம் செய்யப்படுகிறார் என்று சொல்லும்போது அவருடைய குடும்பமே வீதியில் நிற்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே இந்த அரசைப் பொறுத்த வரையில் வேலை நீக்கம் என்று வருகிறபோது அது எந்த அளவிற்கு தவிர்க்கப்பட வேண்டுமோ அந்த அளவிற்கு தவிர்க்கப்பட்டாக வேண்டும். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ரமணி அவர்கள் பேசுகின்றபோது, இந்தத் துறைக்கு நான் வந்து சில நாட்கள்தான் ஆகின்றன என்று சொன்னார்கள். ஓர் உண்மையை அவருக்குச் சொல்ல விரும்புகிறேன். எனக்கு இந்தத் துறை வந்ததிலிருந்து ஓயாமல் ஒரு வகையான கோப்புகளில் கை வலிக்க கையெழுத்திடுகிறேன் என்றால் அது இந்த ரெஃபரன்ஸ் கோப்புதான். வேலை நீக்கியதற்காக வந்த வழக்குகளுக்கான கோப்புகள். அத்தனையும் நீதிமன்றத்திற்கு அனுப்புகிற கோப்புகள். அவற்றில் ஏராளமாக கையெழுத்திடும் வாய்ப்பைப் பெற்றேன். புரட்சித் தலைவர் அரசைப் பொறுத்தவரையில் வேலையை பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கான நடவடிக்கையானது மேற்கொள்ளப்படும். இந்த நேரத்தில் தொழிலதிபர்களுக்கும் ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். குற்றம் என்பது ஏற்படுவது இயற்கை. கோபம் என்பது ஏற்படுவது இயற்கை. தொழிலை நடத்துகிற தொழில் நிறுவனங்கள் எக்காரணத்தைக் கொண்டும் வேலை நீக்கம் என்ற ஆபத்தத்தை தயவு செய்து பிரயோகிக்க வேண்டாம் என்று இந்த மன்றத்தின் சார்பாகக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஏனென்றால் ஒருவரை வேலையிலிருந்து நீக்குவது என்பது அந்தக் குடும்பத்திற்கு நாம் செய்கின்ற மிகப் பெரிய பாதகம் என்பதை இந்த நேரத்திலே கெரிவிக்க விரும்புகிறேன். அதிலே பாவம் என்று நான் சமூகவிலை. ஏனென்றால் பாவத்திலும், பண்ணியத்திலும் நிச்சயமாக எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. நண்பர் சுப்பராயன் அவர்களுக்குக்கூட நம்பிக்கை இருக்காது என்று எனக்கு நன்கு தெரியும்.

மூடிய ஆலைகளைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். மூடிய ஆலைகளைப் பொறுக்க வரையில் மூன்று வகையாக நாம் வகைக்கலாம். ஒன்று, நிர்வாகமும் நன்றாக நடந்து, அந்தக் தொழிலுக்கு ஸ்பான்சர்ஷிப் சர்க்களால், அந்தக் தொழில் நிறுவனம் மூடப்படுவது. சான்றாக, இத்தியத் திருநாட்டில் ஒரு தொழிற்சாலை

[திரு. ச. இராமச்சந்திரன்] [1987 ஏப்ரல் 20]

நன்றாக நடத்தப்பட்டும் வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தின் காரணமாக, வெளிநாட்டுப் பொருள் இங்கே குறைந்த விலையில் இறக்குமதி செய்யப்படுவது போன்ற அந்த நிறுவனத்திற்கு அப்பாற்பட்ட காரணங்கள் மூலமாக அந்தத் தொழிலும் நசிந்து போகலாம். இது முதல் வகை.

இரண்டாவது வகை, இந்த நிறுவனத்தை நடத்துகிறவர்கள் கோளாறு காரணமாக, பங்குதாரர்கள் மற்ற வகையினர்கள் ஆகியவர்களுடைய தவறான போக்கு காரணமாக அந்தத் தொழில் நசிந்து போவது. இது இரண்டாவது வகை.

மூன்றாவது வகை—தொழில் தகராறுகள் ஏற்பட்டு தொடர்ந்து வேலை நிறுத்தமோ, கதவடைப்போ ஏற்படுகிற போது அதனாலே அந்தத் தொழிற்சாலைகள் மூடப்படுவது மூன்றாவது வகை.

(பிற்பகல் 2-00)

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: அவைரின் அனுமதியுடன் ஆலுவல் நேரம் நீட்டிக்கப்படுகிறது.

மாண்புமிகு திரு. ச. இராமச்சந்திரன்: நான் தொழிலாளர் நலத் துறையைப் பொறுத்தவரையில் சொல்வது, இந்த மூன்றையும் போட்டுக் குழப்பி, இதில் தெளிவான தொள்கையில்லை என்று தொழிலாளர் நலத் துறையைக் குறை சொல்வதில் நிச்சயமாகப் பலவீனம். தொழிலாளர் நலத் துறையைப் பொறுத்தவரையில், தொழிற் தகராறு காரணமாக மூடப்பட்டு, தொழிற் தகராறு தீர்ந்தால் உடனே நடத்தக்கூடிய தொழிற்சாலையாக இருக்குமானால், உடனடியாகப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க எல்லா முயற்சிகளையும் தொழிலாளர் நலத் துறை மேற்கொள்ளும். தீர்வாகத்தின் கோளாறு காரணமாக ஒரு தொழில் பாதிக்கப்பட்டிருக்குமானால், அதற்கு முதலாளி காரணமா, பங்குதாரர்கள் காரணமா என்பவற்றைப் பற்றியெல்லாம் சிந்திக்க வேண்டிய கடமை, எண்ண வேண்டிய கடமை அரசுக்கு நிச்சயமாக உண்டு. இல்லை என்று மறுக்கவில்லை. தொழிற் துறை, நிதித் துறை

1937 ஏப்ரல் 20] [திரு. ச. இராமச்சந்திரன்]

எல்லாம் சேர்ந்து அந்தத் தொழிற்சாலையை ஏற்று நடத்த வாய்ப்பு இருக்கிறதா என்று பார்த்து, அவர்கள் செய்ய வேண்டும். சக்திக்கு மீதிய காரணத்தால், தொழிற்சாலைகள் மூடப்பட்டிருக்குமானால், அவற்றுக்குப் பாதுகாப்புத் தர வேண்டியது மாநில அரசின் கடமை, மத்திய அரசின் கடமை. அந்த வகையிலே எண்ணிப் பார்த்து, செயல்பட வேண்டும்.

இங்கே, மூடிய ஆலைகளைத் திறக்க நாங்கள் ஒத்துக் கொள்ளவே மாட்டோம் என்று இந்திய அரசு தெரிவித்திருப்பதைச் சொன்னார்கள். அது சரியல்ல. எந்தக் காரணத்தாலே ஆலைகள் மூடப்பட்டிருக்கின்றன என்பதைப் பார்த்துத்தான் முடிவுக்கு வர வேண்டுமே தவிர, ஒட்டுமொத்தமாக மூடிய ஆலைகளைத் திறக்க நாங்கள் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள மாட்டோம் என்று மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசு சொல்வது நியாயமாக ஆகாது. இந்த அரசாங்கத்தைப் பொறுத்த வரையில் அத்தகைய அணுகுமுறையைத்தான் மேற்கொள்ளும். இன்னும் குறிப்பாக நான் சொன்னேனே, இரண்டாவது வகை—அதாவது, ஒரு முதலாளி மோசடி செய்த காரணத்தாலே ஒரு தொழிற்சாலை சீர்குலைந்து இருக்குமானால், அந்த முதலாளி எந்தத் தொழிற்சாலை நடத்தினாலும், அதற்கு நாம் அனுமதி கொடுக்கக் கூடாது. அவர்கள் வங்கிகளிலிருந்து பணம் பெறுவதற்கும் வாய்ப்பைத் தேடித் தரக்கூடாது. இன்னும் சொல்லப்போனால் எப்படி ஒப்பந்தக்காரர்களை பிளாக்-லிஸ்ட் பண்ணுகிறோமோ, அதைப்போல அத்தகைய முதலாளிகளையும் மத்திய அரசும், மாநில அரசுகளும் பிளாக்-லிஸ்ட் பண்ணுவது தான் அந்தத் தொழிலுக்குப் பாதுகாப்பு என்பதை நாங்கள் நிச்சயமாக வரவேற்கிறோம்.

இங்கே மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ரமணி அவர்கள் பேசும் போதும், திரு. செங்காளியப்பன் அவர்கள் பேசும்போதும் திட்டங்கள் கொடுத்திருக்கிறோம் என்று சொன்னார்கள். கோவையிலே இருக்கிற பஞ்சாலையைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். அந்தக் கோப்புகளைப் பார்க்க வேண்டுமென்று அவர்கள் பரிவோடு கேட்டுக்கொண்டார்கள். என்னிடத்தில் வந்த கோப்புகளை எல்லாம் பார்த்துவிட்டேன். இதுவரையில் அது வரவில்லை. அப்படி இருக்குமானால் அது நிச்சயம் பார்க்கப்படும். ஆனால் ஒன்று மட்டும் சொல்கிறேன். இந்த முறையிலேதான்

[திரு. ச. இராமச்சந்திரன்] [1987 ஏப்ரல் 20]

இந்த அரசு அணுகுகிறது. தொழிற் தகராறு தீர்ந்த உடனே ஒரு ஆலை நடக்குமென்றால் உடனடியாக நாங்கள் நடவடிக்கை எடுக்கிறோம். ஆனால் நிர்வாகக் கோளாறு அல்லது முதலாளியின் கோளாறு என்றால் கட்டாயம் அதைப் பரிசீலிக்க நாங்கள் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். ஏனென்றால் மக்களின் பணத்தைத் தான் நாம் முதலீடு செய்கிறோம். மேற்கு வங்கத்தினுடைய முதலமைச்சர் திரு. ஜோதி பாசு அவர்கள் இதைப் பற்றிச் சொல்லும்போது ஒன்றைக் குறிப்பிட்டார்கள். “மத்திய சர்க்கார் எடுக்க மாட்டோம் என்கிறது, நீங்கள் ஏன் குஜராத் பேட்டர்னில் எடுக்கக்கூடாது” என்ற கேள்வியை அவரிடத்திலே கேட்டபோது, “அது முடியாது; முடியாது என்றால் தொழிலாளர்களிடத்திலே அக்கறை இல்லாத காரணத்தாலே அல்ல. மாநில அரசிடத்திலே இருக்கக்கூடிய நிதிவாயில்களை வைத்து அதை எடுத்து நடத்துவது என்பது முடியாது. மத்திய அரசு குஜராத் பேட்டர்னில் கடன் கொடுக்கிறது. அதற்கு வட்டி கட்ட வேண்டும். எத்தனை தவணைகளில் திருப்பித் தர வேண்டுமோ அந்தத் தவணைகளில் திருப்பித் தர வேண்டும். அதை மாநில அரசு தாங்காது. அதைமேல் ஏங்கனால் இயலாது” என்று சொன்னார்கள். ஏன் இதைக் குறிப்பிடுகிறேன் என்றால் இவற்றை ஒட்டுமொத்தமாக எண்ணிப் பார்த்து, அந்த வகையிலே பிரச்சினைகளைப் போட்டு குழப்பிக்கொள்ளாமல் தெளிவான சிந்தனையோடு இந்த அரசு அணுகும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்த அரசைப் பொறுத்தவரையில் தொழிலாளர் இயக்கங்களில் அல்லது தொழில் தகராறுகளில் வன்முறை வருவதை நிச்சயமாக அனுமதிக்காது. வன்முறை என்பது பல காரணங்களாலே வருகிறது. தொழிற் சங்கங்களுக்கிடையே ஏற்படுகிற போட்டி, பகை இவை காரணமாக தொழிற் சங்கத் தலைவர்கள் தாக்கப்படுகிறார்கள். சில நேரங்களில் முதலாளிகளின் வெறித் தனமாவே போக்கு காரணமாக தொழிலாளர்கள் தாக்கப்படுகிறார்கள். இப்படித் தொழில் உறவுகளில் வன்முறை வருவதை நிச்சயமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க முடியாது. காவல் துறையைக் காட்டுப் போட்டுவிட வேண்டுமென்றால், அப்படி வரும் வன்முறைகளிலிருந்து நமக்கு என்ன பாதுகாப்பு இருக்கிறது? எது சரி என்று பார்த்து காவல் துறை செயல்பட வேண்டுமே தவிர, காவல் துறை அறவே தொழில் தகராறுகளிலோ அல்லது தொழிற் சங்கங்களில் ஏற்படும் வன்முறைச் சம்பவங்களிலோ ஈடு

1987 ஏப்ரல் 20] [திரு. ச. இராமச்சந்திரன்]

படுத்தப்படக்கூடாது என்பதை வலுத்தவன் சொல்வது எல்லாம் நடக்கும், இளைத்தவன் சொல்வது எல்லாம் போய்விடும் என்ற அந்தச் சூழ்நிலையை எந்த ஒரு சமதர்ம அரசும் நிச்சயமாக ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாது. காவல் துறை என்றாலே அவர்கள் முதலாளிகள் பக்கம்தான் இருப்பார்கள் என்று கருதத் தேவையில்லை. காவல் துறை பற்றி மானியம் வருகிறது. நீங்களும் பேசுவதற்கு வாய்ப்பைப் பெற்றிருக்கிறீர்கள். ஆகவே வன்முறை, பலாத்காரம் இவைகள், நிச்சயமாக இந்த அரசாங்கத்தைப் பொறுத்தவரையில், எந்தப் பக்கத்திலிருந்து வந்தாலும், அந்த வன்முறை அனுமதிக்கப்பட மாட்டாது என்கின்ற உறுதியை நான் இங்கே தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் பேரூர் நடராசன் அவர்களும், எங்கள் பக்கத்தைச் சேர்ந்த சட்டமன்ற உறுப்பினர்களும் கடந்த காலத்தில் நடந்த வன்முறைகளை, ஒன்றிரண்டு உதாரணங்களை, இப்போதும் எடுத்துச் சொன்னார்கள். வன்முறைகள் சில நேரங்களிலே வருகின்றன. அரசு அதை எப்படி அணுகுகிறது என்பதைப் பொறுத்துத்தான் இருக்கின்றது. தொழிற்சங்கத் தலைவர்களுக்கு இந்த அரசு முழுப் பாதுகாப்புத் தரும். தொழிற்சங்கத் தலைவர்களை ஒழித்துக்கட்டவேண்டுமென்றோ அல்லது போட்டி தொழிற்சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஈடுபடுகின்ற வன்முறைகளை அனுமதிக்கவேண்டும் என்றோ நிச்சயமாக இந்த அரசு கருதாது. அதிலும் குறிப்பாக தமிழக முதல்வர் மாண்புமிகு எம். ஜி. ஆர். அவர்களைப் பொறுத்த வரையிலே தொழிற்சங்கங்களிலே இருக்கின்றவர்களை, தொழிலாளர்களைப் பிரித்துத்தான் எங்களுக்கு ஆள் சேர்க்கவேண்டும் என்ற அவல நிலை நிச்சயமாக இல்லை. அகில இந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு இல்லை. இன்னும் சொல்லப்போனால், இருக்கின்றவர்களை அரசு வணைத்துச் செல்வதே எங்களுக்கு மிகப் பெரிய காரியம். அந்த இழி நிலைக்கு இந்த அரசு செல்லாது என்பதை நான் இங்கே பணிவோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

குறைந்தபட்ச கூலியைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். குறைந்த பட்சக் கூலி பற்றிய சட்டங்களைச் செயல்படுத்த முடியவில்லை என்று சொன்னார்கள். நான் பணிவோடு செரிவித்துக்கொள்வது, இங்கே இன்றைக்கு அனைத்துக் கட்சி களிலேயிருந்து பேசியவர்கள் எல்லாம் தொழிற் சங்கத் தலைவர்கள். சட்டம் என்பது ஒரு கருவி, சட்டமே எல்லாம்

[திரு. ச. இராமச்சந்திரன்] [1987 ஏப்ரல் 20]

செய்துவிடும் என்று தொழிற்சங்கம் நடத்துகின்றவர்கள் ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிடக்கூடாது. ஏனென்றால், நானும் ஒரு காலத்திலே தொழிற்சங்கம் நடத்தியவன் என்ற முறையிலே சொல்கிறேன். நம்முடைய உரிமைகளுக்கு ஒரு வாய்ப்பு. அந்த வாய்ப்பை பெறவேண்டிய கடமை யாரிடத்திலே இருக்கிறது என்றால், தொழிற்சங்கங்களை நடத்திக் கொண்டிருப்பவர்கள் இடத்திலே இருக்கிறது. உங்களுடைய பொறுப்பிலே இருக்கிறது. தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் செய்ய வேண்டிய காரியம், தொழிலாளர்கள் இயக்கம் பெற்றுத் தரவேண்டிய காரியம் இருக்கிறது. அது ஒரு ஜனநாயகக் கடமை. அரசாங்கத்தின் தலையிலேயே போட்டு விட்டு, நீங்கள் சட்டம் போட்டிருக்கீர்கள், நீங்கள் செய்து கொடுங்கள் என்றால் அவ்வளவு சலபமாக அதெல்லாம் ஆகாது. அதிலே நம் சமுதாய அமைப்பைப் பார்க்கவேண்டும். இன்றைய சமுதாய அமைப்பு நிலப்பெருவுடமை சமுதாய அமைப்பு. ஆகவே இந்த அடிப்படையிலே ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். இதிலே சாதாரண மக்கள் தங்களுடைய உரிமையைப் போராடித்தான் பெற வேண்டும். அதற்கு ஒரு அரசு சாதகம் செய்யலாம். போகின்ற பாதையை நல்ல பாதையாக அமைத்துத் தரலாம். தார்ச் சாலையாகப் போட்டுத் தரலாம். பயணத்தையும் நாங்களே முடித்துத் தரவேண்டும் என்று நிச்சயமாக தொழிற்சங்கங்களைச் சார்ந்தவர்கள், தொழிலாளர்கள் இயக்கத்தைச் சார்ந்தவர்கள் கோரக்கூடாது. நாங்களே முடித்துத் தந்தால், அப்புறம் உங்களுடைய வேலையிலுடைய திண்டாட்டத்தைப் போக்குவது எங்களுக்குப் பெரும் கஷ்டமாகிவிடும். ஆக அந்தச் சூழ்நிலைக்கு எங்கள் அரசு ஆளாகக்கூடாது. அது குறைந்தபட்ச கூலிச் சட்டமாக இருந்தாலும் சரி, பீடித் தொழிலாளர்கள் சட்டமாக இருந்தாலும் சரி, மற்ற மற்ற சட்டங்களாக இருந்தாலும் சரி, அவைகள் நமக்கு ஒரு வாய்ப்பு. அதைப் பயன்படுத்தி எந்த அளவுக்கு அந்தச் சலுகைகளை தொழிலாளர்களுக்குப் பெற்றுத் தருகிறோமோ அதிலேதான் தொழிலாளர்கள் தலைவர்களுடைய, தொழிலாளர்கள் இயக்கத்தை சார்ந்தவர்களுடைய சாமர்த்தியம் இருக்கிறதே தவிர, ஒரு இடத்திலே அரசாங்க அதிகாரிகளைப் போட்டு குறைந்தபட்ச கூலி வாங்கித் தர முடியுமா?

1987 ஏப்ரல் 20] [திரு. ச. இராமச்சந்திரன்]

மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் சொன்னதுபோல, அரசாங்கத்தின் சார்பிலே பணிபாற்றுகின்ற ஊழியர்கள் எத்தனை பேர்கள் இந்த உணர்வோடு இருக்க முடியும்? அவர்களும் சமுதாயத்தின் பிரதிபலிப்புத்தானே? ஒருவர் மீது ஊழல் குற்றச் சாட்டு அல்லது லஞ்சம் வாங்குகிறார் என்று சொல்வது சுலபம். ஆனால் எல்லாவற்றிலும் நல்லது கெட்டது உண்டு. தொழிலாளர்கள் இயக்கத்தில் இல்லையா? முதலாளிகள் இடத்திலே இல்லையா? நிர்வாகத்திலே மட்டும்தானா? அங்கும் இங்கும் என்று இருக்கிறதே. Corruption is a social evil. ஆகையினால் நல்லவர்கள் கெட்டவர்கள் எல்லாவற்றிலுமே உண்டு. அதை வைத்துக்கொண்டு ஒரு தரப்பாை இன்னொரு தரப்பார் குறை சொல்வது நிச்சயமாக சரி ஆகாது. ஆகவே அரசு போட்டிருக்கின்ற சட்டதிட்டங்கள் ஒரு வாய்ப்பை உருவாக்கித் தருகின்றன. அதைப் பெற்றுத் தருகின்ற பெரும் பணியில் அந்த இயக்கத்தை நடத்துபவர்கள்தான் ஈடுபடவேண்டுமே தவிர அரசே எல்லாவற்றையும் செய்வது நடக்கக்கூடிய காரியம் அல்ல. அந்த வகையிலே. . . .

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ரமணி அவர்கள் கடைசியில் கேட்டுக்கொள்ளலாமே. . .

(பிற்பகல் 2-10)

திரு. கு. ரமணி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, குறைந்தபட்ச கூலி நிர்ணயச் சட்டத்தை அமுல்படுத்துவதுபற்றி நான் பேசும்போது தொழில் சங்கங்கள் பலமாக இருக்கிற இடத்தில் மட்டும் தான் நீங்கள் போடுகிற அத்தகைய சட்டங்கள் அமுலுக்கு வருகின்றன என்று சொன்னேன். அதுதான் உண்மையும் கூட. அந்த சட்டத்தின்படி இரண்டு வருடங்களுக்கு ஒரு முறை அல்லது 50 புள்ளி உயர்ந்தால், தொழிற் சங்கங்களே உடனே திருத்தி மாற்றியமைக்க முடியாது. அதைத்தான் நான் இங்கே சொன்னேன். எங்களுடைய பொறுப்பை நாங்கள் நூற்றுக்கு நூறு செய்யத் தயார். ஆனால் நீங்கள் எங்களுக்கு ஒத்துழைப்பு கொடுப்பது இல்லை என்பதுதான் இன்றைக்கு இருக்கிற பிரச்சினை.

திரு. கே. சுப்பராயன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் இங்கே குறிப்பிட்டதற்காக ஒன்றைச் சொல்கிறேன். ஏற்கெனவே நீங்கள் போட்டிருக்கிற

[திரு. கே. சுப்பராயன்] [1987 ஏப்ரல் 20]

கின்ற தொழிலாளர் நலச் சட்டங்கள் எல்லாம் தொழிலாளர்கள் அனுபவித்த பிறகுதான் சட்ட அந்தஸ்தை பெற்று சட்டங்களாக வந்திருக்கின்றன என்பதை இங்கே தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆகவே, சட்டங்கள் கொண்டு வந்த பிறகுதான் தொழிலாளர்கள் அவற்றை அனுபவிக்கிறார்கள் என்பது சரியல்ல என்பதுதான் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தவரையில் நடந்துள்ள கடந்த கால வரலாறு என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ச. இராமச்சந்திரன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, அப்படி என்றால் உறுப்பினர் அவர்கள் ஏன் சட்டத்தைப் பற்றி கவலைப்படுகிறார்கள்?

திரு. கே. சுப்பராயன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இங்கே இவர்கள் எந்த அளவுக்கு மனச்சாட்சியோடு சட்டங்களைப் போட்டிருக்கிறார்கள் என்று தெரிந்து கொள்வதற்காகத் தான் நான் அப்படிச் கேட்டேன். தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் அனுபவித்த பிறகுதான் சட்ட அந்தஸ்துகள் வந்திருக்கின்றன என்பதுதான் கடந்த கால வரலாறு.

மாண்புமிகு திரு. ச. இராமச்சந்திரன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, சட்டம் போட்டு யாருடைய இதயத்திலே இடம் பெற வேண்டுமென்று எண்ணி சட்டம் கொண்டு வந்தோமோ அவர்களுடைய மனதில்—என்னையோ அல்லது நண்பர் சுப்பராயன் அவர்களையோ சொல்லவில்லை—இன்றைக்கு நாட்டிலேயுள்ள ஏழையெளிய மக்களுடைய இதயங்களிலே தன்விகரற்று மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பது தான் உண்மை. நம்பிக்கையை ஏழைகள் தான் வைக்க வேண்டும். ஆகவே, எதிர்க்கட்சிகள் நம்பிக்கை வைக்க வேண்டுமென்று நாங்கள் நிச்சயமாக எதிர்பார்க்கவில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தது அரசு நடத்துகின்ற பொது நிறுவனங்களில் ஒரு மாதல் எம்பிளாயராக இருக்க வேண்டுமென்று இங்கே மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் கேட்டுக் கொண்டார்கள். இங்கே அது பற்றி பிரச்சினைகளை எல்லாம் சொல்லி, எப்படி எப்படி அவை நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன என்றும் சொன்னார்கள். அவற்றைச் சொல்ல வேண்டியது எதிர்க் கட்சிகளின் கடமைதான் என்பதை நான் இங்கே பணிவன்போடு தெரிவித்துக் கொள்

1987 ஏப்ரல் 30] [திரு. ச. இராமச்சந்திரன்]

கிறேன். அரசு நடத்துகின்ற துறைகளைப் பொறுத்தவரை பெரும்பாலானவை எசன்சியல் சர்வீஸ். இன்றைக்கு மின்சாரம், போக்குவரத்து, உணவுத் துறை, பால் வளம் இப்படி பல்வேறு துறைகளை எடுத்துக் கொண்டால் இவைகள் எல்லாம் எசன்சியல் சர்வீசில் தான் வருகின்றன. மக்களுக்குத் தேவைப்படும் இன்றியமையாதவை என்று பொருள். அப்படி என்றால் அரசு நினைத்தாலேயே கூட அந்தத் தொழில்களை மூட முடியாது. எந்த கிரேமம் அதனை மூட முடியாது, ஏனென்றால் அவை நாட்டு மக்களுக்கு இன்றியமையாத தேவையானவை. Right to lock out does not exist.

ஆகவே சுடுமராவரை தொழிலாளர் இயக்கத்தைச் சார்ந்தவர்கள் அவற்றிலே வேலை நிறுத்தம் செய்வதும், அவற்றை மூட வைப்பதும் தவறு என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். சுடுமராவரை தவிர்க்க வேண்டும். மக்களின் நலன் கருதி மின்சாரம், குடிநீர் வசதி, உணவுத் துறை இன்னும் இதயோன்ற மற்ற மற்ற இன்றியமையாத தேவையுள்ள துறைகளில் இப்படிப்பட்ட நிலைமைகளை தவிர்க்க வேண்டும்.

When there is no right to lock out it is the responsibility of the Trade Union Movement and Trade Union Leaders to see that they do not resort to strike. நான் கேட்கின்றேன், மாடல் எம்பிளாயர் பற்றிப் பேசுகிறோமே, மாடல் எம்பிளாயரை நாம் உருவாக்குகிறோமா?

ஆகவே, நாம் சமுதாயத்திற்கு ஆற்ற வேண்டிய கடமையோடு பணியாற்றுகின்றபோது அதிலே தொழிற்சங்கத் தகராறுகள் அல்லது தொழிலாளர்கள் தகராறுகள் என்று வருகின்றபோது, பிரச்சினைகளை அணுகுகின்றபோது மாதவரம் பிரச்சினை நிச்சயமாக மற்ற இடங்களில் வராது. அனைவரும் சேர்ந்து மக்களுக்குத் தொண்டாற்ற வேண்டுமென்ற உணர்வோடு, இன்றியமையாத பணியில் ஈடுபட்டிருக்கிறோம் என்பதை இதயத்தில் ஏற்றுக் கொண்டு பணியாற்ற வேண்டுமே தவிர எதற்கு எடுத்தாலும் வேலை நிறுத்தம் மூலம்தான் காரியங்களைச் சாதிக்க வேண்டுமென்ற கருத்தை மாற்ற வேண்டும். அந்தக் கருத்து நிச்சயமாக நாட்டுக்கும் நல்லதல்ல. நமக்கும் நல்லதல்ல. நாம் ஏற்றிருக்கின்ற பொதுவுடைமை கருத்துக்கும் ஏற்றதல்ல என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்த அரசைப் பொறுத்தவரையில், மாண்புமிகு புரட்சித்

[திரு. ச. இராமச்சந்திரன்] [1987 ஏப்ரல் 20]

தலைவர் அவர்கள் எது சரி என்று படுகிறதோ அதைச் செய்யுங்கள் என்று சொன்னார்கள். தந்தை பெரியார் அவர்களும் எங்களுக்கு அதைத்தான் சொல்லித் தந்தார்கள்.

“எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு”

என்ற குறளுக்குேற்ப, பணியாற்றுகிறோமேயல்லாமல் இன்னது என்று ஒரு முடிவுக்கு வந்து விட்டு காரியங்களை ஆற்றுவது என்பது எங்களுக்கு வழக்கமல்ல, அது பண்பும் அல்ல என்பதை இங்கே தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இருக்கின்ற நிலைமைகளையும், சமுதாயக் கண்ணோட்டத்தோடு, சமதர்மக் கண்ணோட்டத்தோடு, எது சரி என்று படுகிறதோ, எது உகந்தது என்று கூட அல்ல. What is right is different from What is the best நான் What is the best என்று கூடச் சொல்லவில்லை. What is right எது சரி என்று படுகிறதோ அதைச் செய்வதற்காகத்தான், அந்த நோக்கத்தோடுதான் இந்த அரசு தொழிலாளர் நலத் துறையானாலும், மற்றத் துறைகளானாலும் அந்த இலட்சியத்தோடு தான் செயல்படுகிறது என்கின்ற காரணத்தினாலே மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள், குறிப்பாக எதிர்க்கட்சியைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்கள் எந்தவிதமான சந்தேகமோ, எந்தவிதமான குழப்பமோ நிச்சயமாகக் கொள்ளத் தேவையில்லை. இந்த அனுசூ முறையை வைத்துப் பார்த்தால் நாங்கள் எந்த அடிச்சுவட்டின் வழியே செல்கிறோம் என்பது நிச்சயமாக எல்லோருக்கும் புலனாகும் என்று தெரிவித்து, இந்தப் பல்வேறு துறைகளிலே நான் கேட்டிருக்கின்ற மானியத்தில் பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் நிச்சயமாகத் தொழிலாளர்களுக்குத் தரப்படுகிற மானியத்தில் வெட்டு வேண்டுமென்று நீங்கள் வற்புறுத்த மாட்டீர்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். ஆகையினாலே, வெட்டுத் தீர்மானங்களைத் திரும்பப்பெற்றுத் தாராளமாக கேட்ட நிதியை வழங்க வேண்டுமென்று விரும்பி வேண்டிக் கேட்டுக்கொண்டு அமைகின்றேன், வணக்கம்.

திரு. கே. சுப்பராயன் : தலைவரவர்களே.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. சுப்பராயன் அவர்களுக்கு முதலிலேயே ஒரு வாய்ப்பு கொடுத்தேன்.

1987 ஏப்ரல் 20]

திரு. கே. சுப்பராயன் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, ஒரே பொரு சிறு விளக்கம் மட்டும் கேட்க விரும்புகிறேன். மிக முக்கியமான ஒரு விஷயத்தில் மாநில அரசினுடைய கொள்கை நிலை என்ன என்பதைத் தெரிந்து கொள்வதற்காகத்தான், நான் இங்கே தலையிட வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது. மத்திய அரசாங்கம் நடப்புக் கூட்டத் தொடரிலேயே கொண்டுவர இருக்கிற புதிய தொழில் உறவு மசோதாவின் மீது மாநில அரசின் கொள்கை நிலை என்ன என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ச. இராமச்சந்திரன் : தலைவர் அவர்களே, விவாதத்தின்பொழுது பேசுவார்கள் என்று எதிர் பார்த்துத் தயாராகத்தான் வந்தேன். ஆனால் விளக்கம் சொல்ல நேரமில்லை; யாரும் பேசுவர் இல்லை. திடீரென்று புதிதாக அவர் எழுப்புவதால் அதில் விளக்கம் சொல்ல வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. அது எந்த மாதிரி சட்ட முன்வடிவு வருகிறது என்று பார்த்து—ஏனென்றால் மாநிலத்தின் உரிமைகளைப் பறிக்குமோ என்கின்ற ஒரு ஐயம் இருக்கிறது—அது எல்லாம் வந்த பிறகு அதைப் பற்றி ஆலோசித்து அரசு முடிவு செய்யும்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : விவாதம் முடிவுற்றது ; இப்போது வாக்கெடுப்பு.

கோரிக்கை எண். 29—தொழிலாளர் நலனும் தொழிற்சாலைகளும்.

.திருவாளர்கள் ஆர். செங்காவிரியப்பன், கே. சுப்பராயன், பி. கே. எம். முத்துராமலிங்கம் ஆகியவர்களுடைய வெட்டுத் தீர்மானங்கள் பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ளப் பெற்றன.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பேரவை முன்னுள்ள கேள்வி—

“மானியக் கோரிக்கை எண். 29—தொழிலாளர் நலனும் தொழிற்சாலைகளும் என்ற தலைப்பின் கீழ் ரூ. 29,63,16,000-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப்பெற வேண்டும்.”

மானியக் கோரிக்கை பேரவையின் முடிவிற்கு விடப் பெற்று, நிறைவேற்றப் பெற்று, கோரிய தொகை அரசுக்கு வழங்கப் பெற்றது.

[1987 ஏப்ரல் 20]

கோரிக்கை எண். 44—எழுதுபொருள் அச்சுத் துறை.

திரு. மு. இராசாங்கம் அவர்கள் இருப்பிடத்தில் இல்லாததால் அவருடைய வெட்டுத் தீர்மானம் பேரவையின் அனுமதியுடன், திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ளப் பெற்றதாகக் கருதப்பெற்றது.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: பேரவை முன்னுள்ள கேள்வி—

“மானியக் கோரிக்கை எண். 44—எழுதுபொருள்-அச்சுத் துறை என்ற தலைப்பின் கீழ் ரூ. 10,31,51,000-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப் பெற வேண்டும்.”

மானியக் கோரிக்கை பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பெற்று, நிறைவேற்றப்பெற்று, கோரிய தொகை அரசுக்கு வழங்கப் பெற்றது.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: பேரவையின் இன்றைய அலுவல்கள் இத்துடன் முடிவுற்று, நாளை (21—4—1987) காலை 10.00 மணிக்குப் பேரவை மீண்டும் கூடும்.

பின்னர் பேரவை பிற்பகல் 2.18 மணிக்கு ஒத்திவைக்கப் பெற்றது.

பேரவை முன் வைக்கப் பெற்ற ஏடுகள்—எதுவுமில்லை